

Giới thiệu Chạm Vào Thương Nhớ

Chạm vào thương nhớ là câu truyện cảm động về tình chị em, về các mối quan hệ xã hội, máu mủ tình thân. Tác giả thật khéo léo trong cách hành văn, có chút tình, chút mộc, làm câu chuyện đi vào lòng độc giả hết sức ngọt ngào.

Một người chị hết mực yêu thương em gái của mình. Cô luôn tìm mọi cách để bảo vệ và đùm bọc đứa em. Nhưng cô em bướng bỉnh lại luôn khiến cô chị phải lo lắng và đau lòng. Dù mạnh mẽ, dù kiên cường nhưng trái tim nào cũng làm bằng máu, bằng thịt... Yếu càng dễ dàng bị tổn thương bất cứ lúc nào. Đôi khi, cuộc đời này rất khó sống. Nhưng vẫn phải tiếp tục... Một tác phẩm ngôn tình nhẹ nhàng, dịu dàng như vị thuốc cho những tâm hồn bệnh tật, câu chuyện vốn dĩ đã nhỏ nhẹ nhưng cú chạm của nó cũng nhẹ đến tận góc khuất sâu thẳm nơi con người. Yêu, ghét, ngọt bùi, đắng cay, đó vốn dĩ là gia vị của cuộc sống, là những gì cần nếm vào nỗi sợ yêu thương. Đọc truyện để cảm nhận được những cú chạm bất ngờ và đầy tính nhân văn này nhé !!!

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Thương Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Hôn Ước Và Hoán Đổi

- Ba nói sao? Kết hôn? Đùa à? Ở cái tuổi này sao chứ??? - Tên con trai loi choi lóc chóc giỡn nẩy, tuôn một lèo khi ba hần chỉ vừa mới đề cập đến chuyện hôn ước - Con vẫn còn trẻ lắm cơ mà. Con không có đeo gông sớm như vậy được đâu. Không thể được!!!

Ông Huỳnh Nam - Tổng Giám đốc công ty xuất nhập khẩu lương thực, thực phẩm hàng đầu quốc gia, nhẹ hóp ngum trà đắng, đôi mắt lãnh đạm nhìn thẳng con trai nóng nảy của mình. Ông dứt khoát.

- Chuyện này đã được quyết định rồi! Vợ sắp cưới của con cũng đã gật đầu đồng ý. Bây giờ, con có hai lựa chọn. Một, cưới! Hai, xách balô lên và đi, tùy con. - Ông nói chuyện không thể tuyệt tình hơn được nữa.

- Ba à, bây giờ là thời nào rồi chứ? - Tên con trai đã tròn hai mươi cái xuân vẫn liên tục vò đầu bứt tai, cố gắng giải thích cho ba biết tâm trạng của hần - Ba đang vi phạm luật hôn nhân đó.

- Trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng. Hai đứa cũng đã đến tuổi rồi. Chẳng qua, là cưới sớm hơn một chút, chẳng mất mát gì. - Ông Nam vẫn giữ thái độ cương quyết của mình.

Tên kia chỉ còn biết tiếp tục vò đầu bứt tóc, tỏ thái độ không phục. Nhưng với tình thế bây giờ, dường như hần không thể nào chống lệnh phụ huynh được nữa thì phải. Hần gần như phát khóc lên vì sự độc tài quá đáng của ông già. Có điều, khóc cũng chẳng được ích lợi gì. Chỉ có thể thâm nguyên rửa đứa con gái ngu trai đáng ghét đã đồng ý chuyện hôn sự này mà thôi.

...

Cô gái có gương mặt xinh xắn, đáng yêu vừa bước vào từ cửa quán cà phê đã thu hút hầu hết ánh mắt của mọi người. Cô thực sự nổi bật. Phong thái vừa ung dung đĩnh đạc, vừa nghiêm trang lịch sự của cô, khiến bản thân cô nàng càng thêm phần lôi cuốn hơn. Nhưng điều làm cô nổi bật nhất có lẽ là gương mặt lạnh như băng. Trông nó bầu bĩnh, tròn trĩnh và thánh thiện như một đứa trẻ. Tuy nhiên, đồng thời cũng lại rất sắc sảo. Sự lôi cuốn của cô khó có thể diễn đạt bằng lời, chỉ có thể cảm nhận qua đôi mắt. Ở cô toát ra một tầng khí vừa thu hút, lại vừa đáng sợ, vừa u ám. Cô chậm rãi tiến về gần một người phụ nữ sang trọng ngồi không xa cửa quán là bao.

Một cách cung kính, cô gái cúi mình trước người phụ nữ kia. Bà ta gật đầu, mỉm cười đáp cái chào của cô. Một nụ cười thật khó hiểu. Bà nói như ra lệnh.

- Ngồi đi!

- Vâng, sifu. - Cô gặp người một lần nữa, khẽ đáp rồi nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện người phụ nữ. Bà ta mặc dù có vẻ ngoài sang trọng và quý phái, nhưng gương mặt lại in hần hai chữ khắc khổ. Có lẽ người phụ nữ này không giống như những gì mà người ta nhìn thấy.

- Xem ra, đợt tập huấn này khá vất vả với con nhỉ?

- Cũng bình thường ạ. - Cô nàng đáp với giọng nói dịu dàng, thanh thoát. Phục vụ bàn đến lấy yêu cầu, cô chỉ lắc đầu, khoát tay với người ta. Người phục vụ nhanh chóng rời khỏi.

- Tốt. Vậy ta đi vào vấn đề chính. Con đã nghe qua chuyện hôn ước? - Người phụ nữ đối diện nhấp một ngụm cà phê, xong lại hỏi.

- Thưa, con có biết.

- Và con đã đồng ý? - Bà ta tỏ vẻ thắc mắc một chút, bất quá gương mặt vẫn giữ được vẻ bình thản và điềm nhiên.

- Đồi lại, từ giờ ông ta sẽ không làm khó Suggi nữa. - Cô khẽ nói.

- Đó là điều kiện?

- Vâng ạ! - Cô gật đầu nhanh, dứt khoát.

- Con thật ngốc!

Nghe như người phụ nữ kia vừa khẽ thở dài. Nhưng tuyệt nhiên không có bất cứ một dấu hiệu nào của sự u ám xuất hiện trên gương mặt bà. Các cơ vẫn dãn, không co cụm lại tạo đường nếp.

Trịnh Hồng Ân - sự phụ của Phạm Bảo Hiền đồng thời cũng là người bạn rất rất thân với mẹ của cô. Bà Hồng Ân khi xưa từng là một thiếu nữ, một thiếu phụ vô cùng hiền lành và đáng mến. Nhưng bây giờ, bà lại trở nên nghiêm khắc và tàn nhẫn không lường. Một trong những nguyên nhân khiến bà trở nên thay đổi hoàn toàn như thế, có lẽ cũng là vì cái chết của Phạm phu nhân - mẹ của Bảo Hiền. Bà hận người đàn ông mà Hiền phải gọi bằng "cha" - kẻ gián tiếp gây ra cái chết định mệnh kia. Và có lẽ, đó cũng là lý do mà bà trở thành sự phụ của Bảo Hiền.

- Nếu không còn chuyện gì, con xin phép! - Hiền lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng đáng sợ này.

- Được rồi, con cũng đã mệt. Về nghỉ ngơi trước đi. - Bà phất tay, gò thái dương hơi cau lại. Có lẽ vì suy nghĩ.

- Con xin phép.

Hiền bật đứng dậy nhanh chóng, rồi khỏi nhanh chóng..

Cô vội vã trở về nhà. Xa nhóc Khởi đến gần bốn tháng, nên rất nhớ. Cô cứ mong mau đến ngày này để được ôm chầm lấy đứa em bé bỏng của mình, để bảo vệ nó, che chở nó. Chiếc taxi lao vút trong cái nắng oi bức của những ngày hè khó chịu

Căn nhà này, đã bốn tháng rồi không trở về. Nhớ nhà, nhớ em. Bây giờ được đối diện, con tim của Bảo Hiền có chút thất lại, sống mũi cay cay. Nhóc à, chị đã trở về với em đây này. Hiền vuốt sống mũi, vác balô lên vai rồi vào nhà.

- Chị?! - Một thằng nhóc nằm vắt vẻo trên sofa, vừa xem tivi vừa đánh bài một mình. Chợt nghe tiếng động, nó quay ngoắt lại. Bóng dáng người chị thân thương đằng đằng bốn tháng trời không gặp khiến nó tạm thời không thể nói được gì, chỉ có thể thốt lên một tiếng - CHỊ. Vừa ngạc nhiên khi thấy bà chị chân của mình, Thiên Khởi vừa vui mừng ôm chầm lấy cô.

- Nghệt thở... quá!! - Hiền khó nhọc đẩy đứa em ra, lạnh lùng - Bỏ ra coi!

- Chị có cần lạnh lùng với em thế không chứ? - Khởi vờ nũng nịu, nhân cơ hội Bảo Hiền không để ý, liền dúi vào mông cô một cái thật mạnh. Đứa em này, lúc nào cũng nhí nhảnh, lúc nào cũng vui tươi yêu đời.

- Con nhỏ này. Ở nhà bày bừa như bãi chiến trường vậy đây hả? - Bảo Hiền khẽ hắng giọng, cốc yêu lên trán đứa em một cái, vờ mắng.

- Hi hi. - Khởi xoa xoa cái trán, chun mũi cười - Chị đi tắm đi. Em nấu nước cho chị nha?

Gương mặt nhóc này lúc nào cũng tươi roi rói. Chỉ cần nhìn thấy nó, bao nhiêu mệt nhọc, bao nhiêu đau đớn đều tan biến hết.

Trong khi Hiền soạn đồ đạc ra, vắt vào máy giặt thì Khởi đun nước tắm cho chị. Nhà cũng có bình nước nóng, nhưng Khởi thích làm thế này hơn. Nó bảo "Khi em đun nước, em sẽ bỏ tình yêu của em vào. Chị tắm xong sẽ khỏe hơn!". Tình yêu của nó, thực chất là lá sả. Hiền chỉ biết cười trừ.

Khi tắm xong chính là lúc người ta đẹp nhất. Vừa sạch sẽ vừa tinh khiết, trông rất hay. Hiền lau khô mái tóc vừa suôn vừa dài, nhưng không sấy. Khởi nói, nếu sấy sẽ làm tóc không đi mất. Mà tóc chị đẹp thế này, bị hỏng thì uống lắm..

Hiền chớp mắt nhìn đứa em. Khởi ngồi bần thần trên sofa, vẻ mặt đắm chiều sâu muộn. Ánh mắt nó xa xăm và mông lung quá. Trông cứ như một ông cụ đang lo lắng về cái chết sắp đến vậy. Lấy làm lạ, Hiền ngồi phịch xuống kế bên, đánh giọng hỏi.

- Có chuyện gì mà nhóc trông ủ rũ vậy hả? - Hiền đánh vai em.

- Ủa chị? - Khởi giật mình - Tắm xong rồi mặc quần áo vô đi chứ, quần cái khăn không vậy cảm lạnh đó.

- Chị hỏi thì trả lời đi. Lãng nhăng! - Hiền cau mặt, khó chịu.

- Em nghe nói rồi. - Khởi quay mặt nhìn băng quơ, chả biết là nhìn cái gì. Giọng nó trầm xuống, nghe nghiêm trọng hẳn ra - Chuyện hôn sự gì đó...

Thấy ánh mắt chị sắc như dao, nhóc Khởi ngập ngừng..

- Rồi sao?

- Tại sao chị không phản đối chứ? Em biết là chị không thích mà! - Thiên Khởi nói như nài nỉ.

- Nhóc còn nhỏ lắm. Chưa có hiểu được đâu. - Hiền dịu dàng xoa đầu đứa em.
- Chị lúc nào cũng coi em như con nít. - Khởi buồn, trách móc - Nhưng mà em biết hết cả rồi.
- Biết gì chứ? - Hiền thờ ơ hỏi lại.
- Chị... hám trai, bỏ mặc em chứ gì! - Nhóc Khởi sứt sứt - Chị hết thương em rồi chứ gì. Hic hic..
- Điên quá. Hám gì mà hám? Chị chỉ hám nhóc thôi! - Hiền cười gian, cù vào nách nhóc Khởi khiến nó cười lăn cười bò. Hai chị em thân thiết lắm, gần gũi với nhau như vậy hoài thôi. Từ nhỏ đã ở cạnh nhau, lớn lên bên nhau, tình cảm còn sâu đậm gấp mấy lần tình thân, đó là ruột thịt.
- Thiệt hông? - Khởi mở to mắt, tròn xoe.
- Ừ, thiệt mà. - Cô mỉm cười hiền từ. Đối với ai Hiền có thể lạnh lùng, có thể tàn nhẫn, có thể băng giá nhưng đối với đứa em này, cô luôn dịu dàng như một bà tiên bước ra từ trong những câu chuyện cổ tích. Nụ cười luôn ấm áp và gần gũi.
- Tối nay chị ngủ chung với em nha? Em có nhiều chuyện muốn nói lắm. - Khởi nắm bàn tay nhỏ bé của chị, lắc lư lắc lư để mà năn nỉ.
- Ừ thì ngủ chung.

Hiền đáp nhanh rồi trở về phòng.

Khuya, Khởi ôm lấy chị chặt cứng, chặt đến nghẹt thở. Hiền khẽ rùng mình, hối hận vì đã vội vã đồng ý ngủ chung với đứa bé này. Nó thể hiện tình cảm, thể hiện đến thái quá như vậy nhiều khi cũng khiến Hiền nhiều khi rất sợ.

- Chị ngủ chưa? - Khởi đột ngột ngồi bật dậy, lay vai chị mà hỏi.
- Chưa. Còn nhóc sao chưa ngủ? - Hiền xoay mình, dụi mắt nhìn đứa em.
- Em muốn xin chị một chuyện. - Đây là lần thứ mấy Khởi nói nghiêm vậy?
- Nói. - Hiền ngồi dậy, luôn tay vuốt mớ tóc dài sang một bên vai, nheo mắt nhìn nhóc Khởi.
- Em... thế chị đi lấy chồng nha?

Hiền ngu ngơ một hồi, rồi đột nhiên tròn tròn đôi mắt nhìn đứa em trần trụi.

- Đi mà chị!! - Khởi trung vệ mặt tội nghiệp nhất có thể - Chị chiều em một lần cuối cùng này thôi mà.
- Không được. - Hiền đành giọng, lạnh lùng đáp rồi nằm phịch xuống, quay mặt ra ngoài - Ngủ đi.
- Chị... - Khởi nũng nịu, dúi đầu vào lưng Bảo Hiền.

Hiền lại ngồi bật dậy, cau có nhìn đứa em. Cơ mặt vừa được thư giãn một lúc lại phải căng thẳng nữa rồi. Nhưng mỗi lần Khởi làm nũng, là Hiền lại không cảm lòng nặng.

- Có biết làm vậy là nguy hiểm lắm không? Nhóc là con trai, là con trai đó!! Lỡ ông ta mà biết thì... - Hai mắt Hiền đảo liên tục, chứng tỏ cô đang lo.
- Em không nói, chị không nói, làm sao mà ba biết được nè? Đi mà chị... - Khởi lại giọng nhõng nhẽo, nắm tay chị lắc qua lắc lại.
- Nhưng... việc này khó thu xếp quá. Sao nhóc lại muốn làm vậy chứ? - Hiền không giấu âu sầu.
- Bí mật! - Khởi nháy mắt, đặt ngón trỏ lên môi chị - Chỉ cần chị gật đầu thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Thương Nhớ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Vị Hôn Thê Giả Mạo

Hiền thờ dài đầy âu lo. Cái ý muốn ngu ngốc quái gở của nhóc Khởi không biết là đến đột ngột hay là âm mưu được sắp đặt sẵn từ trước đây nữa.. Thật

là khó nghĩ.

- Đi mà chị! Sau này em hông đòi hỏi gì nữa đâu mà...

- Không được là không được! - Hiền vẫn cứng rắn giữ quyết định của mình - Nhóc phải hiểu vấn đề ở đây là gì... Nó thực sự nguy hiểm lắm.

- Chị nhất định không cho đúng không? - Sắc mặt Khôi đanh lại, có vẻ như nhóc đã giận dữ rồi đây.

- Ủ. - Hiền thờ dãi. Giận thì giận, nhưng đành chịu thôi. Vì an toàn của nhóc cả mà. Chị làm vậy, cũng đều là nghĩ cho nhóc thôi - Ngủ đi.

Khôi không ngủ. Nó chậm rãi bước xuống khỏi giường, đến gần bàn học. Trong học tủ, một lọ thuốc được lấy ra. Trên tay Khôi, là thuốc ngủ. Công dụng của thuốc ngủ thì ai cũng biết rồi. Khôi mỉm cười, chậm rãi nói.

- Nếu chị không đồng ý, em uống cái này cho xong. - Ánh mắt đứa bé như bị đẩy vào sự tuyệt vọng vô cùng.

- DỪNG LẠI!!!

Bảo Hiền thét lên, giọng như vỡ òa ra. Cô đứng bật dậy trên giường, đôi mắt long lanh. Bình tĩnh, nhưng lại rất khổ sở. Đã hai lần rồi. Đã hai lần nhóc Khôi uống thuốc ngủ tự tử mà cô thì lại khoanh tay đứng nhìn. Lần này, nếu Bảo Hiền còn làm ngơ thêm lần nữa thì rất có thể cô sẽ mất đứa em này mãi mãi. Quá tam ba bận. Cô không thể!

- Thôi được rồi. - Giọng Hiền run run. Cô đành miễn cưỡng chấp nhận yêu sách này của đứa em.

- Yay! Em yêu chị nhất trên đời. - Khôi quăng lọ thuốc sang một bên, nhảy cẫng tung. Nó cười tít mắt, ôm chầm lấy chị. Nó thì vui rồi..

Đêm đó, Bảo Hiền cứ trằn trọc mãi không thể ngủ được.

Ngày hôm sau, trời mới tờ mờ sáng, Hiền đã rời khỏi nhà. Cô biết lúc này mình nên hỏi ý kiến của Sifu. Bà là người duy nhất có thể cho nó đáp án đúng đắn nhất lúc này, người duy nhất có thể tin cậy và dựa dẫm.

Bà Hồng Ân đặt xuống bàn hai tách cà phê nóng, hương thơm nghi ngút nhưng Bảo Hiền lại chẳng còn tâm trạng nào mà thưởng thức nữa.

- Con tìm ta sớm như vậy, chắc có chuyện quan trọng? - Bà Ân vừa cho thêm kem và đường vào hai ly, vừa hỏi vẫn với vẻ thờ ơ không quan tâm. Như kiểu hỏi cho có hỏi.

- Vâng ạ! - Hiền ngồi xuống đối diện với Sifu, cố gắng giấu nỗi lo vào trong. Cơ mặt cô vẫn điềm tĩnh, giọng đều đều vô thường vô phạt - Về nhóc Khôi.

- Nó lại tự tử sao? - Bà Ân chau mày, ra vẻ đang đoán biết sự việc.

- Vâng, suýt nữa... - Hiền bấu chặt hai tay vào cạnh bàn, vẫn cố giữ vẻ mặt bình thản như không, trong khi trong lòng nó thì đang bốc hỏa.

- Suýt nữa sao? Vậy là lần này con đã ngăn nó lại? - Bà Ân khuấy tách cà phê.

- ... - Hiền cúi đầu không đáp. Thực sự là chẳng biết nên nói sao nữa.

- Lần này nó lại vói con cái gì vậy? - Tay bà vẫn liên tục khuấy cà phê.

- Nó... đòi kết hôn thay cho con. - Hiền khổ sở đáp. Lúc này cô không biết phải nói từ đâu, nên chỉ có thể đáp gọn như vậy. Có lẽ, thế cũng đủ để bà Ân hiểu ra tất cả mọi chuyện rồi. Bà vốn là một người phụ nữ thông minh mà.

- Vậy cũng tốt thôi. - Bà Ân thân nhiên đáp, sau đó mỉm cười vẫn với một nụ cười rất khó hiểu, khó diễn tả.

- Dạ? - Hiền giật mình, giọng khô khốc hỏi lại. Cô chính là sợ câu trả lời này, rốt cục điều gì đến cũng phải đến.

- Đứa bé đó là điểm yếu duy nhất của con. Làm việc lớn, quan trọng là phải loại bỏ điểm yếu mới được! - Bà Ân điềm đạm giảng giải. Những gì bà nói, không phải là Bảo Hiền không biết. Nhưng là không phục.

- Nhưng... nó không phải là điểm yếu. Mà là yếu điểm!! - Hiền cự.

- Điểm yếu hay yếu điểm gì thì sớm muộn con bé cũng phải tách ra mà sống tự lập. - Bà lắc đầu, khẽ thở ra một tiếng rồi lại tiếp tục giảng giải - Con đâu thể bảo vệ nó cả đời được, đúng không? Nếu con không để cho nó tự bước đi, tự giang cánh bay, thì mãi mãi nó sẽ không thể tiến tới được. Chờ nó quá kỹ, lại làm hại nó, chứ không tốt cho nó như con vẫn nghĩ đâu!

- Nhưng... - Trong lòng Bảo Hiền vẫn còn băn khoăn.

- Một con chim non mà suốt ngày rúc vào cánh mẹ, thì dù đã đủ lông đủ cánh, nó vẫn không thể nào bay được. Con thấy tốt, nhưng chưa chắc gì đã tốt. Nó sẽ nghĩ gì? Nếu thời niên thiếu và tuổi trẻ còn có thứ gì khác ngoài hư ảo, thì đó chẳng phải là khát vọng được trưởng thành hay sao?

Bà nói rất đúng, rất phải. Bảo Hiền công nhận, Sifu một khi đã nói ra điều gì, thì điều đó đều trở thành chân lý. Chỉ là cô muốn để nó trưởng thành muộn một chút, để thấy rằng nó còn cần có cô che chở, cần có cô bên cạnh bảo vệ nó. Đó có thể là sự ích kỷ. Cô muốn trở thành cái bóng lớn của nó, chăm sóc và che chở nó suốt đời. Tâm lý chung của các bà mẹ. Vì, Bảo Hiền sớm đã vừa làm chị, vừa làm mẹ của Thiên Khởi từ rất lâu rồi.

- Con phải nhớ, tuổi của trái tim thì không đo được bằng tóc bạc. - Sifu dịu dàng vỗ vai nó.

...

Bảo Hiền bản thân suy nghĩ, bước trên phố. Nắng lên cao rồi. Lời Sifu nói lúc nào cũng có lý cả. Thiên Khởi chỉ kém nó hai năm tuổi đời mà thôi, nhưng lại quá ngây thơ và non nớt, lại còn hay dỗi hơn nữa. Tất cả cũng chỉ do sự bảo bọc quá kỹ lưỡng của nó mà ra cả. Có lẽ, đã đến lúc mở cửa lồng cho con chim nó đó được cơ hội sải cánh mà bay rồi.

Đi loanh quanh thêm một lúc nữa, chờ cho mặt trời lên cao rồi Bảo Hiền mới trở về nhà. Com sáng đã chờ sẵn sàng. Đó là việc duy nhất mà Khởi có thể làm giỏi hơn Hiền.

- Chị đi đâu sớm vậy? Ăn sáng đi. - Khởi lần lần kéo chị lại bàn, thức ăn ê hề mùi thơm tỏa lan nghi ngút. Nhóc tặc lưỡi - Chờ chị, em đói quá!

- Ừm. - Hiền gật, ngồi xuống bàn ăn. Cô cúi gằm mặt xuống. Những gì Sifu nói, những gì vừa thoáng qua. Con bé cũng đến tuổi phải tự sống rồi.

- Chị i âu què? Xao xáng xóm xa ngồi à hông ói em iết? - Khởi tổng đầy một họng com, vừa nhai vừa nói.

- Đi loanh quanh, tập thể dục. - Hiền mím môi - Nhóc này!!

- Ạ?

- Sao lại muốn thể chị vào nhà đó? Hay thích con trai người ta rồi. - Bảo Hiền đã chịu cười rồi. Nụ cười rất đều. Cô chọt đôi đũa vào má con bé, làm suýt chút nữa thì nó phun hết com canh ra.

- Ừc!! - Khởi đấm ngực thùm thụp. Đang ăn, bị bà chị làm cho nghẹn họng không nói được lời nào.

- Từ nay nhóc phải cẩn thận nha. Nhóc phải nhớ tên của cô dâu là Phạm Bảo Hiền, là chị! Nếu không, để bị nghi ngờ, rất có thể ba sẽ biết được. Ba mà biết là hai chị em mình tiêu tùng. - Hiền đưa bàn tay trái cửa ngang cổ, thề lưỡi ra, vẻ mặt rất chi là khó tả.

- Dạ. Em biết rồi mà chị. Dù gì thì trong mắt ba, em vẫn là con trai. Chị yên tâm, em sẽ làm tốt. - Khởi làm động tác yeah, cổ lên. Hai bàn tay nó nắm chặt với quyết tâm cao độ. Nhiệt huyết sôi sùng sục.

...

Lễ đính hôn được cử hành vài ngày sau khi Bảo Hiền trở về, theo yêu cầu của gia đình chàng trai. Buổi lễ được tổ chức long trọng và đúng nghi thức truyền thống, chỉ mời một số họ hàng và bạn bè thân thuộc bên chàng trai. Đàng gái chỉ có cô dâu Phạm Bảo Hiền và em trai cô dâu - Phạm Thiên Khởi đứng ra đại diện. Thực chất người đảm nhận đại diện đàng gái là Bảo Hiền, còn cô dâu đang ngồi trong kia chính là Thiên Khởi. Vậy là quyết định tráo đổi cô dâu đã được tiến hành đúng như dự kiến. Cái tên Thiên Khởi chắc phải xếp xó từ đây. Không có mặt Phạm lão gia, vì bận việc quá nhiều nên không thể về được. Cũng nhờ vậy, việc tráo đổi tiến hành thuận lợi hơn mong muốn. Âm mưu thay thế vị hôn thê đưa vào nhà họ Huỳnh thành công trót lọt, thành công ngoài dự tính của Bảo Hiền và Khởi lúc ban đầu.

Trong khi buổi lễ diễn ra, không một ai được phép chụp ảnh hay quay phim. Đây là yêu cầu duy nhất của Hiền - trong khai Thiên khởi làm em trai cô dâu. Lý do là cô dâu bị mắc cảm với đèn flash và âm thanh của máy ảnh. Lý do hết sức vớ vẩn nhưng được đáp ứng ngay lập tức. Phóng viên cũng bị cấm cửa, không một bức ảnh nào, không một cuộn phim nào được phép lọt ra ngoài. Đó là lệnh của Bảo Hiền - trong vai Thiên Khởi. Cô vẫn cố gắng hết sức để bảo vệ đứa em.

Có một bí mật của Khởi mà chị Hiền và Sifu mới biết. Sự thật đó là, Thiên Khởi là một bé gái! Chuyện giới tính của Thiên Khởi, Phạm lão gia vẫn cứ đinh ninh rằng con bé là con trai. Cho nên nếu có bất cứ một tấm hình nào từ lễ đính hôn này bị lọt ra ngoài, chắc chắn Phạm lão gia sẽ trở về. Ông ta chắc chắn sẽ không để cho Khởi lấy một giây một phút được yên thân. Đến lúc đó, chắc chắn Hiền sẽ phải trở mặt với cha ruột để bảo vệ em. Cô không có lựa chọn khác.

Thiên Khởi rất giống mẹ. Dù lớn lên như gà công nghiệp, con bé vẫn không đánh mất nụ cười hồn nhiên, trong sáng của mình. Đôi mắt to tròn, đen láy luôn híp lại mỗi khi con nhóc cười, trông rất đáng yêu. Gương mặt bầu bĩnh, tròn trĩnh, trắng trẻo càng làm nổi lên vẻ ngây thơ đáng yêu của Khởi. Tóm lại, vẻ đẹp của con bé rất thánh thiện, thánh thiện hoàn toàn, trái ngược với chị của mình.

Ông Huỳnh Nam hoàn toàn hài lòng và rất có thiện cảm với cô-con-dâu-giã-mạo này. Nụ cười giòn tan của con bé làm ông an tâm. Con trai ông nhất định sẽ hạnh phúc với cuộc hôn nhân này.

Bất quá, "ai kia" thì lại không nghĩ như vậy. Chính xác là tên con trai nhóc con đó rất khó chịu. Hẳn càng khó chịu hơn mỗi khi nhìn thấy nụ cười đó. Rất rất rất là khó chịu đó.

- Có gì vui mà cười. - Hấn gằn giọng hỏi nhỏ. Hai người đang đứng cạnh nhau, như bao cặp tân nhân hạnh phúc. Nhưng bằng mặt mà không bằng lòng.

- Không có gì ạ! - Khởi lễ phép, kèm theo một nụ cười tươi roi rói. Giọng nói lãnh lút của con bé gần như làm tan chảy người nghe. Nhưng là với ai, chứ

với cậu ấm Huỳnh Đông này thì không! Chỉ khiến hấn thêm bực mà thôi.

- Thứ con gái ngu trai. - Hấn làm bầm, về mặt cau có khó chịu.

- Anh cứ tận hưởng, hôm nay nữa thôi. - Thiên Khởi vẫn giữ nụ cười rất tươi, cười một cách khó coi trong mắt Đông - Sau này không còn cơ hội để thoải mái nữa đâu. Lần cuối cùng rồi đó...

Khởi cứ lặp đi lặp lại ba chữ "lần-cuối-cùng" như một kiểu đe dọa. Giọng con bé vẫn bình thường, một chút vui tươi pha lẫn dọa dẫm trong cách nói. Con bé bắt chước chị nó ấy mà.

Huỳnh Đông trở mặt nhìn con bé, cứ như thể nó là sinh vật lạ từ hành tinh khác vừa rơi xuống ấy. Dám lên mặt dọa dẫm bốn thiếu gia, mi tới số rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Thương Nhớ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Mặt Nạ Hai Kẽ Bất Trị

Vẫn là người phụ nữ sang trọng ấy. Vẫn gương mặt nghiêm nghị ấy. Vẫn vị trí ngồi ấy ở ngay trong chính quán cà phê ấy. Và vẫn chờ đợi cô gái ấy, cô gái nổi bật bởi sự lạnh lùng đến rợn gáy nhưng lại có sức hút mạnh ghê người.

- Con đến trễ một chút. Sifu thứ lỗi. - Bảo Hiền gấp người tạ lỗi với bà Ân.

- Không sao. Ngồi đi! - Bà khoát tay, mỉm cười nhẹ.

- Vâng. - Cô kéo ghế ngồi xuống đối mặt với sư phụ. Ngay cả động tác đơn giản này cũng toát lên nét quý phái thiên bẩm.

- Buổi lễ diễn ra suôn sẻ chứ? - Lại kiêu cạo, lại hỏi mà như không quan tâm.

- Vâng. Có điều... chú rể hình như không được vui cho lắm! - Hiền chau mày, xoa cằm ra vẻ dăm chiêu.

- Không sao, ở với Thiên Khởi chỉ có từ khổ đến khổ. - Bà Ân nhovn miệng, nói một câu khiến Bảo Hiền không thể hiểu - Không ai có thể bắt nạt con bé!

- Dạ? - Cô chau mày - Ý Sifu là...?

- Con đấy, ngốc thật hay giả vờ? - Bà nhếch môi tỏ ra mỉa mai - Không nhận ra con bé chỉ ngây thơ với con thôi sao? Nó ấy mà, chẳng thua kém gì con cả.

- Dạ? - Bảo Hiền không giấu nổi vẻ kinh ngạc, mồm há hốc ra - Ý Sifu là... nó giả vờ ngây ngô trước mắt con, quay mặt đi thì là một con người khác sao?

- Đúng vậy. - Bà gật gù thích thú. Về mặt ngạc nhiên của Yuu, đầu phải lúc nào cũng được thấy, hiếm lắm - Còn thực chất, nó tinh quái hơn con nghĩ nhiều.

- Vậy... vậy... - Dường như thực sự là một cú sốc đối với Bảo Hiền - Còn lời khuyên hôm trước...?

- Con đó, còn nhiều việc quan trọng hơn là kết hôn! Hãy nhớ bản thân mình là ai. Con phải biết vị trí của con là đâu, phải biết đặt nhiệm vụ lên trên hết.

Bảo Hiền im lặng một hồi. Cô phải sắp xếp lại những gì đã xảy ra, cần một chút thời gian. Vậy ra, suốt thời gian vừa rồi mình đã bị chơi xỏ sau lưng sao? Cô chau mày, không tức nhưng trong lòng rất khó chịu.

- Xin phép Sifu. Cáo từ! - Thần sắc tối sầm lại, Bảo Hiền đành giọng chào. Cô đứng dậy, gấp người trước bà sau đó quay gót bỏ đi thẳng mà không nói thêm lời nào. Cảm giác như bị phản bội vậy.

Bà Ân lặng lẽ nhìn theo, ánh mắt bà vẫn xa xăm và luôn khó xác định như vậy. Trong lòng bà ta đang toan tính những gì, chỉ có trời mới biết.

Hiền trở về căn villa rộng lớn, nơi mà trước đây luôn có tiếng cười giòn tan của nhóc Thiên Khởi. Giờ thì hết rồi. Căn nhà rộng lớn, vắng tanh và u ám. Thật lạnh lẽo và cô độc.

- Fewwww. Cũng may là để con bé thay thế mình. Nếu không, nó sẽ buồn chết mất.

Bảo Hiền thờ ơ mạnh ra, tự thốt lên một câu mà chính bản thân mình còn thấy tức cười. Chẳng phải thời gian trước đây, khi cô đi nghĩa vụ liên miên, con bé vẫn phải ở nhà một mình, một mình đối diện với không gian trống vắng, một mình cô độc đó sao? Thì bây giờ có là nghĩa lý gì chứ?

Bất quá, ít ra cũng còn có thể gặp nhau. Ở bên nhà đó, hy vọng người ta sẽ không ngược đãi con nhóc.

Hiền nhắm mắt, khẽ lắc đầu. Lần này cô đã đúng khi không theo quan niệm của Sifu. Nhóc Khởi... là yếu điểm của cô chứ không phải là điểm yếu. Con bé ấy trưởng thành hơn cô nghĩ rồi...

Trở lại câu chuyện bên nhà trai. Sau khi buổi lễ kết thúc, tất cả đồ đạc mà Bảo Hiền đã chuẩn bị cho nhóc Khởi được chuyển về nhà họ Huỳnh. Con bé vẫn cười nói nói, rôm rả cả một góc nhà. Lần đầu tiên ngôi nhà này trở nên ồn ào như vậy. Ông Nam cũng cười nói nhiều hơn bình thường. Có vẻ như ông trẻ lại được vài tuổi. Ai nấy đều vui vẻ, hạnh phúc, chỉ trừ cậu ấm Huỳnh Đông. Hắn cứ nhăn nhó suốt từ đầu buổi tới giờ, làm ông Nam cảm thấy áy náy thay cho đứa con dâu đáng yêu của mình. Ấy là ông nghĩ thế.

- Huỳnh Đông! Bất chúc vợ mà cười lên đi chứ. - Ông tăng hắng, lên giọng nhắc nhở.

- Ai là vợ chồng với ai chứ? Tui không có công nhận - Đông xì mặt, ngồi khoanh tay trước ngực một cục thủ lù trên sofa.

- Mày! - Ông Nam tức giận đập bàn đứng dậy, đôi mắt ông nhìn hấn long lên đầy giận dữ.

- Thừa ba. - Thấy tình hình không ổn, Khởi vội cắt ngang. Bằng chất giọng ngọt ngào, nó xoa dịu con tức của "ba-chồng" - Xin ba bỏ qua cho CHỒNG-CÚA-CON. Dẫu sao hôm nay cũng là ngày vui mà!

Ông Nam thấy sự dịu dàng đáng mến đó thì lập tức hạ hỏa. Ông gật gù.

- Được rồi. Xem như vì ba nể mặt con mà bỏ qua. Nếu không thì... - Ông dịu dàng đáp lời con dâu, nói tới về cuối thì bỏ lửng, nhìn Đông đe dọa.

- Con cảm ơn ba. - Khởi lại nhe răng mà cười - Sau này xin ba cứ giao cho con. Con sẽ dạy dỗ lại anh ấy cho ba. - Nó nháy mắt tinh nghịch.

- Vậy, con trai ba phải trăm sự nhờ con rồi! - Ông Nam cười ha ha sáng khoái.

Nhìn hai người: ba chồng - con dâu, kẻ tung người hứng, Đông chỉ còn nước nhìn họ trân trối, méo mặt cười trừ.

...

Về nhà họ Huỳnh chỉ ba ngày, chỉ mới ba ngày thôi mà Thiên Khởi đã nắm rõ tình hình nhà này trong lòng bàn tay. Huỳnh phu nhân đã qua đời ngay sau khi sinh ra Huỳnh Đông, vì sinh non. Từ nhỏ đã không có mẹ bên cạnh, cha lại bận bịu suốt ngày nên tính cách vị hôn-phu-già-vò này của Thiên Khởi khá là khó bảo. Hắn thường xuyên ở ngoài đường hơn ở nhà. Và tình hình cho thấy là hắn cũng có chút đào hoa nữa. Khởi nghe giang hồ trong nhà đồn là hôm nay hắn đi với một em, ngày mai lại đi với một em khác. Hắn thay bộ hăng ngày, lâu lắm là ba ngày. Thiên Khởi chúa ghét loại con trai như thế. Lần này, dù Bảo Hiền có phản đối thì Khởi cũng nhất định tham gia vào. Để xem, Thiên Khởi sẽ dạy dỗ lại cái thằng oắt già bất trị này như thế nào!

Đẹp tên đáng ghét đó sang một bên, Khởi thay y phục xong liền chạy ra ngoài. Ông Nam không có nhà, tên oắt già đó thì đang đi học. Khởi muốn về thăm chị. Mới xa nhau vài hôm, nó nhớ chị nhiều lắm.

Ping pong pong pong...

Đang miên man suy nghĩ về nhiều thứ, chợt tiếng chuông cửa vang lên. Hiền nhanh chóng ra mở. Là nhóc Khởi. Vừa thấy chị là nhóc Thiên Khởi đã nhào đến ôm chầm lấy. Nhớ ơi là nhớ!

- Gì đây? - Hiền khẽ chun mũi, đôi mày hơi chau lại, lạnh lùng đẩy đưa em ra.

- Em nhớ chị quá à! - Khởi ghì chặt tay Hiền, dụi dụi đầu vô ngực chị. Một thói quen khó bỏ.

- Vô nhà đi! - Hiền cố ý gỡ tay Khởi ra. Đúng là đang giận thật. Nhóc Khởi đứng lặng người một lát, có chút không hiểu. Nhưng rồi nó cũng nhanh chóng dõng gót bước theo chị vào trong. Con bé chớp chớp đôi mắt.

- Em làm gì để chị giận hở? Em xin lỗi mà. - Khởi nắm tay Hiền, lắc lắc. Lại giờ chiều cũ rồi. Bất quá, chiều này dùng thường xuyên mà chưa một lần thất bại.

- Không cần giả bộ nữa. Cứ sống đúng bản chất đi! - Hiền nghe giọng mình lạnh tanh, vô tình - Chị biết hết rồi.

- Chị... - Khởi hơi ngó người ra một chút. Sau đó, nó nghĩ đến bà Ân ngay lập tức. Chỉ có Sifu mới có khả năng nói cho Bảo Hiền những việc như vậy mà thôi - Em xin lỗi mà. Em không cố ý dối chị đâu! - Con bé xụ mặt xuống.

- Không sao. Dù lòng đủ cánh rồi thì phải bay đi thôi. - Hiền tàn nhẫn buộc tội nhóc em - Có lỗi gì đâu chứ!

- Chị... em... em thật sự không cố ý mà... Em... - Mắt Khởi ngấn nước.

- Chị mệt rồi, đi nghỉ đây. Khi nào về nhớ khóa cửa giùm.

Hiền gạt tay nhóc Khởi, lạnh lùng quay đi. Tuy cô rất thương em nhưng cũng phải dạy dỗ để nhóc không dám ở sau lưng mình giấu diếm chuyện gì nữa.

Hiền không chấp nhận việc có bất cứ ai dám lừa dối mình, trước mặt thế này còn sau lưng thì lại khác đi. Nhất là với Thiên Khởi, cô càng không chấp nhận.

...

Dòng người thì xô bồ tấp nập, rộn rã và ồn ào. Còn Thiên Khởi lại thần thờ lê bước chân nặng trĩu trên phố. Vừa đi vừa đếm gạch. Nó không ngờ việc nó giả vờ ngây ngô một chút để chị vui hơn, lại khiến chị tức giận đến vậy. Cũng biết rằng chị vốn không thích bị lừa dối, nhưng Khởi có làm gì gây hại đâu chứ?

Bất chợt, đập vào mắt nhóc là tên chồng-giả-vờ ở phía trước, đi cùng với hai đứa nữa, đang tung tăng vừa đi vừa cười nói với nhau rất vui vẻ. Một ý tưởng tình nghịch lóe lên trong đầu nhóc Khởi. Con bé quyết định bí mật đi theo phá đám hần. Ồ, thì tại rảnh mà!

Nghĩ là làm. Khởi búng tay tanh tách rồi nhón gót bước theo sau, lén lén lút lút như tên ăn trộm. Đôi mắt con nhóc lộ rõ vẻ thích thú, liền lập tức quên bồng nỗi buồn về chị đang lan tỏa trong lòng.

Đồng cùng hai đứa bạn đi bộ khá xa, khoảng hơn hai cây số. Điểm đến của tụi này là bar Sky-G. Thiên Khởi bực mình, thờ hỏn hển. Vừa phải canh chừng đề không bị mất dấu, vừa phải lén núp núp trốn trốn, lại còn phải đi bộ xa như thế nữa. Đây là lần đầu tiên nó phải đi bộ nhiều đến vậy đấy. Còn ba tên con trai kia thì vẫn bình thản như không có gì, như đã quen với việc này hằng ngày rồi vậy. Tức! Khởi quyết tâm phá đám cho bằng hơi mới được. Cứ chờ đó mà xem!

Ồ... nhưng mà tụi kia vừa đi vô bar thì phải. Hờ... Khởi chưa bao giờ đến những chỗ này. Với lại, theo nó biết thì ở đây cấm trẻ vị thành niên, chưa đủ mười tám tuổi thì chưa có vào được. Cuối mùa đông này mới là sinh nhật của Khởi, bây giờ mới là mùa hè. Hic!

Thôi kệ. Ba tên kia vô được, lẽ nào nó lại không bước chân vào được cơ chứ? Lý nào lại vậy? Bản tính háo thắng nổi dậy, con nhóc hùng hổ tiến vào. Nhưng chưa bước qua khỏi cổng thì con bé đã bị hai tên bảo vệ chặn lại. Rắc rối rồi. Khởi nhắc nhó, nhưng lại bực dọc quá lớn.

- Làm trò gì vậy? Tránh ra coi!!

- Ở đây cấm trẻ vị thành niên em ạ. - Một tên lên tiếng.

- Ồ, các bạn em vừa vào đây đấy chứ. Với lại, em quá tuổi vị thành niên rồi cơ mà! - Khởi giả vờ ngây ngô, đôi ngươi mở to trông rất đáng yêu.

- Xin nhắc lại, ở đây cấm con nít. Mau về nhà với mẹ đi nhóc con! - Tên còn lại thô lỗ đốp chát lại với Khởi, nhưng không có hành động nào xâm phạm đến thân thể nó. Ít ra còn được vậy chứ.

Thiên Khởi bực dọc, khế nhứu này, không tình nguyện mà quay đi trở ngược lại con đường lớn. Chợt con bé nhớ ra...

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Thương Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Yuu Huyền Thoại

Nhóc Khởi quay gót bước về phía con đường lớn. Nó móc điện thoại ra, bấm lia bấm lịa trên tay.

"Chị, đi chơi nha! Em chờ ở Sky-G"

"Bữa nay bày đặt tới Bar nữa. Muốn gì đây?"

"Chị giúp em một lần đi mà... Em đang kẹt, hu... hu..."

"Kẹt cái gì?"

"Tới nha chị nha? Không gặp không về!"

Khởi gấp điện thoại lại, nhét vô túi. Nó ngồi chồm hỏm ở phía sau bụi cỏ ven vệ đường. Thẻ luôn là chưa bao giờ nó ngồi tư thế xấu hơn thế này. Khoảng hơn mười phút sau Bảo Hiền mới xuất hiện. Cô mặc quần phục nhà binh.

Hiền quay đầu dáo dác tìm nhóc em, nó trốn kỹ quá. Trông cô có vẻ bực mình lắm, cơ mặt rất căng thẳng. Thiên Khởi hơi giật mình, lo ngại nhưng rồi cũng lò dò tiến về phía chị.

- Có chuyện gì? - Hiền đánh giọng.

- Ủa sao chị mặc binh phục vậy? - Khởi tìm cách đánh trống lảng cho bà chị nguôi qua cơn giận - Có nhiệm vụ mới sao chị?

- Trả lời mau. Lặng nhắng! - Hiền cau có, khuôn mặt nõn búng sát khí.

- Chì! - Khởi ra chiều năn ni - Giúp em vào trong đó, nha, nha, nha? - Cô bé chỉ vào phía trong Sky-G, sau đó lại nắm cánh tay của Hiền mà lắc lẩy lắc đẽ. Lại dùng chiêu cũ rồi. Nhưng chắc có hiệu quả.

- Sao muốn vào đó? - Hiền chau mày, gạt nhóc Khởi ra.

- Em đang cố trưởng thành. - Khởi nhăn răng mà cười. Nụ cười của nó bao giờ cũng giòn, cũng tươi, còn pha một chút tếu táo. Nó làm vậy để nịnh chị nó thôi, chứ người khác thì đừng hồng.

Hiền khề thờ ra. Cách nói chuyện này của Thiên Khởi đã chứng tỏ lời của Sifu đã nói, con bé không hề ngây thơ chút nào. Nó chỉ giả vờ ngộ nghĩnh đáng yêu trước mặt Hiền mà thôi. Ngay sau khi lộ bài thì lập tức quay ngoắt thay đổi 180 độ. Con bé đã biết suy nghĩ trước khi phát ngôn, chứ không tùy tiện, bừa bãi như một đứa con nít. Đáng mừng? Hay là đáng lo đấy?

Bảo Hiền không nói gì, hất mặt ra hiệu cho con nhóc đi theo mình tiến vào cổng chính bar Sky-G. Nhác thấy bóng cô gái mặc quân phục nhà binh, hai tên bảo vệ khi này chụm đầu lại với nhau, xì xào cái gì đó rồi tiến ra phía trước chặn đường Hiền.

- Xin lỗi, nhưng cô không nghĩ là vào bar mà mặc đồ lính là kỳ cục lắm sao? - Một tên cất giọng, nhẹ nhàng hỏi. Thái độ hết sức mềm mỏng.

- L J, cả tôi mà cậu cũng dám chặn lại sao? - Hiền lừ mắt, hung tợn nhìn tên bảo vệ đó, không có chút hợp tác nào.

- Cô nghĩ cô là ai chứ? - Tên còn lại hất hàm. Xem ra hẳn muốn không còn cái răng nào để ăn cháo thật đây mà.

- Cậu cũng gan đấy, KK ạ! Eric không dạy dỗ các người tử tế sao? - Đôi mắt Bảo Hiền vừa to vừa tròn, bỗng trở nên sắc lẹm. Gương mặt cô đang dâng sát khí. Thái độ rất bề trên. Cách nói chuyện rất nhẹ nhàng như lại đầy uy lực, quen thuộc quá. L J chợt nhớ ra một truyền thuyết ở thế giới của bóng đêm này. Không lẽ... lại là cô ta?

- Yuu... Là Yuuki tiểu thư? - Nhận ra, L J mặt cắt không còn giọt máu.

- Yuuki tiểu thư? - Khởi lấp ló sau lưng chị, thắc mắc. Tại sao những kẻ này lại biết chị mình là Yuuki chứ?

- Yuuki? Tiểu thư? - KK nhú mày, Và hẳn chợt tím mặt khi định thần ra nhân vật này là ai. Tay chân tên thanh niên này bỗng chốc trở nên bủn rủn như cọng bún thiêu.

L J gặp người một cách cung kính. Sau đó hắn quay gót phóng nhanh vào trong. Tên này tỏ vẻ rất vội vàng, có lẽ đi thông báo cho Eric biết sự hiện diện của Yuuki. Ấy là Hiền nghĩ vậy.

- Chị, sao họ biết chị là Yuu vậy? - Thiên Khởi giật giật gấu áo bà chị, khề hỏi với tâm trạng tò mò.

- Chỗ này do chị quản lý. Chủ ở đây là con trai của Trịnh Sifu. - Hiền ghé sát tai cô em, thì thầm.

- Má ơi, vậy mà em không biết đó. - Khởi tặc lưỡi. Đúng là không biết thật. Xưa nay con bé vốn đâu có xen nhiều vào chuyện của chị. Nhưng... vừa rồi Bảo Hiền vừa nhắc tới "con trai của Trịnh Sifu" thì phải? Có lẽ nào... là anh ấy?

- Không biết thật sao? Vậy sao lại nghĩ đến việc nhờ chị đẽ vào đây? - Hiền nhịp nhịp chân. Thói quen của cô trong khi chờ đợi thường là vậy.

- Em không biết, nhờ đại. Tại vì lúc nào chị cũng có cách mà! - Khởi nhe răng cười, có lẽ vì lý do đúng như vậy.

Hiền chun mũi. Vừa quay lại thì L J và một tên nữa đi ra. Tên đi bên cạnh L J chính là Eric. Ánh mặt cương nghị của anh ta nhìn xuyên suốt vào Hiền, rồi chiếu sang Thiên Khởi. Con nhóc khề giật mình.

- Đã lâu không gặp, tiểu thư. Cô khỏe chứ? - Eric mỉm cười lịch thiệp. Anh cúi đầu, thi lễ trước Bảo Hiền mặc dù anh trông có vẻ còn lớn tuổi hơn cô. Đó là thứ bậc và địa vị xã hội kém nên đành phải chịu.

- Ừm. Vào trong nói chuyện đi. - Hiền hất mặt ra lệnh. Eric tránh sang một bên nhường đường cho cô đi trước, luôn là như vậy. Hiền nắm tay nhóc Khởi, kéo vào trong. Eric tiếp bước theo sau. Dáng đi phía sau của Khởi làm cho Eric nhớ đến một cậu bé đáng yêu, người quen của anh. Eric chau mày.

Quán bar tối nay khá đông. Hiền chọn một góc khuất ánh đèn rồi an tọa, nhóc Khởi ngồi xuống kế bên chị. Yên vị xong xuôi, cô bắt đầu chất vấn.

- Dạy dỗ mấy thằng bảo vệ kiểu gì vậy? - Cô hất hàm, hỏi nhạt.

- Tụi nó có lẽ nhất thời không nhận ra, mong tiểu thư... - Eric cúi người. Song, anh còn chưa kịp nói hết câu đã bị Bảo Hiền cắt ngang.

- Lại mong. Cậu không có câu nào khác à? - Tâm trạng của Bảo Hiền có vẻ tệ. Bao nhiêu bực tức cô đem đổ dồn hết cả lên đầu Eric.

Câu chuyện mới bắt đầu chưa được vài giây, còn chưa có tiếp tục thì nhóc Thiên Khởi chợt thốt lên khe khề làm Eric giật giật cả người.

- Vô Thường. Có phải anh là Vô Thường không?

Eric giật mình cũng phải thôi. Cái tên Trịnh Vô Thường đã từ rất lâu rồi không còn ai gọi đến nữa. Người ta biết đến anh là một chàng lai tây tên Eric.

- Thiên Khởi. - Hiền gần giọng, tức tối - Im lặng cho chị.

- Thiên Khởi? - Eric ngạc nhiên, mở to mắt nhìn chăm chăm vào cô bé.

- Anh là Vô Thường, đúng chứ? - Khởi mặc kệ bà chị, vẫn tiếp tục hỏi tới. Trên gương mặt rạng rỡ điểm xuyết vào giọt pha lê long lanh.

- Thật là Thiên Khởi sao? - Eric kinh ngạc khôn cùng - Không lý nào có thể? Nó là con trai mà... Còn cô bé này??? - Eric tự đặt ra những câu hỏi mà chẳng cần ai trả lời. Anh quay sang Bảo Hiền, trung bộ mặt dần ngệt ra - Tiểu thư...?

Đoạn, anh lại đánh mắt sang Thiên Khởi, cái nhìn thăm dò có chút bất lịch sự. Bảo Hiền bó tay, vỗ trán bôm bốp. Hai người này, từ nhỏ đã là anh em rất thân, hợp tính nhau nên Hiền chả bao giờ xen vào được. Không ngờ khi nhóc Khởi trở lại làm con gái rồi, Hiền vẫn không có chỗ để chen một câu. Thiên Khởi đúng là một con bé ruột để ngoài da. Bí mật lớn như vậy, bị nó làm lộ mất tiêu rồi. Cũng may, người này là Eric.

- Anh, em là Khởi đây nè. - Con nhóc nhảy sang ngồi cạnh Eric, xối la xối lời nói chuyện rất cởi mở như chưa hề chia xa - Không nhận ra em sao?

- Em... em là con gái? - Eric lấp ba lấp bắp nhìn Khởi, sau đó lại quay sang nhìn Hiền - Chuyện này là sao?

- Đừng tò mò! - Hiền lừ mắt - Cậu có nhiệm vụ đây!

- Vâng, tiểu thư. - Eric đáp, song đôi mắt vẫn dán chặt vào cô bé Thiên Khởi.

- Từ giờ, cậu là cận vệ của nhóc này. Bảo vệ nó cho tốt. - Bảo Hiền hất mặt về phía nhóc Khởi, ám chỉ phải bảo vệ nó. Là nhiệm vụ tự thân cô giao cho Eric.

- Chị này. - Nhóc Khởi nhăn mặt - Xưng hô gì kỳ vậy chứ?

- Thôi, tôi về đây. Khởi cứ ở đây chơi nha. - Hiền cười hiền với cô em, rồi quay sang Eric ngoắc ngón tay như ngoắc chó - Cậu theo tôi.

Thái độ của Hiền làm cho Khởi có chút bất bình và khó chịu thay cho Eric. Nhưng anh vỗ vai ra hiệu nó không được nói gì, nên con bé đành nín thin.

Hiền xoa đầu nhóc Khởi xong quay lưng bước chậm rãi ra ngoài. Eric nháy mắt ra hiệu cho Thiên Khởi ngồi chờ xong cũng nổi gót theo sau cô tiểu thư khó chiều kia. Chậm trễ nửa không khéo lại bị mắng. Cả hai đi nhanh ra ngoài, bỏ lại mình nhóc Khởi giữa tiếng nhạc xập xình và ánh đèn bảy màu chói mắt.

Con bé liếc một vòng quanh sân để tìm tên chồng-già-vờ của mình. Không thấy tăm hơi của hán đầu cả. Chết tiệt! Mất dấu hán mất tiêu rồi. Giá mà biết mặt hai tên đi cùng với hán thì tốt biết mấy...

Hiền càng ngày càng rảo bước thật nhanh khỏi tầm kiểm soát mà nhóc Khởi có thể nhìn thấy.

- Thiên Khởi, là con gái sao? - Eric buột miệng hỏi.

Bảo Hiền dừng bước, quay lại nhìn Eric bằng ánh mắt sắc lẹm khiến anh hơi chột dạ.

BỐP!!

Một cái tát giáng trời lên mặt Eric, in hằn năm ngón tay nhỏ nhắn. Bàn tay nhỏ, lực tát mạnh. Quả nhiên không hổ danh là huyền thoại.

- Thiên Khởi? Cái tên đó là để cho cậu gọi sao? - Giọng Hiền sắc lạnh, khiến người đối diện phải dựng tóc gáy - Không tò mò, và làm cho tốt nhiệm vụ. Ok?

- Vâng, tiểu thư yên tâm. Tôi nhất định làm tốt. - Eric cúi gầm mặt, đáp rõ.

- Nó thích gì, cứ chiều tất. - Hiền hạ giọng, nhẹ nhàng nói tiếp - Tuyệt đối đừng làm phật ý con nhóc đó...

- Tôi nhớ rồi. - Anh gật mạnh. Biểu hiện quyết tâm

- Nói với Sifu, tôi đi Nhật một tuần.

Eric lại gật đầu thay vì lời đáp. Truyền đạt hết tất cả mọi ý muốn, Hiền nhanh chóng rời khỏi Sky-G, khuất hẳn trong màn đêm đen kịt. Lạnh lẽo!

[Haizz... Giá như chúng ta có thể quay lại như ngày xưa thì tốt biết mấy.]

Anh thăm thò dài. Đợi cho bóng của Yuuki khuất hẳn trong bóng tối rồi anh mới trở vào trong với nhóc Thiên Khởi.

...

Về phần Yuuki, đi bộ không bao lâu thì có trục thẳng thả thang dây xuống đón cô. Có lẽ là người mà Phạm lão gia sắp đặt. Hiền biết ông ta đã đến đây, chỉ là chưa biết ông đang nấu mình ở đâu mà thôi. Lần này, không hiểu lão già "đánh hơi" được cái gì mà lại trở về trong thâm lặng như vậy, khiến Yuuki không khỏi lo lắng.

Thang dây thả xuống còn chưa chạm đất, Yuuki đã tóm lấy rồi thoăn thoắt leo lên như sóc leo cây. Việc này đối với cô đã quá quen thuộc, quá dễ dàng. Chưa đầy nửa phút, nó đã đứng trên mây bay.

Chiếc trục thẳng trong đêm tối đưa cô đến nơi ẩn náu của Phạm lão gia. Vừa đứng trên trục thẳng, cô lập tức đã bị bịt mắt lại. Khoảng hơn mười phút sau đã đến nơi. Chỗ này, vừa âm u vừa hoang vắng. Quả nhiên là phong cách của lão già.

- Thừa chủ tịch! - Hiền gặp người trước người bạn vest đen trước mặt. Căn phòng này kín mít, con ruồi con muỗi cũng không dễ dàng lọt vào. Lão già định giờ trò quái gì tại cái chỗ khỉ này chứ?

- Con gái của ta. Mau lại đây! - Ông vui vẻ dang rộng đôi tay, chờ đợi. Hiền chậm rãi tiến lại gần.

- Tôi đã ở đây, xin Ngài cứ nói. - Cô lạnh lùng.

- Con vẫn vậy nhỉ? - Ông mỉm cười cao ngạo.

- Tôi đang làm nhiệm vụ, xin Ngài nói nhanh.

- Không phải vội vàng. Ở lại ăn khuya với ba nhé? - Ông đề nghị.

Yuuki im lặng, không thể đoán được cha mình đang giờ trò gì. Thái độ thân mật giả tạo đó khiến cô phát tò mò lên được, nhưng càng không thể nói.

Không gian yên ắng, giữa dòng không mông quạnh chỉ có tiếng dế kêu. Bảo Hiền lạnh lùng nhìn lão già, lạnh lùng cất tiếng.

- Xin cáo từ! - Nói đoạn cô quay mặt định bỏ đi.

- Đây là mệnh lệnh! - Phạm lão gia bình thản nhấp ngụm trà, bình thản nói.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Thương Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Tương Phùng Cổ Nhân

Dào dác tìm Thiên Khôi, Eric tình cờ nhìn thấy người quen - nhóm CPS. Nhóm này chỉ có ba đứa: Đông, Thế Vỹ và Tổ My. Cả ba là bạn thân của nhau từ hồi cấp II, nhưng cái tên nhóm CPS này thì chỉ mới xuất hiện cách đây ba tháng mà thôi. Ba tháng cũng là khoảng thời gian mà ba đứa tụi nó bắt đầu xuất hiện ở bar Sky-G này. Tần số xuất hiện ngày càng dày đặc và ồn ào hơn, rồi trở thành khách quen ở đây.

Không hiểu vì lý do gì mà từ một tuần trở lại đây, nhóm không thường lui tới bar nữa, chỉ có mỗi một mình Tổ My là tiếp tục vì cô bé đó làm tiếp viên ở quán này. Eric cũng không quan tâm lắm. Bất quá anh vẫn phải đến chào hỏi một tiếng cho phải phép. Dù sao, khách hàng cũng là thượng đế mà.

Nghĩ sao làm vậy, Eric thoăn thoắt đi nhanh đến bàn của CPS.

- Chào các em. - Eric nở nụ cười thân thiện, hòa nhã mở lời - Lâu quá không gặp nhỉ?

- Chào anh! - Vỹ gật đầu rồi đưa ly rượu đỏ tươi lên nhấp môi. Tay này bình thường thì không sao, chứ lúc uống rượu thì điên lắm, cứ yếu điệu như đàn bà vậy.

- Chào anh. - Chỉ có cô bé Tổ My là thân thiện đáp lại lời chào của anh. Dù sao, cô gái ấy làm ở đây, cũng có chút thân quen với chủ - Lâu gì đâu anh, mới một tuần thôi mà.

- Em cũng nghỉ làm một tuần rồi đấy, trừ lương nhé. - Eric trêu - Các em có việc gì bận sao?

- Thì đó. - Vỹ vừa định mở miệng thì đã bị My véo một cái vào đùi thật là đau, cô tranh nói - Baba thằng Đông cưới vợ cho nó. Bị cấm đi đêm một tuần liền anh ạ. Đi hai đứa thì chán chết nên tụi em ở nhà tu luôn.

- Tu rồi nghỉ làm luôn hơ. - Eric nhoeo miệng - Mà nhắc mới nhớ, thằng Đông đâu rồi?

- Đi WC rồi anh. - My mím môi. Vừa hay, DJ chuyển sang nhạc dance, My liền chủ động mời - A, anh nhảy với em một bản nha?

- À thôi. - Eric xua tay, từ chối khéo - Các em cứ chơi đi, tối nay anh bận rồi.

Eric nháy mắt với Tổ My rồi trở về vị trí. Thiên Khởi bỏ đi đâu mất tiêu rồi? Chẳng hiểu sao tự dưng bồn chồn trong dạ, lần đầu tiên con nhóc đó vào chỗ này, lại xinh như thế... Không biết có bị ông dê cụ nào kéo đi không nữa?

Trong khi Eric cứ lo sốt vó lên thì trong WC nữ đang diễn ra một cảnh tượng hết sức lố bịch. Một nam, một nữ giằng co, tranh cãi to tiếng với nhau. Người qua kẻ lại đều rất tò mò muốn đứng lại xem. Cơ mà vừa dừng bước thì đã bị tên con trai mắng cho té tát rồi đuổi đi.

- Giờ anh nhất định không chịu, đúng hông? - Thiên Khởi xằng giọng. Con bé đứng dang hai chân ra, chống nạnh, phùng mang trợn mắt hung hăng nhìn tên chồng đáng ghét kia.

- Đúng vậy! Sao phải làm cái trò đó chứ? - Đông cũng không vừa. Hấn trợn trừng trợn trạo, hung hăng nạt nộ lại con bé.

- Được. Vậy chuẩn bị tinh thần bái bai cái thẻ ATM đi há. Há! Há! Há!! - Khởi phì một tiếng, nhếch môi cười mỉa mai, dừ tợn dọa dẫm. Cái này cũng là bắt chước cô chị luôn, nhưng không giống được mấy phần cả.

- Cô không có quyền!!! - Đông cười khẩy, mỉa mai đáp lễ.

- Ba giao cho tôi rồi. - Khởi nghiêm sắc mặt, mím môi. Nó lúc lắc cái đầu, trêu ngươi tên oắt già - Chồng cụ vô ích!!

- Mẹ kiếp!!! - Sắc mặt Đông từ đỏ kè chuyển sang tím ngắt. Con giật bốc lên tới đỉnh đầu mà không thể làm gì khác được, đó là cảm giác bất lực. Hấn tức tối đá chân vào gờ cửa, hung hăng rời khỏi WC. Không dưng bị con bé đó kéo vào phòng vệ sinh nữ, bị hiểu lầm là kẻ biến thái, bây giờ còn phải nhượng bộ nó nữa. Ah grrrr, thù này không trả quyết không làm quân tử.

- Anh vẫn chưa trả lời tôi mà. - Khởi khoanh hai tay trước ngực, đứng dựa lưng vào tường, chân này bắt chéo qua chân kia, miệng hát liu lo.

- Đẹp đi! - Đông bực dọc đáp - Giới thiệu thì giới thiệu chứ! Ai sợ ai??? Cái đồ... ậm dụng quyền lực!

- Hí hí. Có thể chứ! - Thiên Khởi cười rất ngửa.

Đoạn, tên kia sải dài bước chân quay trở lại sàn. Khởi tung ta tung tăng nhảy chân sáo theo sau. Gì chứ, cứ đứng đến tiền là Đông sẽ phải nhượng bộ thôi. Lúc đầu Khởi còn không biết, nhưng nhờ ông Nam cứ luôn mồm nói "Thằng nhóc đó không có tiền là không sống nổi...", nên nó đành liều thử một phen. Không ngờ lại có tác dụng thật. Khà khà, bốn tiểu thư nắm được cán dao rồi nhé.

Thế là Đông và Khởi tay trong tay tung tăng bước ra từ... WC. Cả hai đứa bạn của hấn - Vỹ và My, cả Eric đang dáo dác tìm Khởi cách đó không xa đều trông thấy cảnh tượng không bình thường này. Tất cả đều sững sốt, tò mò. Nhất là Eric. Bất quá, anh vẫn chỉ lặng lẽ đứng ở một góc, quan sát thế cục.

- Chuyện diễn khùng gì đây? - Tổ My chau đôi mày được kẻ đậm thật đậm lại, cau có hỏi.

- Đây... là vợ của tui. - Đông nhăn nhó, giới thiệu với vẻ không tình nguyện. Ngược lại với chồng mình, Thiên Khởi cười rạng rỡ, lễ phép xã giao.

- Sau này, mong được hai anh chị quan tâm giúp đỡ ạ. - Nói rồi con bé bồi thêm cái nháy mắt. Thế Vỹ thích thú, rót thêm một cốc mời người đẹp. Khởi gật đầu cảm ơn. Con bé nhìn Đông, vẻ mặt cau kình của hấn làm nó rất khoái chí. Nó lên lên cầu thật mạnh vào cạnh sườn Đông, làm các nếp nhăn trên mặt hấn tăng lên gấp đôi, suýt chút nữa có kẻ nhảy dựng lên vì đau rồi. Khởi lại tiếp tục pha trò.

- Anh yêu à! Chẳng phải bảo sẽ nhảy tặng em một bài sao? Thực hiện đi chứ. - Con bé hất mặt, lén đánh mắt ra lệnh.

- Được rồi. - Đông suýt chút nữa thì quát ầm lên, may mà hấn kim chế được, chỉ gằm ghè.

- Cười lên cho có tinh thần cái coi nào! - Con nhóc tình quái ghét sát tai Đông, thì thầm rồi chọt cắn hấn một phát rõ đau.

- Ái!! Vừa bắt cười vừa bị cắn, tôi là khi đấy à? - Đông thực sự sắp nổi khùng lên rồi. Con bé kia ép người quá đáng.

- Ai thêm cắn khi, ple! - Khởi lè lưỡi trêu - Giờ có cười không thì bảo?

- CƯỜI!!! Cười là được chứ gì? - Đông ức chế, nói mà giọng run run đứt quãng. Chưa bao giờ hấn bị ép một tinh thần đến thế này. Đồ ý quyền lực. Con nít ranh!! Ông mà bắt được thóp của mày thì cắn thật đấy.

Đông nhăn thêm một cái nữa rồi tự dưng nhe răng ra cười hô hô như một thằng điên trốn trại. Hấn lên sàn, vừa nhảy vừa cười hô hô. Mà chẳng hiểu có phải do tinh thần bị chèn ép không, hấn nhảy giống như con khỉ quét nhà vậy. Tất cả mọi người trong sàn đều trở mắt nhìn Đông. Khởi suýt chút nữa thì phá ra cười lớn, nhưng vẫn còn kịp kìm chế lại.

- Hoi ló, nhưng không sao. Vẫn vui chán. - Khởi tự thì thầm một mình. Nó cười tít mắt.

- Cái gì đang diễn ra vậy chứ? - Chỉ có Tô My là khó chịu vì điều này.

- Sao cậu vậy? Vui mà. - Vỹ bồi thêm một câu, ủng hộ Khởi. Nó chiếm đa số, thắng chắc rồi.

- A... haha, ảnh hơi quá khích, anh chị thông cảm! - Khởi gỡ đầu gỡ tai, quay sang hai bạn thân của chồng mà giải thích hộ. Con bé tiếp tục nhìn màn nhảy cảm-động-rút-nước-mắt của Đông, tự cảm thấy thỏa mãn vì mình cao cơ hơn hẳn một bậc. Bất chợt, ánh mắt nó chạm vào Eric.

Anh đang ngồi một mình, uống rượu một mình. Khởi tặc lưỡi. Mãi vui, quên mất ông anh này mất tiêu rồi.

- Cạn chứ, người đẹp? - Vỹ lại ra sức mời mọc. Phải nói là, lúc này, tên này cực kỳ giống mấy thằng cha vô lại. Nhưng Khởi không để tâm. Mắt nó vẫn dán vào Eric. Một đôi sau, nó quay về phía Vỹ, cười trừ.

- Xin lỗi nha mấy anh chị cứ thoải mái tiếp đi. Em phải đi đây một chút.

Thế Vỹ nhún vai, ra hiệu rằng "Em có thể đi bất cứ lúc nào, người đẹp ạ!". Khởi gật đầu chào rồi chậm rãi bước lại gần Eric. Miệng con bé vẫn cười toe, tay vẫy vẫy ra chiều mừng rỡ khi gặp lại người cũ.

- Vô Thường, em ở đây.

Eric chun mũi, cười đáp rồi vẫy tay với nó. Nhưng anh không nói gì.

Con bé ngồi xuống, sát sạt vào người Eric. Chả phải có ý quyến rũ hay gì, chỉ là xưa giờ vẫn vậy. Anh em thân nhau từ bé, nó quen rồi nên không để ý. Eric nhìn nó, rồi kín đáo nhích xa ra một khoảng vừa đủ để nó không phát hiện.

- Vô Thường. Lâu rồi không gặp, anh khỏe không? - Nó chu môi, hỏi một câu xã giao thông thường.

- Ừm, khỏe. - Eric đáp - Còn em? Sao lại chuyển giới vậy?

- Àiz. Chuyện dài lắm anh. - Con bé thờ dãi.

- Không sao, giờ anh đang rảnh đây. - Eric.

- Nhưng mà... chị Yuu em la! - Nó phì một tiếng, rồi bung ly rượu lên nốc cạn.

- Anh sẽ giữ bí mật. - Eric đưa ngón trỏ lên môi, làm dấu suyt. Khởi nhìn anh, đoạn nó ngo trước ngo sau rồi ôm cánh tay anh, ghé sát tai anh thì thầm. Cảnh tượng dễ hiểu lần đó lập tức đập vào trong mắt Tô My khiến cô cảm thấy rất chướng. My cúi kính đặt ly rượu xuống bàn, nặng trịch.

- Đông, coi vợ ông đi dụ trai kia!!! - Có chút câu kính trong giọng nói.

- Ôi dồi, kệ người ta đi. - Hấn phẩy tay, nhấp một ngụm rượu. Đi chung với con nhóc đó toàn bị nó làm cho bẽ mặt. Trong lòng hấn bây giờ chỉ còn lại hai chữ PHỤC THÙ.

- Kệ sao được chứ? Nó là vợ ông, mà lại đi ôm người con trai khác kia... - My cau có tiếp tục làm phiền.

- Im đi. - Đông hạ giọng, nói như năn nỉ.

- Nó ôm anh Ric chặt cứng kia!

- IM ĐI!!! - Đông đập bàn đứng bật dậy. Giọng hấn dù lớn vẫn không át tiếng nhạc, xung quanh chẳng ai thèm để ý. My bị què, rom rớm nước mắt đứng dậy bỏ đi như chạy. Đông không nói gì thêm, còn Vỹ thì thờ dãi thườn thượt.

- Hai đứa hôm nay hơi quá rồi đó nha.

- Nó mới quá á. Ông không thấy sao? - Đông bực bội nốc cạn ly.

- Thì nói nói đúng mà. - Vỹ nhún vai, tỳ hai chỏ tay lên bàn, ngồi như đang xem hát kịch.

- Nó chỉ thích ông Ric chứ lo gì cho bạn chứ!

- Con gái là vậy đó. - Vỹ lắc đầu nhận xét, tiếp tục chăm chú vào "việc riêng" của mình.

- Ông kiểm đầu ra cái dũa móng tay mà cứ vừa nói vừa dũa vậy hả??? - Đông gất um lên - Ngứa mắt quá đi!!

- Quyền công dân. - Tên bạn ba khía này nhe răng cười như không.

Đông chun mũi, nhún vai rồi tiến vào sàn. Nhảy là cách xả stress tốt nhất của hấn. Thì vô bar để nhảy nhót với uống rượu chứ làm gì nữa!

Đêm đó, Đông không về nhà, Khởi cũng gọi điện xin phép ba chồng cho ngủ lại ở nhà của mình (tức nhà của hai chị em), với lý do nhớ em trai. Tất nhiên, ông Nam lập tức đồng ý ngay không chút do dự.

Trịnh Vô Thường, con trai duy nhất của bà Trịnh Hồng Ân. Trước đây, anh đã từng chơi rất thân rất thân với hai chị em Bảo Hiền, cũng có thể gọi là thanh mai trúc mã của nhau. Từ sau cái chết của Phạm phu nhân, Bảo Hiền dần dần thay đổi. Nó không chơi với Vô Thường nữa, cũng không để cho Khởi và Vô Thường gặp nhau lấy một lần. Năm hiện mười tám tuổi, hai anh em được gặp lại nhau. Nhưng nó không còn là bé Hiền đáng yêu ngày nào nữa. Lần trở lại định mệnh đó để nó trở thành lãnh đạo. Bỗng dưng nó là cấp trên của Eric, xưng hô "tôi - cậu" với anh. Cái tên Vô Thường biến mất từ đó

Bất quá, đó không phải là điều anh muốn. Cái gì cũng có nguyên nhân sâu xa bên trong. Vì Eric đã trót có tình cảm đặc biệt đối với Bảo Hiền. Nhưng kết cục của anh lại thế thảm như vậy, ai mà đoán trước được chứ? Haizz... anh chỉ còn biết ngậm ngùi ôm mối tình đơn phương.

Bây giờ lại bất ngờ gặp lại Thiên Khởi, khám phá được bí mật lớn nhất, anh vô cùng kinh ngạc. Không ngờ số phận lại trở trêu như vậy. Không ngờ cuộc đời Thiên Khởi lại ** le như vậy. Ôi cái cuộc đời này...

- Vô Thường, anh đang nghĩ gì vậy? - Khởi lên tiếng, cắt ngang dòng hồi ức của anh. Tối nay, trời nhiều sao. Bầu trời cao và trong quá. Đang là giữa hạ.

- Hả? À... không có gì. Em buồn ngủ chưa? - Eric nhìn con bé bằng ánh mắt trìu mến. Anh dịu dàng hỏi.

- Em không buồn ngủ. Hay... anh hát ru em ngủ nha? - Khởi lại giờ giọng nũng nịu. Nó chỉ như vậy với chị, trước giờ cũng chỉ có chị. Nhưng đối với Eric, nó cũng xem anh là anh trai. Mà đã là anh trai, thì nó có quyền được vùi vãnh, được những nhẽo. Cái quyền của đứa em gái mà.

Eric cười khì, xoa đầu con bé. Từ bao giờ nó trở nên đáng yêu như vậy? Đúng là một bé gái thực sự. Không phải chuyển giới. Anh cất tiếng hát, giọng khàn đặc.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Thương Nhớ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Định Mệnh

Hai ngày sau.

Khởi chủ động đi tìm Trịnh Sifu mà không thèm tạt ngang nhà hỏi ý kiến của chị gái. Đây là lần đầu tiên con bé chủ động hẹn gặp bà.

- Ngồi đi! - Bà Ân mỉm cười dịu dàng, đặt tách cafe nóng trước mặt con bé.

- Con có chuyện muốn nhờ Sifu.

- Con nói đi.

- Con muốn trở nên giống chị! - Ánh mắt Khởi tràn ngập quyết tâm.

- Không được. Con không hợp! - Bà Ân nhìn lướt nó một vòng từ đầu tới chân, quả quyết từ chối.

- Nhưng... chị đã vì con mà chịu nhiều đau khổ như vậy. Con không thể là gánh nặng cho chị ấy nữa... Con... - Khởi gấp gáp giải thích lý do. Nó nghĩ, nếu nói như vậy, rất có thể Sifu sẽ đồng ý. Vì nó biết, bà cũng rất thương chị của nó.

- Thôi được rồi. Nếu con có thể làm cho thằng bé Huỳnh Đông đó thích con thì ta sẽ đồng ý. Coi như đó là điều kiện. - Bà Ân phát tay.

- Vâng. Con sẽ cố gắng. - Khởi rồi rít đứng dậy cảm ơn Sifu.

- Không còn gì nữa thì về đi.

- Vâng ạ. Tạm biệt. - Khởi cúi mình rồi quay gót, nhảy chân sáo ra khỏi cổng nhà bà Ân, miệng hát vang là lá la. Người phụ nữ luôn tỏ ra bị ẩn nhìn theo nó. Bà mỉm cười trông khá hài lòng. Nụ cười đầy ẩn ý. Một đôi sau lại lác đác buồn bã. Thật sự không bao giờ có thể đoán được người đàn bà này đang nghĩ gì.

...

Bị lão chủ tịch giam lỏng hai ngày trời, Hiền rất bức bối khó chịu. Dù đã biết trước là sẽ bị thế này, nhưng Hiền vẫn rất tức. Lão già đó còn tàn nhẫn hơn Hiền nhiều. Giờ chỉ còn biết cầu trời cho nhóc Khởi được bình an thôi. Điện thoại bị lão tịch thu rồi nên không có cách gì liên lạc được cho Eric cả. Không biết tên đó có chăm sóc tốt cho nhóc Khởi không nữa? Ruột gan Hiền nóng như bị lửa thiêu đốt từ bên trong vậy. Nếu nhóc Thiên Khởi mà có mệnh hệ gì, chắc Hiền không sống nổi quá. Vì đứa bé đó là lẽ sống duy nhất của đời cô. Cô làm gì, nghĩ gì cũng đều là cho nó, vì nó mà hành động.

Tiếng ổ khóa lách cách khiến Bảo Hiền giật nảy người. Chưa bao giờ nó mất bình tĩnh nhiều như lúc này. Có người bước vào.

- Lão gia bảo tiểu thư hãy trở về nhà!

Tên gia nhân vừa dứt lời, Hiền đã phóng như bay ra ngoài. Cô chạy thật nhanh, thật nhanh, nhanh thật nhanh. Lúc này, cô chỉ muốn gặp nhóc Khởi, muốn được biết tin tức của nó. Chỉ cần nhìn thấy nó vẫn còn bình an mà thôi!

Trên người Bảo Hiền vẫn còn mặc quân phục nhà binh. Đã hai ngày rồi, cô chưa tắm rửa gì cả. Cô gần như mất hết lý trí, nhấn liên tục vào nút chuông gọi cửa trước nhà họ Huỳnh.

Một nữ gia nhân tất tả chạy ra mở cửa. Cô ta nhìn Hiền bằng ánh mắt bức bối và khá kì cục. Sao lại có một cô gái vận đồ lính và nhấn chuông cửa như điên thế chứ?

- Cô tìm ai? - Cô ta xẵng giọng. Chỉ là gia nhân thôi mà cứ làm như chủ cả.

- Phạm Bảo Hiền, dâu nhà này. Kêu nó ra đây, nhanh! - Hiền nói ngắn gọn, đủ ý và dễ hiểu. Chết bình nó ngấm sau vào máu cô rồi.

- Cô Hai đi vắng, lần khác tới đi. - Nữ gia nhân kia xua tay, định dập cổng lại nhưng Hiền nhanh hơn một bước, đưa chân ra chặn lại. Cô lừ mắt, gắt.

- Tôi vô nhà chờ nó!

- Tôi... phải hỏi ý lão gia! - Hơi run nhưng cô ta vẫn xác xược như vậy. Hiền ngửa tay lăm rồi đó. Đã hai ngày bức dọc khó chịu trong người. Hôm nay đến đây còn bị một gia nhân phá bình. Đáng ghét!

Chát!

Một cái tát cực mạnh giáng xuống gương mặt đáng ghét của cô gia nhân kia làm cô ta chảy cả máu mũi. Đôi mắt tròn tròn, cô ả hung hãn giơ tay lên cao tính trả đũa Bảo Hiền. Bất quá, lần này vẫn là Hiền nhanh tay hơn một bước. Cô nắm chặt cổ tay ả ta, xoay gót bẻ quặt ra sau, chân đạp vào gối cô ả. Hiền nhếch mép, cười gằn, đôi mắt ánh lên tia độc ác.

- Muốn chết sao?

- Có chuyện gì ở đây? - Chợt có tiếng Đông chen vào. Hắn bước từ trong nhà bước ra, chau mày với cảnh tượng đang đập vào mắt.

- Thiếu gia. - Nữ gia nhân kia cố gắng cúi người, mặt nhăn nhó vì đau. Cánh tay bị bẻ ngược ra sau, không biết là gãy chưa, nhưng đau quá. ả ta muốn rút tay lại nhưng không được, Hiền nắm khá chặt.

Nghe tiếng có người xen vào, cô ngó vào trong nhìn. Trong khoảnh khắc, Đông có cảm giác có luồng điện khoảng hai mươi vôn chạy dọc cơ thể mình. Toàn thân hắn bất động trong vài tích tắc. Sau khi định thần lại, Đông chớp mắt, đôi môi khẽ run lên, hắn nhẹ nhàng hỏi.

- Cô... là ai?

- Yuuki Kimura. Đến từ 2S.

- 2S? Nghe quen quen ta? - Đông chau mày, xoa xoa cái cằm nhăn nhụ, ra vẻ đăm chiêu. Hình như hắn đã nghe nhắc đến 2S ở đâu đó thì phải - Nhưng cô đến đây làm gì?

- Tìm Bảo Hiền. - Cô trả lời nhất gừng.

- Bạn hả?

- Không cần quan tâm.

Cách trả lời ngông ngông của Hiền làm cho hắn thấy thích thú. Cả vẻ đẹp kỳ lạ của Hiền nữa. Rất trong sáng thánh thiện nhưng cũng lại rất sắc sảo, nét đẹp mơ hồ mà rõ ràng, kỳ ảo mà lại có thực. Không thể diễn tả bằng lời.

- Ủa, chi? - Giọng nói lãnh lết quen thuộc vang lên phía sau lưng Hiền. Là Thiên Khởi. Nhóc đang đi từ đằng đó lại đây. Hiền thờ phào nhẹ nhõm

- Còn sống sao?

- Ei. Sao chị hỏi lạ vậy? Trừ em hả?? - Khởi chu môi hỏi lại.

- Nghe dặn đây! - Thấy con bé còn bình an là Hiền yên tâm rồi, lão gia có lẽ còn chưa phát hiện. Hiền nhanh chóng nói ra những gì cần nói - Tạm thời, thời gian này đừng có đi đâu một mình hết nghe chưa? Nếu muốn ra ngoài thì gọi Eric đến rước đi, biết không? - Hiền nắm vai con em, lắc lia lắc lịa.

- Má... ư ư con hiểu rồi!! Má dừng lại cái... ư! - Khởi chóng mặt, nói không thành câu.

- Ok. Vậy thôi, chị về đây.

- Mà... chị chưa tắm hả? - Khởi lấy tay bịt mũi, hai hàng lông mày của nó gần như dính chặt vào nhau rồi, nhăn hết công suất - Giờ này còn mặc quần phục nữa kìa. Eo...

- Ồ. Chưa có tắm!

Hiền đáp gọn lỏn rồi phóng nhanh đi. Chậc! Đồi chân đó lúc nào cũng hoạt động hết công suất mà vẫn không biết mệt mỏi. Thế nên nhóc Thiên Khởi rất hâm mộ, thậm chí là thần tượng người chị giỏi giang của mình. Con bé Khởi nhìn theo cho đến khi bóng chị khuất hẳn. Đang định quay vào nhà, con bé chợt nhận ra sự hiện diện của Đông.

Ở đằng kia, Đông đứng chết lặng. Hắn không thể tin được lại có người chạy nhanh đến như vậy.

- Ể? Anh không lo đi học hay sao mà giờ này lại đứng đây?

- Ó? Ồ... đi học. - Đông gật gù. Cái mặt hần đột nhiên dần ra không thể tả nổi.

- Mai cúp tiền ăn sáng nha, cúp tiền tiêu vặt luôn! - Khởi chép miệng rồi ra quyết sách một cách dứt khoát, sau đó bỏ vô nhà. Chỉ có thể là Đông chợt sợ tình, ú ớ gì đó rồi chạy theo cự nự. Tiếng cười bắt đầu xuất hiện trên môi hắn. Lần đầu tiên, từ khi Khởi đến đây, hắn cất tiếng cười. Nhưng Đông cũng biết rằng, nụ cười của mình là xuất phát từ cô gái kỳ lạ tên Yuuki kia!

...

Đêm đó, Đông cứ trằn trọc hoài mà vẫn không ngủ được. Đơn giản, hắn đang vui. Không hiểu vì sao nhưng hắn thấy cả cơ thể cả tâm hồn mình lâng lâng nhưng ở chín tầng mây vậy. Có lẽ... người ta gọi đó là tình yêu sét đánh. Đông đã yêu người con gái đó ngay từ lần đầu tiên ánh mắt hai người chạm vào nhau. Ôi trời ơi! Thế là hắn đã biết yêu rồi cơ đấy. Đông tự cười, tự xấu hổ rồi tự úp mặt vào gối.

Lăn qua lăn lại hoài mà hắn vẫn không thể nào ngủ được. Đông cứ ôm cái gối, rồi cười một mình như thằng tự kỷ.

- Làm sao giờ? Sao giờ đây? Nhắm mắt lại cũng thấy Yuuki, mở mắt ra cũng thấy Yuuki... Minh tiêu rồi! - Đông độc thoại.

...

Những ngày sau, Thiên Khởi luôn luôn cặp kè chăm muối mè với Eric theo lời dặn của chị. Đi đâu, ở đâu, làm gì thì Eric vẫn cứ luôn kè kè sát bên Thiên Khởi (trừ đi WC và ngủ). Điều đó khiến một cô gái kiêu kỳ như Tố My rất chướng mắt.

Có một sự thật, Eric là mối tình đầu của My. Eric vẫn biết, và anh đã từ chối. Nhưng mặc kệ anh cự tuyệt, My vẫn cứ thích anh. Tự dung ở đâu lời ra một con nhỏ cứ cặp kè với Eric suốt, làm sao mà My chịu nổi?

Còn Đông, tự dung lại đâm ra thơ thơ thần thần như người mất hồn. Assh!! Điên mất.

À, người "diên mất" ở đây là anh chàng Vỹ. Bộ ba bạn thân, tự dung hai đứa dở chứng lên con khủng, Vỹ không nổi điên mới là lạ.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Thương Nhớ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Sweet Memories

Hôm đó là chủ nhật. Bảo Hiền quyết định sẽ dành hết thời gian cho nhóc Khởi. Không công việc, không nhiệm vụ. Nói chung là ngày nghỉ ầy mà.

Ngay khi nghe chị thông báo tin vui, Thiên Khởi nhảy cẫng lên vui sướng, hò hét la ó om sòm khắp phòng. Vội vàng chuẩn bị y phục để ra ngoài, Thiên Khởi vẫn không quên nhắn tin cho Eric để anh cũng chuẩn bị đi cùng hai chị em. Tâm trạng sung sướng tột cùng, chợt con bé nghĩ đến những gì mà Trịnh Siêu đã dẫn dỏ trước đó. Nói một cách chính xác là ra điều kiện. Chính là bảo nó phải khiến cái tên Huỳnh Đông chết tiệt kia phải thích nó. Aizz... Sao phức tạp thế chứ? Cơ mà.. đã trót nhận lời rồi thì phải làm tới bến thôi.

Thay đồ xong, nó chậm rãi bước sang phòng đối diện. Nó với Đông ở đối diện nhau, là ông Nam đã sắp xếp như vậy để gia tăng chút tình cảm cho hai đứa. Dẫu sao thì vẫn chưa phải là kết hôn chính thức, ở chung phòng lỡ va nhau bẻ bóng đèn thì khổ.

Cốc cốc.

- Gì? - Giọng Đông ngái ngủ, hình như hắn vừa mới dậy thì phải.

- Đi chơi hông? - Khởi không loanh quanh, nó đi thẳng vô vấn đề chính.

- Mơ à? - Đông đập tắt ngay ý định làm thân của con bé. Song, nghĩ đi nghĩ lại, hấn hỏi tiếp - Đi với ai?

- Chị Yuu, Eric, tui với anh. - Khởi chau mày, vừa liệt kê vừa đếm ngón tay.

Vừa nghe nhắc đến chị Yuu, Đông như được nạp thêm sức sống, lập tức ngồi bật dậy. Hấn vội vàng vàng chạy vô phòng tắm, đánh răng cho thiệt kỹ, rửa mặt cho thiệt sạch, còn xịt cả dầu thơm nữa. Bình thường sáng dậy còn chẳng thèm súc miệng, hôm nay lại ăn diện như thế. Yêu vào có khác.

Đông đứng tần ngần trước tủ quần áo, mãi chẳng chọn được một bộ cho ra hồn để đi gặp Yuuki. Hình như hấn đang lâm tưởng gì đó. Cuộc đi chơi bốn người chứ có phải hẹn hò riêng đâu cơ chứ? Đợi mãi chẳng thấy tên ở trong trả lời trả vốn, Khởi gõ cửa lần nữa, bực dọc hỏi.

- Có đi không thì báo?

- Đi chứ! - Bên trong lập tức có hồi âm - Chờ chút, thay đồ xong ra liền.

...

Địa điểm đến là nơi mà Bảo Hiền ngao ngán nhất - cô nhi viện. Trời ạ! Lại là cô nhi viện nữa rồi. Lúc nào cũng ở đây. Hai chị em Bảo Hiền ngồi ở băng ghế sau, Eric làm tài xế còn Đông ngồi ở ghế phụ. Qua gương chiếu hậu, hấn có thể thoải mái ngắm nhìn gương mặt của Bảo Hiền mà không lo bị phát hiện. Đáng tiếc, chưa được vài giây thì Eric đã chỉnh gương hậu hơi nghiêng về phía anh, thành ra Đông chẳng xò mũi được miếng nào.

- Sao lúc nào cũng là chỗ này hết vậy? - Hiền phát cáu lên.

- Chị cho em hôm nay của chị rồi mà! - Khởi chu mỏ. Đúng là... Hiền đã vội vã đưa ra một quyết định sai lầm.

- Lần nào cũng tới mấy chỗ chán ngắt này. - Cô chống cằm, nhìn ra cửa kính.

- Vui mà! Thôi xuống xe đi, mấy người tính ngồi trên đây luôn sao? - Khởi lấn ta lấn tẩn giúp Eric đỡ đồ đạc xuống khỏi xe. Đoạn, nó khoác tay anh thân mật tiến vào trong khuôn viên cô nhi.

Cô nhi viện này luôn là điểm "hẹn hò" của hai chị em nhà họ Phạm. Mỗi khi ở nhà rảnh rỗi, lại thấy chị ở nhà là Thiên Khởi kéo cô đến đây cho kỳ được. Hiền không thể hiểu nổi, ở chỗ quái quỷ này có cái gì mà thu hút được nhóc em mình đến vậy cơ chứ?

Mà thôi, mặc kệ ai làm gì thì làm, Hiền lại ngồi xếp bằng dưới gốc cây com nguội duy nhất ở cô nhi này, chống cùi tay lên gối và đặt cằm trong lòng bàn tay. Việc duy nhất mà cô muốn bây giờ là đừng ai xớ rớ gần mình, để cho cô được yên tĩnh. Quan sát nhóc Khởi và tên Eric chơi cùng với đám nhóc loi chơi cũng vui vui. Bất quá, Hiền vẫn cảm thấy bực mình. Đã bảo là chỉ hai chị em đi thôi, con bé lại lòi thêm cả hai tên đực rựa đáng ghét theo nữa. Với lại, Hiền không thích lủ nít ranh kia. Phien chết đi được! Có điều, đều là vì chiều lòng nhóc Khởi nên Hiền đành chịu, không nói gì.

Ngồi yên được một lúc, gió huu huu nhẹ mon tron làm Hiền buồn ngủ ghê gớm. Cô gục gặc cái đầu, tự ngủ gục trên tay mình.

Đập đầu tiên vào mắt Đông, vẻ đẹp huyền bí của Bảo Hiền càng tăng thêm một chút trong lòng hấn. Tự dưng trong lòng cảm thấy xốn xang, Đông tiến đến gần cô, tìm đập nhanh và mạnh. Một cách nhẹ nhàng, hấn ngồi xuống cạnh cô gái xinh đẹp này. Đông khề đưa bàn tay lên, suýt thì chạm được vào gương mặt của Bảo Hiền thì sau lưng có tiếng thét lớn.

- Chị Yuu ra đây lệ lên!! - Khởi kéo dài chữ "lên", cố tình hét thật to. Bảo Hiền giật mình, đứng bật dậy chạy về phía Thiên Khởi mà không kịp để ý đến tên Đông đương ngồi cạnh và định sàm sỡ mình.

- Có chuyện gì? - Hiền lo lắng ra mặt.

- Phụ em tắm cho đám nhóc với!! - Khởi nũng nịu lắc tay chị. Hiền chỉ còn nước méo mặt cười trừ.

Con nhóc rú rít cầm tay chị cả hai cùng chạy về phía nhà tắm tập thể, miệng líu lo hát vang "Ba thương con, vì con giống mẹ...". Hiền phì cười, lắc đầu. Con bé tuy không ngây thơ như Hiền vẫn tưởng, ít ra nó vẫn là một con nhóc vô tư, hồn nhiên. Thực sự rất đáng yêu.

Giá mà ba thương con vì con giống mẹ thật, giá mà được như vậy thật thì tốt quá rồi. Hai chị em mình đã không phải khổ sở như vậy...

Một con bé đáng yêu, lủ rủ chạy đến nắm tay Hiền, nó giương đôi mắt trong veo nhìn Hiền và cắt giọng lạnh lót.

- Mẹ em kêu chị nhanh lên ạ.

- "Mẹ em" là ai? - Hiền nheo mắt.

Con nhỏ không đáp, xoay người chỉ thẳng về phía Thiên Khởi. Hiền cau mày. Lại bày trò gì nữa đây chứ? Mẹ ư? Cô bực dọc kéo Thiên Khởi vào một góc, về mặt hình sự mà tra vấn.

- Nhóc có con hời nào? Mẹ là sao đây?

- Em nhận bé Mít là con nuôi mà chị. - Khởi cười toe - Lâu lác rồi, hông quan tâm tới em út gì hết tron.

- Làm cái trò lố bịch đó làm gì? - Hiền to tiếng quát Thiên Khởi - Lo cho bỏ thân mình trước đi kìa!!

Khởi bàng hoàng nhìn chị. Đây là lần đầu tiên trong đời, Bảo Hiền to tiếng quát mắng nó. Mắt con bé ngân ngấn nước. Giọng nó lạc đi.

- Sao lúc nào chị cũng coi em là con nít? Em lớn rồi chứ bộ. Em đâu có một trở thành gánh nặng của chị. Em đâu có bắt buộc chị phải che chở, bảo vệ cho em. Lúc nào chị cũng tự làm theo ý mình cả, chị có bao giờ quan tâm tới cảm giác của em đâu!! An toàn cái gì chứ? Chị coi em là con búp bê của chị thì có!! - Khởi hét lên bức xúc - Chị là đồ VÔ CẢM!!

Hiền đứng sững người, chết lặng. Không ngờ, trong mắt con bé, cô lại là một kẻ bảo thủ không có cảm xúc. Khởi chạy đi tìm một chỗ vắng vẻ, ngồi thụp xuống khóc ngon lành. Eric nhìn Hiền ái ngại, rồi chạy theo cô chủ nhỏ. Anh không biết phải làm gì trước nước mắt của con gái, chỉ lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh con nhóc.

- Vô Thường... hức... em... em... oa oa oa.

Khởi bật khóc nức nở như một đứa trẻ. Eric ấn đầu con nhóc vào vai mình, vô vô lưng cho nó. Anh vẫn giữ im lặng.

Hiền bỏ về ngay sau đó. Cô cần phải suy nghĩ lại một chút. Cô thực sự không hiểu. Cô chưa từng ép buộc Thiên Khởi làm bất cứ việc gì mà nhóc không thích. Cô luôn dành cho con bé những gì tốt nhất trên đời, luôn muốn nhóc được an toàn. Vì nhóc tất cả. Vậy thì Hiền đã sai cái gì, sai chỗ nào? Vì cô nổi cáu khi biết Thiên Khởi nhận con nuôi ư? Không, việc này cô không sai. Nếu như nhóc đủ tuổi để nhận con nuôi thì Hiền cũng không nói gì đâu. Đáng này con bé mới chỉ mười tám thôi, làm sao có thể lo cho đứa con từ-trên-trời-roi-xuống được?

Huỳnh Đông cũng im lặng. Ngay sau khi Hiền tức tối bỏ đi, hắn cũng lẳng lặng đi theo sau cô. Đối với hắn, tâm trạng của Hiền quan trọng hơn cô vợ đỉnh uốc. Vì Hiền mới là người cho hắn cảm giác đặc biệt.

Eric đưa Thiên Khởi về nhà họ Huỳnh sau trận khóc như mưa như gió của nó. Lúc biết con bé thay thế Hiền làm con dâu nhà này, Eric hơi bất ngờ một chút, sau đó là thương. Con bé có vẻ không tổn thương gì, nhưng sao anh cứ có cảm giác có gì đó không ổn.

Anh biết, người không ổn ở đây là con nhóc chứ không phải là mình. Cách cư xử tuy rất tự nhiên nhưng không hoàn toàn. Anh cảm thấy được sự gượng gạo, dù chỉ rất mong manh, ở con bé. Dường như Thiên Khởi không thực sự thoải mái trong cuộc hôn nhân này. Và tất nhiên, đó chỉ là cảm giác của Eric mà thôi. Còn có hạnh phúc hay không thì chỉ mình con bé biết.

- Em chưa muốn về. Anh đi dạo với em một chút nữa đi. - Khởi sụt sịt, đôi mắt sưng mọng lên, đỏ lụ.

- Để khi khác đi. Giờ em nên ngủ một giấc.

Eric xoa đầu Khởi, cười dịu dàng. Con bé chớp mấy môi, định nói gì đó nhưng nghĩ sao rồi lại thôi. Nó gật đầu chào anh, quay vào nhà.

- Lúc nào bình tĩnh rồi thì phone cho anh. - Eric nói với theo. Khởi đưa tay làm dấu OK, chân vẫn bước đều đều. Có tin nhắn đến máy của Eric.

"Đưa con bé về rồi đến gặp tôi!"

"Đã về rồi. Tiểu thư đang ở đâu?"

"Sky-G"

Nhấn gọn như vậy thôi. Eric quay đầu xe, phóng nhanh về phía Sky-G. Chưa đầy mười phút sau anh đã có mặt. Hiền ngồi đợi ở phòng quản lí.

- Tôi đến rồi, tiểu thư. - Eric gặp người, chào theo lễ nghi.

- Sắp tới, chắc sẽ có biến. - Hiền khoát tay, đi thẳng vào việc chính - Anh phải theo sát con bé. Nó mà có mệnh hệ gì, tự biết hậu quả!

- Tôi hiểu. - Anh gật cái rụp.

Lạ ở chỗ, ông già thả mình ra mà không nói gì hết. Không lẽ ông ta biết con bé là con gái rồi sao?? Không thể nào! Nếu biết sao ông vẫn áng bình bát động chứ? Hắn là mình đã bị đập một trận te tua rồi. Sao có thể bình an thế này? Dù sao.. cũng bất thường quá. Cần thận vẫn hơn.

Bảo Hiền lắc đầu lia lịa dưới ánh nhìn kỳ lạ của Eric.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Thương Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Nghĩa Vụ

Bảng về tức giận nhất, Trịnh Sifu chỉ trích Bảo Hiền.

- Con nghĩ con đang làm cái gì vậy hả?
- Con có cái lý của con. - Cô lạnh lùng đáp.
- Trình bày "cái lý của con" đi!
- Chuyện này không thể! - Lãnh đạm và thờ ơ.
- Con, rốt cục là vì cái gì chứ? - Thấy không thể cương tiếp, Sifu đành xuống giọng. Bà nói như than thở.
- Sifu, xin lỗi. Con xin phép.

Hiền đứng dậy bỏ đi một mạch ra ngoài làm bà Ân càng tức giận hơn nữa. Lần đầu tiên, Hiền dám giữ bí mật với bà.

Cách đây hai ngày, khi không bà nhận được điện thoại từ cục cảnh sát, rằng Bảo Hiền đang bị tạm giam ở sở, chờ người đến bảo lãnh. Bà vội vàng đến đón cô ra. Hiền giam mình trong nhà suốt hai ngày trời. Hôm nay cô mới chịu lộ mặt ra gặp Sifu. Gặp hỏi mãi hồi lâu mới biết là con bé cố tình gây mất trật tự an công cộng để bị đưa vào trong đó. Nhưng Hiền nhất định không chịu nói lý do vì sao cô lại làm như thế. Đó mới là điều là bà Ân tức tối.

- Mẹ. - Chợt có tiếng của Eric - Có chuyện gì mà gọi con?
- Con ngồi đi! - Bà không giấu vẻ bức dọc - Mẹ có chuyện muốn con tìm hiểu giúp đây.
- Ày da... sắp bão tới nơi rồi. Lại chuyện gì? - Anh chép miệng than thở.
- Con tìm hiểu lý do vì sao Yuuki lại cố ý...
- Mẹ thôi đi! - Không đợi bà Ân nói hết câu, Eric cắt ngang - Đó là nhiệm vụ.
- Nhiệm vụ gì chứ? Mẹ đâu có đưa ra?
- Mẹ đừng quên. Tiểu thư là người của 2S, không phải chỉ là học trò của mẹ đâu. - Eric cầm chai nước tu ừng ực. Nói chuyện với mẹ thật tức chết.
- BYAA? Là thằng cha đó ra lệnh sao? - Bà Ân chau mày, hỏi.
- Không thì mẹ nghĩ là ai? - Eric bức dọc đáp - Mà từ giờ mẹ hạn chế hẹn gặp tiểu thư đi. BYAA không hài lòng về việc đó đâu.
- Không ai có quyền cấm mẹ. - Bà phát tay - Con cứ làm việc của con đi.
- Mẹ... không thấy là bản thân quá đáng lắm sao? - Eric ngồi phịch xuống đối diện mẹ, hỏi lại với vẻ mặt cau có.
- Con ăn nói kiểu gì vậy? Gì mà quá đáng chứ?
- Mẹ biến con trai mẹ thành gián điệp. Mẹ biến một cô bé có tâm hồn đẹp trở nên nhơ nhuốc, tàn độc. Mẹ khiến cô bé ấy căm thù cha đẻ của mình, làm cho gia đình người ta gặp bất hạnh. Mẹ sử dụng em ấy như một công cụ, dạy em ấy sự thù hận, điều khiển em ấy theo ý mình! Giờ mẹ lại muốn kiểm soát cả 2S sao? - Eric chỉ ra, vẻ mặt rất bình thản trong khi giọng nói dồn dập, máu nóng đang sôi sùng sục. Không để cho mẹ có cơ hội biện minh, anh nói tiếp - Con chỉ nói vậy thôi. Còn mẹ muốn ra sao thì tùy!

Rồi anh đứng dậy bỏ đi luôn, không để ý nữa.

7:00PM, cùng ngày.

Eric và Thiên Khởi vẫn dính chặt lấy nhau như hình với bóng, nhất là từ sau cái ngày chủ nhật ấy, ngày hẹn hò ở cô nhi viện. Từ hôm đó tới nay đã hơn một tuần, Thiên Khởi không đi tìm chị, và cũng không còn gặp lại chị nữa. Tuy rất nhớ chị nhưng Khởi đã không thể dẹp bỏ tự ái sang một bên. Con bé cũng biết giận, giận lắm chứ. Lần này, Bảo Hiền mà không chịu xin lỗi thì Khởi cách mặt tới già luôn cho biết, coi ai sợ ai!

- Vẫn còn giận Yuuki sao? - Eric huyếch tay con bé, cười tếu.
- Ừ, giận tới chết luôn, hứ! - Con bé chu mỏ, hất mặt đáp.
- Thật? - Eric phì cười.
- Ừ, thật!! - Xem ra độ quyết tâm của con bé lúc này khá cao đấy. Thiên Khởi đáng yêu của anh giận dai thật. Nhưng Eric biết chỉ cần thành khẩn xin lỗi thì nhóc sẽ nguôi ngoai ngay thôi mà. Nó vốn không phải là đứa hay hờn dỗi.

Ngồi ở cách đó không xa là nhóm CPS. Thực ra chỉ có một mình Tổ My thôi, còn hai thằng kia đã lên sân rồi. Thi đến đây là để vui chơi, nhảy nhót mà. Bất quá, My lại khác. Cô đến đây mỗi ngày ngoài việc đi làm còn để được nhìn thấy tình yêu của mình mà thôi. Đạo gần đây, tự xưng có mặt Thiên Khởi

- hôn thê của thằng bạn thân, nhưng lại suốt ngày bám dính lấy Eric, My rất khó chịu. Trong lòng My, Eric chỉ được là của riêng cô mà thôi, nên cô đâm ra ghét Khởi.

Cô rời vị trí, đến ngồi cạnh Eric, cười là loi

- Anh, nhảy với em một bản nhé?

- Không được. - Eric thẳng thừng từ chối - Anh đang bận rồi!

- Em thấy anh đang ngồi không mà. - Cô nũng nịu, ẹo sát vào người Eric.

- Anh nói là bận rồi, em chơi đi. - Eric nói với vẻ dịu dàng, có phần giống ra lệnh. Thật là phiền chết đi được.

- Vô Thường... - Thiên Khởi kêu nhẹ anh, nhắm mắt - Anh cứ đi đi, em ngồi 1 mình được mà.

- Đây, người đẹp của anh đồng ý rồi. Đi mà anh, một bản thôi mà!! - My uốn ** nài nỉ.

Eric ngồi yên, không có vẻ gì là muốn đứng dậy. Mắt anh quét lia lịa hòng tìm được sự giúp đỡ, có lẽ là vô vọng. Giá mà giờ này có Yuuki ở đây thì tốt biết mấy. Ở... vừa nhắc đó mà đã xuất hiện rồi. Thiêng như Tào Tháo vậy.

Bảo Hiền nhanh chóng tiến vào góc Eric đang ngồi. Ngày nào anh cũng ngồi đúng một chỗ đó thôi nên không phải mất công đi tìm. Cứ phía nam thẳng tới.

- Ai đây? - My nheo mắt.

- Yuuki Kimura. - Hiền lờm, đáp theo phép lịch sự rồi dùng sức đẩy My ra, chiếm vị trí bên cạnh Eric.

- Làm trò gì vậy hả? - My giận lắm, nhưng Yuuki kéo mạnh quá cô không chống lại được, cổ tay bị siết đến đỏ ửng lên.

- Oops, sorry! It wasn't deliberate. - Bảo Hiền điềm nhiên nhún vai.

- CHỊ!! - Khởi bàng hoàng - Tóc chị..

Định làm lơ luôn nhưng Thiên Khởi không thể giữ bình tĩnh được. Mái tóc dài thướt tha của Hiền dạo trước giờ cụt ngắn, cộc lốc như thằng con trai. Cọc dài nhất năm centimet là cùng.

- À, cái này... - Hiền đưa tay gỡ gỡ đầu - Tại chị sắp đi nghĩa vụ nữa nên phải cắt đi cho gọn.

- Nghĩa vụ? - Khởi ngạc nhiên.

- Ủ, nhóc dẫn bạn ra chỗ khác chơi, để anh chị nói chuyện chút đi! - Hiền phẩy tay, nhắm mắt. Khởi quay sang Tổ My, tình nghịch nói.

- Đi chỗ khác chơi để anh chị em bàn chuyện đám cưới.

- Cái gì? Đ...đám cưới? - My trở mắt nhìn Eric.

- Ủ. - Khởi gạt nhanh rồi nắm tay My kéo mạnh ra chỗ khác. Tổ My gần như hóa đá, mặt đơ như cây cơ nhìn Eric trân trối, để mặc Khởi kéo mình đi. Còn lại hai người, Bảo Hiền bắt đầu trước nhưng cách xưng hô có chút thay đổi khiến Eric ngạc nhiên vài phần.

- Cảm ơn anh trong thời gian qua.

- Về chuyện gì? - Anh ngập ngừng hỏi lại.

- Về nhóc Khởi. Anh đã bảo vệ nó rất tốt.

- Đó là nhiệm vụ của tôi, tiểu thư. - Eric không dám nhìn thẳng vào đôi mắt sắc lẹm của cô. Sức hút lớn, đáng sợ.

- Tôi sẽ đi nghĩa vụ, có lẽ... sẽ hơi lâu đấy. - Hiền chép miệng.

- Tôi đã nghe thông báo rồi.

- Linh cảm của tôi gần đây rất xấu, cứ thấy rất bất an. Sau khi tôi đi rồi, anh phải thay thế tôi chăm sóc con bé. Cẩn thận với ông già, có thể ông ta sẽ làm khó con nhóc.

- Tôi vẫn chưa hiểu. Tại sao nếu biết Thiên Khởi là con gái thì lão gia phải làm khó em ấy?

Eric cau mày, đánh bạo hỏi lại lý do. Anh muốn biết, mặc dù có thể sẽ ăn thêm cái tát nữa. Nhưng không. Bảo Hiền thở ra, tỏ vẻ dăm chiêu.

* Câu thoại tiếng Anh của Bảo Hiền: Ôi, xin lỗi nhé. Tôi không có cô ý đâu. Ở đây mang hàm ý mỉa mai.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Thương Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Bật Mí Bí Mật

Tối, ông Huỳnh Nam cùng con trai và con dâu mình tụ họp đông đủ ở phòng khách.

- Có chuyện gì vậy ba? - Khởi nhẹ nhàng hỏi.

- Ba sẽ đi Singapore. Chắc sẽ lâu đấy. - Ông thờ dài, vẻ mặt dăm chiêu.

- Sao lại đột ngột vậy ạ? - Con bé tiếp.

- Công ty gặp bất trắc...

- Oh yeah!! Ba đi luôn đừng về nữa nha!! - Đông làm mặt hề, đứng thẳng người lên sofa nhảy nhót uốn ** như con giun tập múa. À không, giống con khi đương quét nhà hơn. Khởi bực bội đá chân Đông làm hấn xui xuống. Ông Nam không tỏ thái độ gì, nói tiếp.

- 2S tấn công một vài trụ sở lớn ở bên đó, trong đó có công ty chi nhánh của mình. Ba phải đi để giải quyết khó khăn. - Ông bóp trán.

- 2S? - Khởi giật thóp.

- Ủm! - Ông gật - Ở nhà, ba gia toàn quyền cho con. Ráng giúp ba nhé.

- Vâng ạ. - Con bé cúi gập mặt, giấu vẻ bối rối.

...

Vậy là ông Nam ra đi đến Sing. Cũng vậy cả thôi, dù ông có đi hay đi đâu thì rốt cục trong nhà này chỉ có sự hiện diện của "hai vợ chồng" trẻ cùng đám gia nhân. Công việc của ông rất nhiều mà. Thành thử ra, ông có đi hay ở thì ngôi nhà này vẫn thế mà thôi.

Cuộc sống vẫn cứ tiếp diễn như bình thường. Bất quá, riêng Huỳnh Đông thì không. Từ khi ba hấn đi Singapore, lúc nào trông hấn cũng thần thờ như vậy. Nói chính xác thì phải là từ khi ông Nam nói ra việc công ty chi nhánh bị 2S tấn công. Khi ấy, hấn phải vận động hết công suất các nơ ron thần kinh mới nhớ ra được. Cái tên 2S cũng chính Yuuki đã nhắc, là tổ chức mà Yuuki gia nhập.

Đông không hề nghĩ tới sự an nguy của ba mình với công ty chi nhánh bên đó. Hấn chỉ lo không biết Yuuki có làm sao không, có được an toàn không mà thôi. Đúng là thằng con bất hiếu.

- Dạo này có chuyện gì xảy ra hả?

Đang miên man suy nghĩ, bỗng có người đập vai làm Đông giật mình. Là Thiên Khởi. Đây có thể coi là một chuyện lạ không nhỉ? Từ trước tới nay nhóc Khởi chưa bao giờ quan tâm, hỏi han về tâm trạng và những việc riêng của Đông.

- Không. Không có gì hết. - Hấn lắc đầu phủ nhận. Song lại cúi gằm mặt xuống như đang phải che giấu cảm xúc vậy.

- Thật? - Khởi nheo mắt. Ánh nhìn của con bé dường như xuyên suốt tâm can Đông.

- ... - Hấn làm thinh không đáp.

- Tui biết là anh thích Yuuki. - Nhóc chột nói như đúng rồi.

Câu nói đó của Thiên Khởi làm Đông giật nảy người. Hấn ngược lên nhìn con bé vài giây, rồi lại cúi xuống, không may mắn phản bác lại.

- Tui không có trách móc gì anh đâu! - Khởi mím môi - Tui coi trọng tình cảm mà anh dành cho chị ấy.

- Thật không? - Đông ngược lên tức thì, ánh mắt đầy tâm trạng.

- Ủ. Nhưng... nếu Yuuki không chấp nhận tình cảm đó thì tui cũng sẽ không coi trọng nó nữa. - Khởi đan các ngón tay vào nhau, đưa ánh mắt về xa xăm.

- Tại sao? - Đông ngệt mặt ra.

- Vì với tui, lựa chọn của Yuuki mới là quan trọng nhất. Chị ấy thích thì tui sẽ coi trọng, ghét thì tui sẽ bỏ đi. Vậy đó!

- ...

- Nhưng, nếu ở cạnh anh... chắc có lẽ Yuu sẽ hạnh phúc!

- Tại sao? - Tèn oát già tròn mắt hỏi lại.

Câu hỏi này, Thiên Khởi không màng đến, cũng không trả lời. Nó cười, cái cười nửa môi hiểm hoi trên gương mặt thiên thần ấy. Con bé tiếp tục bặc bặc.

- Tui có một tin vui cho anh nè! - Không để cho hắn hỏi lại, con bé làm luôn một lèo - Vị hôn thê thực sự của anh hông phải tui, mà là chị Yuu.

- HẢ??? - Đông quăng đầu chăm hỏi to đùng vô mặt Khởi.

- Thì như thế! - Nó nhún vai, thản nhiên.

- Nhưng... nhưng... nhưng tại sao?

Ánh mắt Khởi trôi vô định trong không gian. Yên lặng một hồi lâu rồi con bé bắt đầu kể. Nó nói về Yuuki, về những nỗi đau mà Yuuki đã phải chịu, về các mối quan hệ, về Trịnh Sifu và về Eric, về cha của mình. Nó nói hết tất cả mọi chuyện liên quan đến hai chị em.

- Tại sao em lại tự tử? Em biết Yuuki rất thương em mà. Em có thể đối xử với chị mình như vậy sao?

- Đó là Trịnh Sifu bảo em làm. Bà ấy nói em làm như thế mới tốt cho chị Yuu. - Ánh mắt con bé tràn ngập ưu sầu. Một mặt khác của nó mà chưa ai nhìn thấy sao?

- Là mẹ của Eric?

- Phải. Sifu rất tốt với chị em của em.

- Haizzz...

Đông ngửa mặt lên trời, thở dài thườn thượt. Thiên Khởi cũng giữ im lặng, ngược lên nhìn bầu trời hồi lâu. Cuộc đời thật trớ trêu làm sao. Những gì mà Thiên Khởi nói, những chuyện xảy ra trong quá khứ, những chuyện xảy ra với Yuuki. Những gì con bé đã nói vẫn đang lớn vồn trong đầu hắn. Tại sao trên đời lại có lắm nghịch lý đến vậy?

[- Chị em tui sinh ra và lớn lên giống như gà công nghiệp vậy. Tại vì mẹ muốn được ba yêu thương hơn nên đã nuôi tui tách biệt. Tui được nuôi dạy và lớn lên như một thằng con trai. Ba biết đến tui là con trai của ông ấy. Từ nhỏ tới giờ, tui mới chỉ gặp ông vài lần mà thôi. Có điều, ấn tượng của tui về ông thì không làm sao mà quên được!

- ... - Đông im lặng lắng nghe. Rõ ràng là hắn đang rất thương hại con bé. Bất quá, chỉ không có nói ra mà thôi.

- Em nghe nói mình không phải là con ruột của ba. Mà hình như ba cũng biết rồi. - Giọng nó đều đều.

- Em tổn thương sâu lắm nhỉ?

- Không, trái lại. Em rất yêu ba. Dù ông ấy luôn tỏ ra lạnh lùng nhưng em cảm nhận được tình yêu thương to lớn mà ba dành cho hai chị em. Rất ấm áp.

- Thật vậy hả? - Đông chau mày, tò mò hỏi.

- Anh đúng là ngốc!

Con bé cười khì, cố nhe lên trán Đông. Hắn xoa xoa chỗ bị đập và cùng cười với nó. Tại sao đến lúc này hắn mới nhận ra là nhóc Khởi rất đáng yêu nhỉ?]

Sáng, Đông dậy sớm hơn bình thường. Hắn đã từng hứa với Yuuki là sẽ chăm sóc cho nhóc Khởi. Nhất định hắn sẽ giữ trọn lời hứa đó. Nhất định!

Nhưng khó khăn là Đông chẳng biết làm gì cả! Thì cậu ấy mà. Là con trai, lại là con một nữa, trong một gia đình giàu có, để gì mà ông Nam để cho hắn đụng tay vào việc gì. Mà dù có cho thì hắn cũng chả có động vào đâu. Đó là điều hiển nhiên!

- Ủa? Anh dậy sớm vậy? - Nhóc Khởi tỏ ra ngạc nhiên khi thấy Đông đứng tần ngần giữa nhà bếp.

- À... anh... ủa, mà em thì sao? - Đông gỡ đầu gỡ tai, chẳng biết trả lời sao, bèn trở mặt hỏi lại - Sao cũng dậy sớm thế?

- Ồ hay nhỉ? Em hỏi trước mà!

- Ngốc! - Con bé phì cười, nhón tay cốc trán hấn một cái rõ đau - Ngày nào mà em chẳng dậy giờ này. Tại anh dậy trễ quá đó thôi!

Hai đứa nhóc nhìn nhau. Dù chẳng ai nói ra lời nào, nhưng ai cũng biết giữa chúng đã hình thành mối liên kết đặc biệt. Một mối liên kết vô hình.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Thương Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Bật Mí Bí Mật

Tối, ông Huỳnh Nam cùng con trai và con dâu mình tụ họp đông đủ ở phòng khách.

- Có chuyện gì vậy ba? - Khởi nhẹ nhàng hỏi.

- Ba sẽ đi Singapore. Chắc sẽ lâu đấy. - Ông thờ dài, vẻ mặt dăm chiêu.

- Sao lại đột ngột vậy ạ? - Con bé tiếp.

- Công ty gặp bất trắc...

- Oh yeah!! Ba đi luôn đừng về nữa nha!! - Đông làm mặt hề, đứng thẳng người lên sofa nhảy nhót uốn ** như con giun tập múa. À không, giống con khi đương quét nhà hơn. Khởi bực bội đá chân Đông làm hấn xiu xuống. Ông Nam không tỏ thái độ gì, nói tiếp.

- 2S tấn công một vài trụ sở lớn ở bên đó, trong đó có công ty chi nhánh của mình. Ba phải đi để giải quyết khó khăn. - Ông bóp trán.

- 2S? - Khởi giật thóp.

- Ừm! - Ông gật - Ở nhà, ba gia toàn quyền cho con. Ráng giúp ba nhé.

- Vâng ạ. - Con bé cúi gập mặt, giấu vẻ bối rối.

...

Vậy là ông Nam ra đi đến Sing. Cũng vậy cả thôi, dù ông có đây hay đi đâu thì rốt cục trong nhà này chỉ có sự hiện diện của "hai vợ chồng" trẻ cùng đám gia nhân. Công việc của ông rất nhiều mả. Thành thử ra, ông có đi hay ở thì ngôi nhà này vẫn thế mà thôi.

Cuộc sống vẫn cứ tiếp diễn như bình thường. Bất quá, riêng Huỳnh Đông thì không. Từ khi ba hấn đi Singapore, lúc nào trông hấn cũng thần thờ như vậy. Nói chính xác thì phải là từ khi ông Nam nói ra việc công ty chi nhánh bị 2S tấn công. Khi ấy, hấn phải vận động hết công suất các nơ ron thầy kinh mới nhớ ra được. Cái tên 2S cũng chính Yuuki đã nhắc, là tổ chức mà Yuuki gia nhập.

Đông không hề nghĩ tới sự an nguy của ba mình với công ty chi nhánh bên đó. Hấn chỉ lo không biết Yuuki có làm sao không, có được an toàn không mà thôi. Đúng là thằng con bất hiếu.

- Đạo này có chuyện gì xảy ra hả?

Đang miên man suy nghĩ, bỗng có người đập vai làm Đông giật mình. Là Thiên Khởi. Đây có thể coi là một chuyện lạ không nhỉ? Từ trước tới nay nhóc Khởi chưa bao giờ quan tâm, hỏi han về tâm trạng và những việc riêng của Đông.

- Không. Không có gì hết. - Hấn lắc đầu phủ nhận. Song lại cúi gằm mặt xuống như đang phải che giấu cảm xúc vậy.

- Thật? - Khởi nheo mắt. Ánh nhìn của con bé dường như xuyên suốt tâm can Đông.

- ... - Hấn làm thinh không đáp.

- Tui biết là anh thích Yuuki. - Nhóc chọt nói như đúng rồi.

Câu nói đó của Thiên Khởi làm Đông giật nảy người. Hấn ngược lên nhìn con bé vài giây, rồi lại cúi xuống, không may may phản bác lại.

- Tui không có trách móc gì anh đâu! - Khởi mím môi - Tui coi trọng tình cảm mà anh dành cho chị ấy.

- Thật không? - Đông ngược lên tức thì, ánh mắt đầy tâm trạng.

- Ừ. Nhưng... nếu Yuuki không chấp nhận tình cảm đó thì tui cũng sẽ không coi trọng nó nữa. - Khởi đan các ngón tay vào nhau, đưa ánh mắt về xa xăm.

- Tại sao? - Đông ngệt mặt ra.

- Vì với tui, lựa chọn của Yuuki mới là quan trọng nhất. Chị ấy thích thì tui sẽ coi trọng, ghét thì tui sẽ bỏ đi. Vậy đó!

- ...

- Nhưng, nếu ở cạnh anh... chắc có lẽ Yuu sẽ hạnh phúc!

- Tại sao? - Tèn oát già tròn mắt hỏi lại.

Câu hỏi này, Thiên Khôi không màng đến, cũng không trả lời. Nó cười, cái cười nửa môi hiểm hoi trên gương mặt thiên thần ấy. Con bé tiếp tục bặc bặc.

- Tui có một tin vui cho anh nè! - Không để cho hấn hỏi lại, con bé làm luôn một lèo - Vị hôn thê thực sự của anh hông phải tui, mà là chị Yuu.

- HẢ??? - Đông quăng đầu chấm hỏi to đùng vô mặt Khôi.

- Thì như thế! - Nó nhún vai, thản nhiên.

- Nhưng... nhưng... nhưng tại sao?

Ánh mắt Khôi trôi vô định trong không gian. Yên lặng một hồi lâu rồi con bé bắt đầu kể. Nó nói về Yuuki, về những nỗi đau mà Yuuki đã phải chịu, về các mối quan hệ, về Trịnh Sifu và về Eric, về cha của mình. Nó nói hết tất cả mọi chuyện liên quan đến hai chị em.

- Tại sao em lại tự tử? Em biết Yuuki rất thương em mà. Em có thể đối xử với chị mình như vậy sao?

- Đó là Trịnh Sifu bảo em làm. Bà ấy nói em làm như thế mới tốt cho chị Yuu. - Ánh mắt con bé tràn ngập ưu sầu. Một mặt khác của nó mà chưa ai nhìn thấy sao?

- Là mẹ của Eric?

- Phải. Sifu rất tốt với chị em của em.

- Haizzz...

Đông ngửa mặt lên trời, thở dài thườn thượt. Thiên Khôi cũng giữ im lặng, ngược lên nhìn bầu trời hồi lâu. Cuộc đời thật trớ trêu làm sao. Những gì mà Thiên Khôi nói, những chuyện xảy ra trong quá khứ, những chuyện xảy ra với Yuuki. Những gì con bé đã nói vẫn đang lớn vồn trong đầu hấn. Tại sao trên đời lại có lắm nghịch lý đến vậy?

[- Chị em tui sinh ra và lớn lên giống như gà công nghiệp vậy. Tại vì mẹ muốn được ba yêu thương hơn nên đã nuôi tui tách biệt. Tui được nuôi dạy và lớn lên như một thằng con trai. Ba biết đến tui là con trai của ông ấy. Từ nhỏ tới giờ, tui mới chỉ gặp ông vài lần mà thôi. Có điều, ấn tượng của tui về ông thì không làm sao mà quên được!

- ... - Đông im lặng lắng nghe. Rõ ràng là hấn đang rất thương hại con bé. Bất quá, chỉ không có nói ra mà thôi.

- Em nghe nói mình không phải là con ruột của ba. Mà hình như ba cũng biết rồi. - Giọng nó đều đều.

- Em tổn thương sâu lắm nhì?

- Không, trái lại. Em rất yêu ba. Dù ông ấy luôn tỏ ra lạnh lùng nhưng em cảm nhận được tình yêu thương to lớn mà ba dành cho hai chị em. Rất ấm áp.

- Thật vậy hả? - Đông chau mày, tò mò hỏi.

- Anh đúng là ngốc!

Con bé cười khì, cốc nhẹ lên trán Đông. Hấn xoa xoa chỗ bị đập và cùng cười với nó. Tại sao đến lúc này hấn mới nhận ra là nhóc Khôi rất đáng yêu nhì?]

Sáng, Đông dậy sớm hơn bình thường. Hấn đã từng hứa với Yuuki là sẽ chăm sóc cho nhóc Khôi. Nhất định hấn sẽ giữ trọn lời hứa đó. Nhất định!

Nhưng khó khăn là Đông chẳng biết làm gì cả! Thi cậu ấy mà. Là con trai, lại là con một nữa, trong một gia đình giàu có, dễ gì mà ông Nam để cho hấn đụng tay vào việc gì. Mà dù có cho thì hấn cũng chả có động vào đâu. Đó là điều hiển nhiên!

- Ủa? Anh dậy sớm vậy? - Nhóc Khôi tỏ ra ngạc nhiên khi thấy Đông đứng tần ngần giữa nhà bếp.

- À... anh... ủa, mà em thì sao? - Đông gỡ đầu gối tai, chẳng biết trả lời sao, bèn trở mặt hỏi lại - Sao cũng dậy sớm thế?

- Ô hay nhỉ? Em hỏi trước mà!

- Ngốc! - Con bé phì cười, nhón tay cốc trán hấn một cái rõ đau - Ngày nào mà em chẳng dậy giờ này. Tại anh dậy trễ quá đó thôi!

Hai đứa nhóc nhìn nhau. Dù chẳng ai nói ra lời nào, nhưng ai cũng biết giữa chúng đã hình thành mối liên kết đặc biệt. Một mối liên kết vô hình.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Thương Nhớ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Tai Nạn Hi Hữu

Khởi lại chuẩn bị đi bar cùng Eric. Đón thì một hai đôi sống đôi chết xin đi theo, kỳ kèo mãi. Khởi rất bực mình cái tính cứng đầu cứng cổ, con nít con nôi của hấn. Nói mãi chẳng chịu nghe gì cả. Hết cách, con bé giờ chiều cũ.

- Cắt tiền tiêu vặt một tuần nha?

- Nhưng...

- Một tháng!

- Nhưng...

- Một năm...? - Con bé nhướn mày thách thức.

- Dạ thôi mà! Con đi học liền đây. - Đông ừ ừ, không tình nguyện đeo cặp lên rồi phụng phịu trèo lên xe. Trông cứ như một thằng nhóc tí vừa bị mẹ mắng. Sao tự dưng hai đứa giống như tình cảnh của hai má con vậy nè?

Eric cảm thấy khá tò mò khi nhóc Khởi phì cười. Mới hôm qua thôi, quan hệ giữa hai đứa nó vẫn còn rất tồi tệ, xa cách vậy mà bây giờ lại quay ngoắt thay đổi 180°. Thật đáng kinh ngạc. Hay là đã có chuyện gì đó xảy ra giữa hai đứa nhỉ? Eric không mấy hài lòng khi nghĩ đến ba từ "chuyện-gì-đó". Dường như anh không muốn giữa nhóc Khởi và Đông có bất cứ một mối ràng buộc nào cả. Có lẽ, Eric nghĩ đó là tâm lòng của một người anh dành cho cô em gái của mình. Chỉ vậy thôi!

- Vô Thường, em lo quá! - Con bé nín gấu áo của Eric, giọng nó vỡ òa ra, gần như lạc đi.

- Lo chuyện gì chứ? - Anh không giấu vẻ thắc mắc.

- Anh đã biết chuyện của 2S rồi đấy. Em có linh cảm rất xấu. - Khóc mất con bé đã ngấn nước.

- Về Yuuki sao? - Vàng trắng Eric lộ vài nếp nhăn.

- Em không biết. - Khởi lắc đầu.

- Không biết là sao chứ? Em lo về cái gì? - Hành vi của Khởi làm anh hơi lo.

- Nó rất mập mờ, không rõ ràng chút nào. - Con bé bặc bặc - Em cũng không hiểu nổi mình đang lo cái quái gì nữa. Chỉ là...

- Sao? - Anh hỏi dồn.

- Chỉ là... - Khởi nuốt nước bọt - Em có cảm giác dạo này chúng ta không được an toàn. Hình như có ai đó theo dõi em..

- Em nghĩ ngại linh tinh quá. Có anh đây mà!! - Eric cười nửa miệng, vỗ ngực tự hào - Anh sẽ bảo vệ em.

Nói rồi anh kéo nhóc Khởi vào lòng, ghì nó thật chặt. Con bé để cho hàng lệ tuôn trên gò má. Lần đầu tiên nó cảm thấy ấm áp như thế. Cảm giác được người ta che chở thật thích. Với Yuuki, nó không có cảm giác này. Chỉ thấy chị luôn làm theo ý chị, không phải đang che chở cho nó. Khởi áp tai vào ngực Eric. Nhịp tim của anh thật đều đặn, nhịp nhàng. Chợt Khởi thấy lòng mình nhẹ bẫng.

Sau buổi học, Đông vội vàng phóng như bay về nhà. Con nhóc không ở đây.

- Gì vậy thằng quý? - Chợt có tiếng thờ hỏn hển - Làm tui chạy theo học xi dầu luôn hà. - Là Thế Vỹ. Hấn vừa cằn nhằn vừa thờ dỏc.

- Đúng rồi đó. Bộ nhớ vợ sao? - My cũng vừa bước vào, kịp nghe một câu của Vỹ và hiểu lơ mơ.

- Không. Tui phải bảo vệ em ấy.

- Em ấy?? - Cả Vy lẫn Tố My đồng thời tỏ thái độ.
- Gì? - Đông lừ mắt hỏi lại.
- Trời... xui! - Vy nằm bệt xuống nhà.
- Ông hâm há? - Cơ mặt Tố My co hết cỡ, cô sờ lên trán Đông, mả mai hỏi.
- Ai hâm chó? - Hấn chun mũi, đốp lại.
- Ờ mà... nhắc mới nhớ. - Bị ngó lơ một hồi, Vy vùng dậy, ngó quanh rồi hỏi - Sao không thấy người đẹp đâu vậy?
- Haiz. Đi với Eric rồi. - Đông thờ dài thườn thượt.
- Lại nữa? - My cáu kỉnh - Dù là bạn thân thì tui cũng không thể chấp nhận được.
- Chấp nhận cái gì cơ? - Đông, Vy đồng thanh ngu ngơ.
- Thì đó. - My càu nhàu - Ngày nào cũng cặp kè. Hứ!

Cô thờ dài. Huỳnh Đông bắt chước Khởi, cốc trán cô một cái rồi đau khiến My kêu oai oái.

- Quyền tự do của người ta, bà lấy quyền gì mà cấm chó! - Hấn dè biiu.
- Ờ... thì là... người yêu đơn phương của anh ấy! - My nhún vai, mặt dày đáp.
- Hay quá!! - Đông hùng hổ xắn tay áo. My lẻ lười trêu hấn rồi co giò chạy biến đi. Vy chỉ còn nước lắc đầu ngó theo, cũng không chịu nhắc mong đứng dậy nữa.

...

Đông tìm gặp riêng Eric. Hấn biết Eric cũng là thành viên của 2S, một cách vô tình thôi, nên muốn tìm hiểu vài chuyện. Eric hiểu. Cái ngày hẹn hò ở cô nhi đó, anh đã nhìn thấy, và nhận ra.

- Nếu muốn hỏi về tình hình của Yuuki thì anh không biết đâu. - Không đợi thẳng em bắt đầu, anh đã dập tắt ngay ý định của hấn.
- Tại sao chứ? - Đông chau mày - Anh đoán giỏi thật.
- Bí mật! - Eric lắc đầu - Anh khuyên cậu nên từ bỏ ý định đó đi.
- Vậy thôi... em hỏi về Thiên Khởi. - Hấn huyýt gió, lái sang chủ đề khác.
- Thiên... Khởi? - Đôi tay Eric khẽ run lên.
- Cô bé đã nói tất cả cho em nghe rồi. - Đông thật thà thổ lộ.
- Ok. Vậy cậu muốn biết gì? - Anh miễn cưỡng gật đầu. Thì ra... là con bé tự nguyện kể cho thằng nhóc này.. Thì ra là vậy!
- Về mối nguy hiểm mà...
- Đó là... - Eric ngắt lời Đông, một chút bực dọc trong lời nói; bất quá, không đủ để cho Đông nhận ra - Có lẽ là lão gia đứng đằng sau. Tòì không rõ lắm.
- Lão gia là ai?
- Là cha của hai vị tiểu thư. - Eric đáp nhanh.
- Nói vậy... cô bé đó thực sự không phải là giọt máu chính thống rồi! - Đông xoa cằm, lúc này hấn trông có vẻ già hơn vài tuổi.
- Có lẽ.

...

Đông nằm ườn ra trên bộ sofa ở phòng khách, gác một tay lên trán, đương miên man suy nghĩ về những gì mà nhóc Khởi đã nói. *"Em nghe nói, mình không phải là con ruột của ba..."*. Theo như những gì Đông thấy, dường như lúc bật được ra câu nói đó, Thiên Khởi gần như bật khóc. Vậy mà đôi mắt con bé vẫn ráo hoảnh. Một con người mạnh mẽ.

- Aizzz...

Đồng thờ dài thườn thượt, náo nê. Đạo gần đây đầu óc hấn cứ tràn ngập những nỗi lo không màu. Tất cả là về hai chị em Yuuki và Thiên Khởi.

Brrr...

Chợt, điện thoại Đồng rung lên liên hồi.

- Alo? Đồng nghe. - Là số lạ, hấn không rõ là ai.

- Vỹ đây. - Bên kia đáp ngay tức khắc - Có biến rồi.

- Chuyện gì vậy? - Đồng nghe tiếng cẩu kính phát ra từ cổ họng.

- Bình tĩnh mà nghe tui nói đây. Vợ ông... người đẹp Bảo Hiền đó... - Vỹ ngập ngừng, nói mãi không nên lời. Bất chợt, hấn thở hắt ra - Haiz, thôi, ông đến bệnh viện đi.

- Cái gì? - Đồng nghe rõ từng chữ. Hấn kinh ngạc, ngồi bật dậy hét toáng lên - Bệnh gì? Tại sao lại vô trong đó??

- Đã nói là phải bình tĩnh mà!! - Vỹ nhấn nhó bịt tai, đưa ống nghe ra xa, thẳm càu nhàu.

- Bê... bệnh viện nào? Nói nhanh lên!! - Đồng gấp gáp.

- Bệnh viện đa khoa, phòng hồi sức. Bị tai nạn giao thông đó. Vô lẹ đi nha. - Vỹ nói luôn một lèo, rồi không để cho Đồng có cơ hội hét toáng lên một lần nữa, hấn vội vã dập máy.

Đồng không chần chừ thêm một giây một phút nào nữa, khoác đại cái áo vô rồi lập tức rời khỏi nhà, lòng ngổn ngang những lo lắng. Ruột hấn nóng như có lửa, hàng trăm câu hỏi đặt ra mà không thể trả lời. Màn đêm sâu thẳm thẳm rót từ từ vào tâm hồn.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Thương Nhớ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Gia Đình

2S đã chiếm được trên dưới mười trụ sở, đa phần là các công ty chi nhánh. Trong đó có cả chi nhánh của công ty nhà họ Huỳnh. Đó là bước đầu khá thành công cho âm mưu của BYAA. Cho đến giờ, vẫn chưa ai biết được lý do của cuộc khủng bố này. Chỉ có thể biết đó là mệnh lệnh tối cao, buộc phải tuân theo.

- Can I come in, Sir? - Yuuki gõ cửa lộc cộc. Cánh cửa còn nức mùi sơn, hình như vừa được thay lại.

- Yuuki? Come. - Bên trong vắng ra lời đáp, nhanh và dứt khoát.

- When I can return home? - Yuuki trưng vẻ mặt không mấy hài lòng.

- Go home? Why? - Người ngồi trên ghế tổng là BYAA, ông ta tỏ vẻ ngạc nhiên.

- I just have gone for 6 weeks, and my sister is in danger! - Cô nóng lòng.

- Yuuki. I think your sister's matured, she can manage herself. She can be fine, in addition my retainers will protect her. - BYAA lắc lắc ngón trỏ, thái độ quyết đoán.

- Sure? Are you sure she's safe? - Cô gái nheo mắt hỏi lại.

- Of course. First, you should complete this assignment!

- Ok. I believe. But, if she happen danger, I wont stand for you. - Yuuki nói như đe dọa. Và cô sẽ không bao giờ đe dọa sưng đầu.

- Ok. You have to believe it. - BYAA mỉm cười.

- Good bye.

Yuuki quay gót bỏ đi, sập cửa thật mạnh. Không hiểu tại sao, lòng cô bỗng dấy lên một nỗi lo sợ. Yuuki không còn cảm giác an toàn như lúc trước. Đó phải chăng là nỗi lo về sự an nguy của chính nó? Hay vì nhóc Khởi đã xảy ra chuyện gì đó?

Vài ngày sau đó.

Nhóc Khởi đã hoàn toàn tỉnh táo. Cũng may là không ảnh hưởng gì đến não và hệ thần kinh trung ương. Con bé gãy tay bên trái và chấn thương nhẹ ở đầu do va chạm.

Mặc kệ vẻ mặt nhăn nhó của Đông và Eric, con bé vẫn có thể cười toe toét như bao ngày qua chưa hề xảy ra bất cứ chuyện gì. Với lại, nó không ngờ là mọi người lại có mặt đầy đủ hết như thế. Con bé cảm thấy sự quan tâm của mọi người dành cho mình. Thật lớn lao!

- Tại sao em lại bất cần vậy hả? - Đông gầm gừ. Trái ngược với thái độ của hấn, Thiên Khởi chỉ cười không đáp.
- Thôi, tắt cả ra ngoài đi. - Eric ra lệnh - Phải để cho bệnh nhân nghỉ ngơi.
- Phải rồi đó, mọi người cũng mệt cả rồi, về trước đi. - Con bé cười hùa theo - Em không sao. Có Vô Thường ở lại với em rồi.
- Được rồi. Anh ở ngoài. - Đông xoa đầu nó - Có việc gì thì gọi anh.

Eric nháy mắt với Vỹ. Anh chàng lập tức nắm tay Đông và My lùi ra ngoài, mặc kệ hai cái mỏ cứ kêu la oai oái. Khi chỉ còn lại hai người, Eric bắt chuyện trước.

- Đây là một vụ mưu sát đúng không?
- Em hông biết, chả nhìn thấy mặt tài xế. - Con bé lắc đầu, chu mỏ chối.
- Biển kiểm soát bao nhiêu? - Anh xoa cằm.
- Không để ý nữa.
- ... - Eric lặng thinh không hỏi gì thêm. Một hồi lâu sau, anh buông tiếng thở dài nặng nề.
- Vô Thường! - Khởi quay mặt nhìn ra ngoài trời, ánh mắt chột trở nên xa xăm khó nắm bắt - Anh đừng nói chuyện này cho Yuu biết.
- Ừm. - Anh khẽ gật.
- Anh, em buồn ngủ.
- Vậy em ngủ đi. Anh hát ru cho em ngủ hơ?

Thiên Khởi mỉm cười, gật đầu đồng tình. Eric cũng phì cười. Con bé, từ lúc nào trở nên thật đáng yêu. Lúc nhỏ, nó thích nhất bài "Cả nhà thương nhau". Đến giờ, có lẽ vẫn như vậy. Tại sao nhỉ? Cũng có thể bởi vì con bé chưa bao giờ có cái gì gọi là GIA ĐÌNH cả.

Eric cất giọng hát, khe khẽ.

[Ba thương con, vì con giống mẹ

Mẹ thương con, vì con giống ba

Cả nhà ta, cùng thương yêu nhau

Xa là nhớ, gặp nhau thì cười.

- Vô Thường, anh hát hay quá! - Cậu nhóc Thiên Khởi nín áo anh, đôi mắt tròn xoe long lanh khen ngợi. Giọng nói của cậu rất đáng yêu. Nó làm toát lên vẻ ngây thơ vô ngần của một cậu nhóc sáu tuổi.

- Thật vậy hả? - Cậu thiếu niên mười một tuổi cười tít mắt, tỏ vẻ khoái chí.

- Vâng. - Nhóc gật đầu.

- Vậy sau này, ngày nào anh cũng hát cho Khởi nghe nha. - Cậu anh nhe răng cười, xoa đầu thẳng bé.

- Cả em nữa chứ! - Một bé gái bận bộ đầm đỏ, xòe tung ra như công chúa, chu mỏ chêm vào.

- Ừ. Cả Bảo Hiền của anh nữa. - Vô Thường gật đầu đồng tình. Cả ba anh em ngồi xuống, khoác vai nhau cùng cất tiếng hát.]

Con nhóc đã ngủ say, tay nó vẫn nắm lấy tay của Eric thật chặt. Anh dễ yên như thế. Ánh mắt anh nhìn con bé triu mến, dịu dàng và rất ấm. Có lẽ, đã từ lâu... đó chẳng còn là ánh mắt của một người anh trai dành cho cô em gái nữa rồi.

- Ngủ ngoan.

Eric cúi xuống, hôn nhẹ lên trán con bé. Anh giữ nguyên tư thế và vị trí ngồi, đưa tay vuốt lọn tóc tơ trên trán Thiên Khởi và lau đi những giọt mồ hôi lấm tấm nơi thái dương. Con bé, có lẽ đã rất hoảng sợ, nhưng vẫn cố tỏ ra vui vẻ, bình tĩnh. Nó lại còn sợ Yuuki phải lo lắng cho mình rồi ảnh hưởng tới công việc nữa. Cô bé thật mạnh mẽ, đã từng là cậu em trai đáng yêu của Eric. Giờ đã trở thành một người rất quan trọng của anh. Chẳng biết... tự lúc nào mà con bé đã dần tiến sâu vào trái tim của anh.

Cánh cửa phòng bệnh khép hờ. My lén lút như một đứa ăn trộm, nhòm vào trong. Tim cô đau nhói lên, thắt lại. Dù biết nhóc Khởi là bạn thân của mình, sẽ không phản bội mình, nhưng My vẫn không ngăn được nỗi ghen tức đang lớn dần lên trong lòng mình.

...

- My, có ba đến thăm con kìa! Ba đang ở trên phòng của con đấy. - Bà mẹ lên tiếng khi con bé vừa bước chân vào nhà.

- Ai cho phép ông lên đó? - My bực dọc.

- My à...

- Lần sau nếu mẹ còn cho ông ta vào nhà thì con sẽ đi đó. - Cô cúi kính đáp - Đuổi đi giùm con!

- Ai đuổi ai... - Có người găm gừ với My từ phía cầu thang.

- Tôi đuổi đấy. Biến khỏi nhà giùm cho! - My xác xược - Ông lấy tư cách gì đến nhà người khác chứ?

- Haiz, bà dạy con kiểu đó à? - Ông lắc đầu, thờ dãi - Con cái mà dám hỗn xược với cha như thế.

- Tự vấn lại bản thân đi, đồ mặt dày. - My nhếch mép khinh khỉnh - Sống thế nào mà đòi tôi phải tôn trọng? Không, ông còn không xứng đáng được gọi là người nữa cơ mà. Đồi bại, lang sói!!

My nghe giọng mình lạc đi, sống mũi cay cay nhưng mắt cô vẫn ráo hoảnh.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Thương Nhớ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Ngoại Truyện 1 - Đêm Đom Đóm

Mỗi người đều đi những con đường khác nhau trong đời, nhưng dù chúng ta đi tới đâu, chúng ta cũng mang theo mình một phần của nhau.

Đêm trong bệnh viện thật âm u và đáng sợ. Âm khí bất tán nặng nề nhất trên đời chính là ở chỗ này, không phải nghĩ trang. Lúc trước có ai đó đã nói như vậy, Khởi không nhớ rõ lắm.

- Con nghe. - Bà Ân cứ gọi hết lần này đến lần khác, mặc kệ Eric không nhắc máy, bà vẫn kiên nhẫn gọi lại - Gì chứ? Sao...? Được, con về ngay!!

- Có chuyện gì, anh? - Khởi chớp đôi mắt, hai tay đan chặt vào nhau.

- Mẹ có việc, anh về một chút. - Anh bóp trán.

- Anh về đi. Lát nữa anh Đông vô với em rồi, đêm nay cho anh nghỉ phép. - Khởi gật, buông lời trêu đùa.

Eric lặng thinh một chút, sau đó anh nhanh chóng rời khỏi mà không nói thêm một lời nào. Tên nhóc đó sẽ vào với con bé. Tạm yên tâm.

Anh dời đi không được bao lâu thì tên oắt già Huỳnh Đông cũng tới, Thiên Khởi không phải cô đơn một mình quá lâu.

- Hey người đẹp. - Vừa vào đến là rộn ràng, Đông nháy mắt hỏi.

- Anh hay quá. - Khởi chun mũi, nhặng xị - Đi tay không tới kia, còn dám hỏi em có ăn gì không nữa!! Đền đi.

- Đền gì chứ? - Đông thè lưỡi. Ở bệnh viện đã buồn, Eric lại ít nói chuyện, càng không biết nói đùa. Với Đông thì lại khác. Hắn luôn sôi động, mặc dù tính tình đôi lúc con nít thấy mà ghét, nhưng ở với hắn không có giây phút nào rảnh để buồn - Hun một cái nha?

- Đều! - Khởi thụp vào bụng Đông một cái thật kêu khiến hắn la oai oái.

- Chối ơi tui đã làm gì sai chứ? - Tên con trai cười ra nước mắt, oán thán ôm bụng mà than thở.

- Blêu! - Con bé lẻ lười trêu chọc. Huỳnh Đông không phục, nhào vô cù léc lại. Trong bệnh viện, gần chín giờ tối, hai đứa giỡn ầm ầm. Bác sĩ, y tá phải chạy sang dẹp loạn. Được một chốc, cả hai lại ồn ào như cũ. Các bệnh nhân cùng phòng chịu không nổi, rốt cục phải đuổi hai đứa ra ngoài. Và nhất định không được trở về phòng trước khi mọi người đã ngủ hết.

Sân bệnh viện chỉ còn lác đác vài bóng người. Ánh đèn leo lét, trông thật ảm đạm. Từ chỗ này đi xa thêm một chút nữa chính là nhà xác. Thiên Khởi chưa nhìn thấy ma bao giờ, nhưng nó sợ ma. Đơn giản, bởi vì sợ thể thôi. Đôi khi, sợ chết là nỗi sợ hãi phi lý nhất, vì người đã chết chẳng có nguy cơ bị tai nạn. Bất quá, đã là nỗi sợ thì lúc nào nó cũng tồn tại trong mỗi con người.

Gió hiu hiu thổi nhẹ, mon trón gương mặt của cả hai trong đêm tối. Đêm chớm thu, thời tiết đã không còn oi bức như những đêm trước. Đã sắp bước sang mùa thu rồi.

- Trời đẹp há. - Tự dưng lại chẳng biết nói gì, Đông ngập ngừng. Tim hắn đập mạnh hơn, cứ thỉnh thỉnh thỉnh mãi.

- Hên xui thôi. - Khởi nhe răng cười.

- Gió mát ghê ta. - Đông lại cập nhật thời tiết.

- Ồ hay. Anh đang miêu tả cái gì thế? - Con bé đánh cái bốp vào lưng tên chồng khờ.

- Oái, đau! - Đông hơi nhăn - À đúng rồi, phía sau bệnh viện này có một cái hang. Vào đó chơi không?

- Không! - Con bé lắc đầu.

Nói thì nói vậy thôi, Đông hỏi ý kiến của con bé để tượng trưng, hỏi cho có, chứ không cần nó đồng ý. Hắn nắm chặt tay con bé lôi đi, mặc kệ ai kia phản kháng kịch liệt. Khởi không có hứng thú vô hang. Bệnh viện gì mà có cái hang ở phía sau chứ? Eo... Có khi có ma...

Thì ra, sợ ma chính là lý do mà Khởi từ chối đi cùng với Đông. Hỏi thừa, ma là phi thực thể đáng sợ nhất trên đời mà. Khởi nghĩ thế.

Gọi là hang động quả không ngoa. Phía sau bệnh viện là một vách núi, ở dưới chân vách núi có con một vòm hang nhỏ đủ để người chui vào. Cả hai đi khò khè, Đông vòng tay che mái đầu con Khởi, sợ con bé bị đụng trúng. Khởi níu áo Đông, đi nép sát vào người hắn. Phía trước có cái gì đó phát quang.

- Ma phải không? - Giọng con bé run run, nó dừng hẳn lại, úp vào người Đông.

- Không phải đâu. Đến đó đi. - Hắn mỉm cười thần bí. Đông kéo người con bé nhích sát vào người mình hơn, tay kia không che đầu cho nó nữa mà ôm chặt lấy vai Khởi để nó bình tĩnh hơn.

Đôi chân nhỏ lại tiến đến phía trước. Đến tận cùng con đường rồi.

- Oa...

Khởi mở tròn xoe đôi mắt. Hang động trong chớp mắt sáng rực lên, ánh sáng xanh dịu. Ánh sáng tiến đưa hết đêm đen, tiến đưa cả nỗi sợ vừa mới đây còn trong lòng Thiên Khởi. Con bé trầm trồ.

- Đẹp quá.

- Không hối hận khi tới đây chứ hả?

Đom đóm bay rợp trời. Đông hơi nhếch môi, xoa đầu con bé.

- Tại sao trong bệnh viện lại có chỗ như vậy? - Khởi cứ hỏi mãi, nó không tin vào mắt mình nữa - Làm sao mà anh biết được?

- Lúc nhỏ có theo ba vào chỗ này. - Gương mặt Đông se lại.

- Ôa, thật sự là đẹp quá!!

Thiên Khởi không ngăn được thanh âm mình, cứ khen hoài, khen mãi. Khen có mỗi một câu đẹp, khen đến nỗi Đông muốn phát chán. Bất quá, hắn lại không chán. Chỗ này do hắn phát hiện ra, đương nhiên khen chỗ này cũng như khen hắn. Tự hào còn không kịp nữa là.

- Giống như một bầu trời thu nhỏ. - Khởi ngồi bệt xuống đất. Đông cũng ngồi theo.

- Cũng giống. - Hắn cười.

Khởi cố mở mắt thật to, tận hưởng thứ ánh sáng kỳ diệu này. Lần đầu tiên nó được nhìn thấy nhiều đom đóm đến vậy. À, thật ra thì đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy đom đóm. Lúc nhỏ chỉ được đọc trong sách, Yuuki nói mỗi đom đóm là tượng trưng cho một linh hồn, không tốt. Bất quá, sự thật đã kiểm chứng đom đóm không phải là không tốt như Yuuki đã khẳng định. Chẳng biết chúng có phải là những linh hồn không thể siêu thoát được hay không,

nhưng ánh sáng đó bỗng dừng lại cho mọi buồn đau tan theo bóng đêm, dần dần.

Cảm giác của con bé lúc này là thanh bình. Chưa bao giờ cảm thấy an nhiên như lúc này. Đom đóm thật tốt.

- Có thấy tụi nó nhảy múa từng đôi không? - Đông chỉ ngón trỏ vào không trung. Chẳng thấy đôi nào nhảy múa cả. Nhưng là tưởng tượng.

- Hi hi. Cảm ơn. - Con bé ngược lên thơm chụt vào má Đông. Hắn không kịp phản ứng, gương mặt đỏ rần rần.

Đêm đó, thời gian như ngừng trôi.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Thương Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Vụ Nổ

Bệnh tình của Thiên Khôi đã có chút tiến triển. Hôm nay nó được tháo băng rồi.

Trước phòng chính hình, Đông và Eric ngồi trên băng ghế đợi. Con bé vào trong cũng đã lâu, có lẽ sắp ra. Dây hành lang không có sự yên ắng, nhưng lòng hai người con trai lắng lại. Rốt cục mọi chuyện cũng qua cả rồi.

- E hèm! - Thiên Khôi bá cổ Đông, cúi xuống. Đông quay sang, suýt chút nữa thì chạm vào môi nó. Cả hai không hẹn mà cùng đỏ mặt, cùng đẩy nhau ra.

- Ngồi chờ chán không? - Thiên Khôi gãi đầu.

- Bình thường thôi. - Eric thần nhiên đáp, giọng không khó chịu nhưng rõ ràng là máu nóng bốc lên đầu rồi.

- Ừm. Minh về thôi. - Đông áp ứng đứng phắt dậy, người cứ cứng đờ ra.

- Em... muốn về nhà. - Khôi gọi ý - Ý em, là nhà của Yuuki và em ấy.

- Ở một mình vậy có ổn không? - Đông nheo mắt hỏi.

- Không được! - Eric thẳng thừng đập tắt ý muốn của nó.

- Đi mà, Vô Thường. - Khôi nũng nịu - Em muốn về nhà của em cơ.

- Không là không. - Anh đáp dứt khoát.

Khôi chun mũi, đôi mày mỏng nhíu lại vì bức dọc. Eric luôn chiều chuộng con bé, cho nên bây giờ không được anh chấp thuận yêu cầu, nó bức bối cũng phải thôi. Chả hiểu anh giờ chứng gì nữa.

- Đông! Anh đưa em về nhà. Em muốn về nhà!! - Không làm Eric đồng ý được, con bé quay sang xà xeo với Đông.

- Ồ... ừm. - Đông nhột - Thôi Eric, anh chiều cô bé một lần nữa đi.

- Thôi được. - Eric thở hắt ra, liếc thẳng nhóc một cái sắc lẹm.

Đông chạy te te về phòng bệnh thu xếp hành lý. Khôi nhìn theo, tùm tùm cười một mình bên ánh nhìn kỳ lạ của Eric. Anh không thể hiểu được thái độ của con bé. Bất quá, anh không thể hỏi. Khôi cười một đổi, sau đó khoác tay Eric rời khỏi bệnh viện. Mùi este sắp làm nó viêm mũi mất tiêu rồi.

Một ngày chủ nhật đẹp trời. Gần mười giờ sáng rồi mà nắng vẫn dịu và vàng ươm, bầu trời trong xanh, cao vời vợi không một gợn mây. Nhưng tâm trạng của một người nào đó thì thật u ám.

Khôi đan các ngón tay vào nhau, chờ đợi trong khi Eric đi làm thủ tục xuất viện. Gần đây anh thường có những biểu hiện rất kỳ lạ.

- Đạo này Eric sao vậy? Ông hay quạu quá. - Đông chọt nách Khôi, một giây sau lập tức ăn một cái tát.

- Không biết! - Con bé cau có đề phòng, tên này đùa vô duyên.

- Có khi nào ông bị thất tình á. - Đông ôm mặt, vẫn cố nhưn mày thật gian xảo.

- Có lẽ. - Con bé đáp, cả hai cùng phá lên cười. Nói xấu sau lưng người khác cảm giác thật tuyệt, vui không tả nổi.

- Mấy ngày nay mệt quá. - Đông gãi cổ. Tên này chắc lại ở bẩn, không chịu tắm rửa mấy ngày rồi không chừng.
- Ừm. Em có linh cảm không tốt, cứ như là mình sắp chết ấy! - Cơ mặt Khởi bỗng dung co lại, đăm chiêu.
- Bậy. Mới tai nạn xong đã ảo giác rồi. - Đông ký đầu nó.
- Ái. - Con bé phòng má - Em hồng chắc. Nhưng nếu em có chuyện gì, anh chăm sóc Yuuki nha. Chị ấy... chỉ tỏ ra mạnh mẽ vậy thôi chứ thực ra yếu đuối lắm. Anh đừng có mà làm chị ấy khóc đó.
- Tất nhiên. - Đông đáp, đánh mắt vào không trung, giọng nói thâm trầm.

Con bé nói thật mà tên này cứ tưởng là đang đùa, nên lại phá ra cười. Thành ra con bé lại nhìn hấn rất kỳ cục.

Thiên Khởi không bị gãy chân nên không khó khăn trong việc đi đứng. Bất quá, Đông lại nhất định cứ không cho nó đi bằng chân. Hấn cứ đòi cõng làm con bé rất bức bối. Mới đây, giờ lại tỏ ra cứng đầu nữa rồi. Không dùng biện pháp mạnh với tay này là không được mà.

Trên đường về, Eric không nói gì cả. Anh ngồi yên lặng, mắt nhìn xa xăm qua cánh cửa xe. Không biết giờ này Yuuki ra sao rồi. Anh rất mong ngày được gặp lại nó. Con nhóc Thiên Khởi thì cứ nói tía lia luôn mồm trong khi Đông lại đương chúi mũi bấm máy điện tử cầm tay. Bác tài xế chẳng thể hiểu nổi mấy cô cậu này đang suy nghĩ cái gì nữa.

Xe dừng trước cổng căn villa từng là nơi ở của nhóc Khởi. Con bé muốn trong thời gian dưỡng hậu thương sẽ ở đây. Dù ngoài mặt con bé không tỏ thái độ gì, nhưng trong lòng nó vẫn rất nhớ chị mình. Tuy trước đây có một thời gian Yuuki đã đi rất lâu rất lâu, lâu hơn bây giờ nhiều, nhóc Khởi cũng không có cảm giác nhưng nhớ như bây giờ. Nó cảm thấy thật bất an.

Buổi tối hôm đó, Đông, Khởi và Eric cùng dùng bữa, sau đó lại cùng ngồi xem tivi ở nhà trước. Thời gian không chờ đợi một ai, màn đêm đen đặc dần buông xuống. Đông bảo Eric cứ về trước, vì đêm nay hấn sẽ ở đây trông chừng con bé. Nhưng Eric lại không chịu.

- Hệ thống an ninh nhà này khá chặt chẽ. Cậu không phải lo lắng đâu. Thiên Khởi ở một mình được. - Anh lắc đầu, giải thích.
- Vậy anh về trước đi, lát nữa em về.

Đông cũng lắc đầu, rồi hấn cúi xuống bế xốc thiên Khởi đang ngáy khò khò trên sofa. Con bé nhẹ tênh. Thường ngày ăn nhiều vậy mà vẫn không mập nổi. Chồng nó tặc lưỡi.

Eric khẽ thở ra. Anh rùng mình một cái rồi bỏ đi, mặc kệ Đông muốn làm gì thì làm. Dẫu sau anh cũng chỉ là một tên cận vệ, còn Thiên Khởi là tiểu thư. Anh đâu thể ngăn cản vợ chồng người ta ở bên nhau...

Đông đặt nhẹ Thiên Khởi xuống giường. Hấn vuốt lọn tóc tơ của nó sang một bên, nhìn nó triu mến. Bình thường thì ngông nghênh ngổ ngáo là vậy, thế mà lúc ngủ lại chẳng khác gì bé mèo ngoan.

- Ngủ ngoan. - Đông cúi xuống, hôn lên trán con bé.

Ngồi thêm độ vài phút nữa, Đông khẽ khàng nhón gót khỏi căn phòng sức nức hương lan rừng. Hấn phải về nhà mà ngủ chứ.

...

0:00AM

Bùm...

Ồ ỉe...

Đông với tay lấy chiếc điện thoại đang kêu lên inh ỏi, cứ như nó đang có việc gì gấp gáp lắm ấy. Còn việc gì quan trọng hơn giấc ngủ của Đông chứ?

- Alo? - Hấn ngái ngủ.
- Đông. Bình tĩnh nghe tui nói đây. - Bên kia lại vang lên giọng nói của Võ. Chợt Đông bừng tỉnh. Đoạn thoại này sao quen vậy trời?
- Chuyện gì? Đừng nói là ninja bắt cóc vợ tui nha? - Đông vui vẻ trêu.
- Ừm, đúng là chuyện của người đẹp. Nhưng không phải bị nin-ja bắt đi. - Tên Võ hạ giọng, nói một cách nghiêm chỉnh.
- Vậy tui đi ngủ đây! - Đông ngáp dài.
- Khoan, tui chưa có nói xong mà. - Võ vội kêu lên.
- Thì nói đi. Nửa đêm gọi cho người khác để ca một bài trường ca kinh dị vậy à? - Đông bức bối càu nhàu.

- Ủ, kinh dị! - Vỹ gật gù, giọng vẫn đều đều - Giờ ông tới nhà riêng của người đẹp đi. Căn nhà mà người đẹp ở trước khi lấy mày đó.
- Chi vậy? Tui đang buồn ngủ muốn chết đây. - Đông quần chân, lười biếng hỏi lại.
- Nhà này bị nổ rồi, lửa đang bùng phục cháy sung lắm
- Ủ... CÁI GÌ? Nói làm nhảm cái gì vậy hả???
- Tui nói là nhà này bị nổ. Ông..

Vỹ chưa kịp nói hết câu thì đầu dây bên kia đã vang lên những tiếng tút dài vô hạn.

Đông vùng dậy, chạy như bay ra khỏi nhà, vẫn còn kịp với tay vợ vội cái áo sơ mi khoác đại vào.

Đồng hồ điểm 01:00AM

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Thương Nhớ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Mất Tích

1:45AM, trước nhà Thiên Khởi.

Ngon lửa vẫn chưa cháy hết, còn tiếp tục hùng hực thiêu trụi mọi thứ. Màu cam rực của lửa soi sáng cả một vùng trời. Cảnh sát dựng rào chắn chung quanh, không cho bất cứ ai tiến vào phạm vi nguy hiểm. Một đám đông người dân đứng bao quanh dây đặc. Vài người là hàng xóm quanh đây, số còn lại vì hiếu kỳ nên đứng lại xem.

Khó khăn lắm Đông mới lách qua khỏi dòng người để vào được bên trong. Hắn chẳng thèm để ý gì cả, cứ thế ngang nhiên vượt rào, nhưng chưa được mấy bước đã bị lực lượng an ninh chặn lại.

- Mời cậu ra ngoài cho chúng tôi làm việc. - Một anh cơ động đại diện nói.
- Tránh ra. Tui là người nhà của nạn nhân!! - Mặt mày đỏ gay, Đông hét toáng lên và cổ vùng vẫy. Ruột gan hắn như bị thiêu đốt.
- Người nhà sao? Xin hỏi từ chiều đến giờ cậu đã ở đâu, làm gì?
- Tôi..
- Đông! - Đương định trả lời thì có kẻ kêu lớn, cắt ngang. Đông nhìn quanh quất một hồi, nhận ra Vỹ đang hồng hộc chạy đến - Sao còn lẩn lữa ngoài này?
- Tui bị mấy ông này chặn lại. - Đông hất mặt.
- Đây là người nhà của nạn nhân. - Vỹ từ tốn giải thích - Phiền mấy chú, làm ơn cho qua.

Nghe Vỹ khẳng định như thế, các anh cảnh sát nhìn nhau cười trừ, xin lỗi rồi tránh đường cho Đông tiến vào. Như chỉ chờ có thế, Đông gạt tay ra rồi chạy xộc vào trong đám cháy. Lửa vẫn cao ngùn ngụt, bén đến tận trời. Hắn sững người vài giây, sau khi định thần lại thì chuẩn bị tư thế lao vào lòng chảo. Bất quá, Vỹ kịp thời giữ lại. Đông trừng mắt, sừng sộ quát.

- Bỏ tui ra!
- Đừng nghĩ là sẽ chạy vô trong đó. - Tên bạn bình tĩnh - Ông không thể trở ra được đâu.
- Mặc kệ, thả tui ra! - Đông hét toáng lên, vùng ra nhưng vô ích. Tên Thế Vỹ này bỗng dung tràn trề sức lực. Bàn tay hắn cứng như thép nguội, giữ chặt lấy Đông.
- Bình tĩnh chút đi. Có lẽ người đẹp của ông không có trong nhà, nãy giờ chẳng thấy ai cả kêu cứu cả. - Vỹ điềm đạm phân tích.
- Ông thì biết cái gì chứ? Con bé đang ngủ.

Đông gào lên. Giọng hắn lạc hẳn đi, tên con trai này gần như muốn phát khóc lên được.

"Yuuki, tôi xin lỗi. Thiên Khởi, anh xin lỗi. Anh đã hứa với Yuuki là sẽ bảo vệ em... vậy mà..."

Mắt Đông nhòa dần đi. Lần đầu tiên trong đời, hắn khóc. Hắn đã khóc vì một cô gái. Cô bé mà hắn luôn xem như em gái của mình chẳng biết tự lúc nào đã dần trở thành máu thịt của mình, dần trở thành một người con gái rất quan trọng trong tim hắn. Vậy mà... Đông đã hứa với Yuuki là sẽ bảo vệ cho nhóc Khởi thật tốt. Giờ thì sao? Sao mọi chuyện lại thành ra như thế chứ? Nhìn ngọn lửa đương hả hê nuốt chửng cô gái ấy, mà Đông chỉ có thể bất lực đứng nhìn. Hắn thấy mình thật vô dụng.

Vỹ vẫn giữ chặt tay Đông trong tay mình, không khỏi kinh ngạc. Chơi với nhau bao lâu nay, Vỹ chỉ thấy Đông làm cho con gái phải khóc vì hắn. Đây là lần đầu tiên Vỹ thấy tên bạn khóc vì một cô gái. Quà nhiên, vợ chồng có khác.

"Lửa gần rom lâu ngày cũng bén. Chí lý thật!"

Vỹ thở hắt ra, bàn tay có chút nói lỏng.

Ngọn lửa đã dần tàn lụi, cháy thêm một đống nữa rồi tắt ngấm. Nước mắt thôi rơi, Đông cũng như hóa thành đá.

- Tui không nghĩ ông lại buồn như vậy. - Vỹ đập vai thẳng bạn, mở lời thông cảm - Ông thương người đẹp đó thật sao?

- Đó không phải là Bảo Hiền đâu. Tên cô bé đó... là Thiên Khởi. - Đông chợt nói, giọng vẫn lạc tận đâu.

- Thiên Khởi? - Vỹ cau mày, về suy tư - Nhớ không nhầm thì đó là tên của thẳng em cơ mà. Mê sáng à?

Đông không đáp. Hắn lạng người đi một hồi thật lâu.

Vỹ thở dài thườn thượt. Không biết từ lúc nào mà một chàng công tử bướng bỉnh, nóng nảy, hay cáu gắt như Đông lại trở nên trầm tĩnh như vậy.. Tất cả chỉ vì một cô gái mà Đông đã từng mang lòng căm ghét. Tình yêu thật sự là một thứ ma thuật ảo diệu.

- Tại sao ông ở đây? Tổ My đâu? - Đông lại bất ngờ hỏi.

- Gọi rồi, mà tắt máy. - Vỹ nhún vai.

- Còn Eric?

- Thuê bao ngoài vùng phủ sóng. - Vỹ chợt xoa cằm - Kể cũng lạ, chính ông hẹn tui ra đây, sau đó lại không xuất hiện.

- Tại sao vậy? - Đông không để ý về sau, hắn lại gào lên ba chữ, bức xúc - Mang tiếng là bạn thân, là anh em tốt mà lúc người ta gặp nạn lại mất biệt!!

Hắn gặm dừ gặm lên trong đôi mắt kinh ngạc của Vỹ. Cả một vùng trời đang huyền ảo bỗng dưng im bất.

Đông thất thểu rẽ đám đông, rời khỏi. Bước vô định trong màn đêm, chẳng biết phải trở về nơi đâu, chân lạnh lẽo nhẹ trên phố khuya, mắt ngóng trông từ ánh đèn trong bóng tối. Hắn không đủ can đảm để chờ cho tới lúc người ta đem thi thể cháy đen của Thiên Khởi ra ngoài. Ừ, hắn sợ.

Hắn sợ mình sẽ không cảm lòng được. Hắn sợ mình sẽ không giữ nổi bình tĩnh. Hắn sợ mình sẽ không chấp nhận được sự thật...

Brrr...

Trong lúc chờ cho phía an ninh làm việc, điện thoại của Vỹ rung lên liên hồi. Chàng ta bắt máy tức khắc. Chẳng hiểu đầu dây bên kia nói gì mà mặt Vỹ biến sắc. Vừa tắt máy là cậu vội vàng chạy biến đi, gấp gáp. Bóng cậu đổ dài trên con đường tối, khuất sau màn đêm đen kịt.

...

7:00 AM...

Tức mình vì gọi mãi cho Đông mà không được, Thế Vỹ quyết định đến thẳng nhà hắn. Biết là có nhấn chuông cách mấy thì Đông cũng không thèm xuống tiếp nên Vỹ xông thẳng vào nhà, chẳng nói chẳng rằng. Bà quản gia sấn đến.

- Cậu chủ chúng tôi đã đi nghỉ rồi. Cậu có chuyện gì...?

- Không cần. - Vỹ xua tay, hỏi thẳng - Bà già, hôm qua tới giờ có thấy con My ghét qua đây không?

- Cô My? Không có. Có chuyện gì hả cậu?

- Haizz. Thôi, chừng nào thẳng Đông dậy, bảo nó điện cho tui.

- Vâng. Tôi biết rồi.

- Vậy thôi ha. Tui về ngủ cái! - Vỹ ngáp dài, không thèm lấy tay che lại.

- Vâng. Ủa... hôm nay là thứ hai mà cậu?

Tiếng bà quản gia vắng vắng, nhưng Vỹ đề ngoài tai. Từ đêm tới giờ, không có ngủ được. Thứ hai thứ ba gì cũng nghỉ học để ngủ bù tất.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Thương Nhớ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Thù Hận

9:00 AM, Đông vẫn còn vùi đầu vào gối. Không phải ngủ, mà là hấn đang suy nghĩ về một số chuyện khó nghĩ.

Pinh poong...

"Lại gì nữa đây...?"

Đông cúi kính bước xuống khỏi giường, tiến đến bên cửa sổ. Bỗng hấn giật mình, dụi mắt. Người mà đương đứng trước cổng nhà... là Yuuki mà. Bà quản gia lại đến, từ tốn.

- Xin hỏi, cô đây là...

- Yuuki Kimura.

- Ý tôi hỏi là cô tìm ai?

- Huỳnh Đông. - Cô quắc mắt, dữ tợn đáo.

- Thưa cô... - Bà mụ hơn chùn bước - Cậu chủ...

- Mời vào nhà!

Đông vội vã mở toang cửa sổ, nói vọng xuống thật to, như thể sợ Yuuki không thể nghe thấy vậy. Sau đó Đông lập tức chỉnh tề y phục, vệ sinh cá nhân rẹt rẹt. Xong xuôi, hấn phóng nhanh xuống nhà khách. Yuuki đã ngồi trên sofa, vẻ mặt hình sự.

- Ngồi đi! - Yuuki ra lệnh. Đôi người cô long lên.

- Ừm. - Đông rụt rè đáp. Cứ như đây không phải là nhà của hấn vậy.

Đông ngồi xuống bên cạnh Yuu. Cô trừng mắt nhìn hấn. Hiểu ý, Đông lập tức chuyển sang vị trí đối diện.

- Yuuki... cô... về lúc nào?

- 8 giờ, 31 phút và 57 giây, tôi có mặt trước đồng hồ tàn mà đáng lẽ ra chỗ đó phải là nhà của tôi! - Yuuki giận dữ đáp, nhưng nét mặt vẫn giữ sự điềm tĩnh.

- Tôi...

- Cậu nói đi. Tôi đang chờ đây.

- Tôi xin lỗi. - Đông quay mặt đi, giọng hấn nghèn nghẹn - Vì đã không thể chăm sóc tốt cho cô bé.

- Nhà tôi cháy?

- ... - Đông gật.

- Nó ở trong đó?

- Đúng vậy. - Đông cố nén tiếng thở dài, nặng nề trả lời - Khi tui đến nơi, ngọn lửa đã bốc rất cao rồi!

- No way! Nó có thể tự cứu mình cơ mà.. - Yuu lắc đầu lia lịa, tiếng nói đã bắt đầu có phần run run. Cô đang xúc động mạnh.

- Lúc ấy, cô bé đang ngủ. - Đông lập tức giải thích, không chừa cơ hội cho hy vọng trong Yuu được nảy sinh. Thật độc ác...

- Vớ vẩn! - Cô khề quát.

- Tui biết là Yuuki sẽ rất shock, nhưng chuyện này là sự thật!

Đôi mắt Yuuki dờ dẩn. Dường như cô đang suy nghĩ chuyện gì đó rất hệ trọng. Đột nhiên, toàn thân cô cứng đờ ra, đôi tay buông thõng xuống, mắt nhắm nghiền. Cô ngã người về phía trước trong sự hoảng hốt của Đông.

...

Hai hàng mi rung động nhẹ, Yuuki mấp máy đôi môi và các ngón tay đang dần cử động thoát khỏi con tê liệt. Đông mừng quýnh lên, cuống quýt gọi.

- Yuuki... Kimura... mau tỉnh lại đi!!

- Tôi... đang ở đâu? - Cô thều thào hỏi.

- Đang... ở phòng cũ của Thiên Khởi. - Đông buột miệng.

- Khởi... bé Khởi!! - Yuuki bất ngờ vùng dậy, hét toáng lên - Con nhóc đâu? Nó đâu rồi? Em tôi đâu rồi???

- ...

Đông (lại) thờ dài. Dường như từ lúc quen biết hai chị em nhà này, hần toàn thờ dài. Nhắm nghiền hai mắt lại, Đông nắm chặt lấy cổ tay Yuuki. Tim hần nhói lên từng đợt, từng hồi một.

- Em tôi đâu chứ...? Em tôi đâu? Trả lại con bé cho tôi... huhu... oa oa oa...

Nước mắt giàn giụa, rồi Yuuki bất chợt òa khóc thật to. Kinh ngạc, Đông tròn xoe nhìn cô. Hần đang được nhìn thấy một cô Yuuki hoàn toàn khác sao? Yuuki đang ngồi đấy, trước mặt hần và khóc nức nở. Bất giác, Đông đưa tay kéo cô ấn vào lòng mình, vòng tay ôm chặt lấy. Hần thì thầm.

- Khóc đi. Nước mắt sẽ rửa trôi nỗi buồn, thời gian sẽ tìm cách lấp đầy nỗi đau và khoảng trống. Hôm nay vết thương hãy còn đó. Ngày mai nó sẽ biến mất!

Đông vừa nói, mắt ầng nước, vừa xoa xoa lưng cho Yuuki. Hần nhớ đến trước đây, bà bảo mẫu nuôi hần lúc hần còn nhỏ. Khi đó, ông Nam thường xuyên phải đi công tác xa nhà, nên mướn một bà bảo mẫu để trông nom hần. Hồi đó, mỗi khi bị té, lần nào Đông cũng khóc như mưa như gió. Và lần nào bà bảo mẫu cũng ôm hần vào lòng, thủ thỉ với hần những câu đó, và xoa lưng cho hần. Khi ấy, Đông còn quá bé để hiểu những lời này, nhưng hần sẽ ngủ rất ngoan trong vòng tay âu yếm của bà bảo mẫu. Đông chưa từng nghĩ mình sẽ dùng những hành động này để vỗ về một cô gái. Là Yuuki thì lại càng không. Cô vốn là một người rất mạnh mẽ cơ mà.

Thế là Yuuki ngủ yên trong vòng tay ấm áp của tên oắt miệng còn hôi sữa này. Chưa bao giờ Yuuki như vậy cả.

...

2:00 PM

Yuuki giật mình tỉnh giấc. Tay cô tê buốt, nóng ra. Đó là hậu quả của việc tên Đông ngủ quên đè lên tay cô. Yuuki thoáng nhăn nhó, nhanh chóng giật mình tay ra làm Đông mất thăng bằng, đập đầu vào thành giường. Đáng đời, dám lấy tay cô để làm gối kê đầu à!!

- Yuuki! - Đông lờ đờ mở mắt, xoa xoa vàng trán nơi bị cụng với thành giường - Em tỉnh dậy rồi à?

- Thằng khốn Eric đâu? - Đôi mắt Yuuki sắc lẹm. Cô đánh giọng hỏi.

- Không liên lạc được với ông! - Đông gãi gãi đầu.

- Thằng chó. Dám lơ là nhiệm vụ!! - Yuu nghiêng răng, bốc hỏa.

- ... - Đông yên lặng. Giờ chẳng biết nên nói thế nào cho phải.

- Mau đưa tôi đến cơ quan pháp y. - Yuu ra lệnh.

- Cơ quan pháp y? - Đông tròn xoe, hỏi.

- Sống thấy người, chết thấy xác. - Giọng vẫn đều đều vô thường vô phạt, Yuuki chẳng còn chút gì gọi là đau thương buồn bã hết. Cô đứng vụt dậy, nhưng không thể đứng vững như hôm nào. Đôi chân đã không còn nghe theo cô nữa rồi.

- Cần thận, Bảo Hiền! - Đông buột mồm thét lên, vuron ra đỡ Yuuki.

- Bảo Hiền? - Yuu nhìn Đông dò xét.

- Thiên Khởi đã nói tui nghe cả rồi. Xin lỗi. - Đông cúi gằm mặt xuống.
- Cậu... với nó đã xảy ra chuyện gì? - Yuu lại nheo mắt dò xét.
- Tui và cô bé chỉ coi nhau như anh em! - Đông trả lời nhanh rồi nói tiếp - Thôi, để tui cổng Bảo Hiền ra xe.

Thật kỳ lạ là Yuuki không có ý định đập tắt mong muốn đó. Cô khẽ gật, sau đó để Đông cổng mình xuống nhà. Tấm lưng của tên này rộng thật, là Yuu có cảm giác như được che chở. Lòng cô bỗng dâng lên một cảm xúc kỳ lạ, Một cảm xúc mà trước đây cô chưa từng được biết.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Thương Nhớ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: An Táng

Mấy ngày tiếp theo, Đông giúp Yuuki tổ chức lễ tang cho Thiên Khởi. Thật kinh dị, lúc đi nhận xác Thiên Khởi, cơ quan pháp y đưa ra một thứ gớm ghiếc. Đông bồi hồi nhớ lại.

[- Không hiểu sao thi thể chỉ còn lại nửa thân dưới.

- Nửa thân dưới? - Đông há hốc mồm. Riêng Yuuki lại tỏ ra không mấy quan tâm. Cô hỏi lại.

- Lý do gì dẫn đến cháy nhà vậy?

- À, cái này... tôi được thông báo là do một quả boom hẹn giờ.

- Boom? - Đông sùng sốt.

- Vâng. - Nhân viên giám định gật đầu.

- Sao có thể chứ? - Đông vuốt cằm, tỏ vẻ không tin lắm.

Yuuki trầm ngâm một chút rồi cúi chào - một hành động lịch sự.]

Vì Thiên Khởi mất do cháy nhà nên Yuuki kiên quyết không cho phép đưa nửa thi thể còn sót lại đến nhà hoàng hỏa thiêu. Một lần trong lửa là đã quá đủ đau khổ cho một kiếp người rồi.

Đông cảm thấy thật kỳ quái. Thái độ của Yuuki làm cho hắn không khỏi thắc mắc. Theo như lời Thiên Khởi nói thì Yuuki rất thương con bé. Vậy mà... giờ lại tỏ ra dửng dưng như thế, mặc dù hôm trước đã khóc với Đông một trận đã đời. Bất quá, Đông không dám hỏi thẳng, sợ Yuuki sinh ra buồn phiền trong lòng. Chợt hắn nhớ ra, dường như lúc trước Thiên Khởi có nói về Yuuki.

- Chị Yuu tỏ ra mạnh mẽ vậy thôi, chứ thực ra bên trong yếu đuối lắm. Anh đừng làm chị ấy khóc nha!

Đại ý là như vậy. Đông chỉ nhớ mang máng là thế, không chắc là chính xác. Bất quá, có lẽ nào đúng là Yuuki đang cố tỏ ra mạnh mẽ hay cô đúng là VÔ CẢM như cái ngày hôm đó Khởi thét lên?

Lúc hạ huyết cho nhóc Khởi, mọi người có mặt rất đông đủ. Gì thì gì, dù sao nhóc cũng mang tiếng là con trai của ông trùm khét thiết họ Phạm cơ mà, đâu thể xoàng xĩnh qua loa, đại khái cho được! Bất quá, lúc này không có một ai rơi nước mắt. Không ai!

Lần này có cả Phạm lão gia tham dự. Lễ tang của con trai mình cơ mà. Trông ông rất phong độ. Và ông có vẻ ngoài trẻ hơn nhiều so với tuổi thật của mình. Với ngoại hình và thể lực của mình, ông thừa sức làm rung rinh trái tim của cả những cô gái đang ở độ tuổi cập kê. Một điều đặc biệt đáng nói ở đây, là từ khi vợ ông mất đến nay, đã hơn năm năm, gần sáu năm trời rồi mà lão gia vẫn còn độc thân, không có tái giá.

Bảo Hiền không quan tâm ông ta có ý định tiến thêm bước nữa hay không. Điều duy nhất khiến cô phải bận óc là an nguy của nhóc Thiên Khởi. Giờ đến cả nhóc cũng đã bỏ cô mà đi rồi, lý tưởng nào để cô tiếp tục tồn tại trên đời này nữa đây? Từ giờ, cô sẽ sống vì cái gì, vì ai khi mà mục tiêu của đời cô chẳng còn nữa!

- Sifu biết là con rất đau lòng. - Bà Ân đột ngột vỗ vai Hiền - Hãy khóc ra đi cho nhẹ nhõm.

- Con không có lý do để khóc. - Hiền lạnh nhạt đáp.

Trong suốt tang lễ, con bé cứ kè kè bên cạnh Đông. Eric cũng đã tới, ánh mắt anh vô hồn không còn thần khí sống nữa.

- Xin lỗi, tiểu thư. Tôi đã không hoàn thành nhiệm vụ. Xin hãy trừng phạt tôi theo đúng luật! - Anh cúi đầu, nói quả quyết.

- Biển! Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tao nữa! - Bảo Hiền trở lại biểu cảm như lúc trước khi cô gặp lại Eric năm mười tám tuổi.

Eric lặng thinh. Anh sẽ chấp nhận tất cả, dù cho Bảo Hiền có xé toạc anh ra rồi quăng cho lũ lang sói làm mồi, hay độc ác hơn nữa, anh cũng sẽ chấp nhận hết.

- Tao sẽ không làm gì mày đâu, yên tâm! Chuyển lời lại với BYAA rằng: "Mày sẽ phải trả giá vì đã dám lừa dối Yuuki này, thằng già!". - Yuuki nhếch môi. Nói xong, nó lạnh lùng quay mặt đi, tang lễ vẫn diễn ra một cách âm ỉ.

Tóc em vẫn còn ngắn

Mắt em sáng hơn trước

Lời nói em lại cay độc

Và khoảng cách giữa chúng ta lại tăng rồi

Bất chấp tất cả

Em vẫn là người con gái mà anh từng yêu

Và dù sao đi nữa

Anh vẫn yêu em

Mãi mãi yêu em...

"I need you, I just can't say it. But... I want you."

Eric lại lặng thầm hát một mình. Lời bài hát như đang nói về chính anh vậy. Và anh đã quay lưng lại với cô ấy.

Nghi thức hạ huyết kết thúc trong nỗi đau thương giả tạo của những người tham dự. Hay chí ít là Bảo Hiền cảm thấy họ thật giả tạo. Thứ nói ghét nhất trên đời, ngoài DỐI TRÁ thì chính là sự GIẢ TẠO này đây.

Giao lại hết mọi việc cho một mình Đông xử lý, Bảo Hiền nhanh chân chạy đi tìm Phạm lão gia - vị cha già đáng kính nhất mọi thời đại.

- Lão gia! - Hiền lạnh lùng gọi.

- Con gái! - Giọng ông ta nghèn nghẹt - Ba rất tiếc.

- "Ba-rất-tiếc" là có ý gì? - Hiền cố ý nhấn mạnh - Ngài nói là Ngài tiếc sao? Có chuyện gì đã xảy ra à?

- Bảo Hiền, con đừng có làm như chính ba là kẻ đã hại chết Thiên Khởi vậy. Nó cũng là con trai của ba!

- Xin lỗi, nhưng... thằng bé đó là con của Ngài lúc nào vậy? Sao tôi không được biết nhỉ?

- Bảo Hiền à...

- Tôi tưởng Ngài cũng biết thằng bé không phải là dòng máu của mình mới phải chứ? - Cô mỉa mai.

- Bảo Hiền, hãy nghe ba. Không phải như con vẫn nghĩ đâu!!!

- Xin lỗi, tôi không muốn nghe những lời biện bạch dối trá của Ngài. Bất cứ điều gì ngài nói... - Bảo Hiền nhếch khóe môi, khinh khỉnh.

- Bảo Hiền... ba thực sự là... - Phạm lão gia khổ sở, cố gắng giải thích vô vọng.

- Ngài biết đấy, từ giờ bên cạnh tôi sẽ chẳng còn gì gọi là yếu điểm hay điểm yếu để cho Ngài uy hiếp nữa rồi. - Hiền tàn nhẫn phang một câu nói nặng hơn tấn vô đầu ông già, lạnh lùng quay gót bỏ đi.

- Bảo Hiền tại sao con lại không chịu nghe ba giải thích? - Ông thốt lên đau đớn - Ba xin lỗi. Ba thực sự xin lỗi con, con gái!

Bảo Hiền ngồi ôm gối, nép mình trong một ngôi mộ lớn và trong vòng tay của Đông. Thực sự cô rất muốn khóc. Cô đã kìm nén nước mắt bản thân quá lâu rồi.

"Anh xin lỗi, Thiên Khởi. Anh sẽ để cho Yuuki khóc thêm một lần nữa thôi nhé."

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Thương Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Sadness

Vỹ tìm được Tổ My trong một khách sạn cũ kỹ cách khá xa trung tâm thành phố. Theo như nhân viên ở đây kể lại, My suốt ngày giam mình ở trong phòng, không ăn uống, không nói năng gì. Cô không bước chân ra ngoài nửa bước, cũng không cho nhân viên phục vụ vào dọn phòng. Đã mấy hôm như vậy rồi, thực sự người ta không biết phải làm gì hơn.

- Chị có chìa khóa dự phòng không? - Vỹ nhã nhặn hỏi cô nhân viên ở quầy lễ tân.

- Có. Nhưng mà... - Cô ta ấp úng.

- Sao? - Tên nhóc con nheo mắt hỏi lại.

- Nhưng quy định của khách sạn...

- Không sao đâu! - Vỹ cười hiền từ - Em là bạn rất thân của cô gái ấy. Hơn nữa, nếu bây giờ chị không chịu mở cửa mà nếu lỡ cô ta chết đói trong đó thì phải làm sao đây?

Cô nhân viên tiếp tân sợ xanh mặt. Bàn tay cô ta run cầm cập. Một lát, cô lục đục tìm chìa khóa sơ cua của phòng 301. Cô ta run rẩy đưa cho Vỹ và căn dặn.

- Cậu mau mau lên nhé. Nếu có ai phát hiện, tôi sẽ bị đuổi việc mất.

- Em biết rồi, chị đừng lo. - Vỹ nháy mắt.

Cậu nhẹ nhàng đón lấy chiếc chìa khóa có gắn thẻ số 301, mỉm cười thêm một cái với cô nhân viên tiếp tân rồi nhanh đến thang máy.

Thế Vỹ đứng tần ngần trước cửa phòng 301. Cậu chàng đã định gõ cửa nhưng chợt khựng đứng lại. Cậu đang nghĩ thái độ của cô bạn khi thấy cậu xuất hiện ở đây. Chắc chắn là cô gái sẽ không vui chút nào đâu, thật đấy. Vỹ hiểu cô mà. Cô gái ấy công chúa lắm, cho nên tự ái rất cao.

Ngần ngừ một lát, Vỹ quyết định không gõ cửa mà vào luôn. Có chìa khóa dự phòng để làm gì chứ. Tra chìa cho khớp vào ổ, Vỹ đẩy nhẹ cánh cửa màu nâu.

Vỹ khẽ khàng từng bước vào bên trong. Không một động tĩnh gì cho thấy có người ở trong này cả. Cậu chàng tiều tụy sâu vào hơn. Nheo mắt, My đang ngủ. Chàng nhóc nhẹ ngồi xuống bên cạnh My, nắm tay cô ấy. Bàn tay yếu ớt, lạnh ngắt làm Vỹ giật mình. Cậu mau chóng trấn tĩnh, nhịp thở của My vẫn đều đặn.

- My ơi! - Vỹ nắm vai cô bạn, lay mạnh - Dậy đi, về nhà nè.

Yên ắng, không chút cử động. Vỹ lại gọi, to hơn, lại lay, mạnh hơn.

- My. Dậy về nhà thôi!

Cô nàng đóng đánh vẫn nằm yên bất động. Thế Vỹ hơi hoảng. Chắc là do nhìn đói lâu quá nên kiệt sức, dậy không nổi. Cậu vội vàng nhấc điện thoại lên, gọi cho quầy lễ tân.

...

Mở mắt, xung quanh toàn một màu trắng toát chết chóc, vàng trán của My xuất hiện vài đường rãnh mờ mờ. Cô khẽ cựa mình, cố ngồi dậy nhưng không nổi, toàn thân như mất hết sức lực, tứ chi không còn nghe theo lệnh cô nữa. Thật đáng ghét.

- Tỉnh rồi à? - Giọng nói nhẹ nhàng, quen thuộc vang lên - Em còn mệt nhiều không?

- Eric? - My thều thào, dường như không tin vào mắt mình nữa - Là anh thật sao? Là anh...

- Ủ, anh đây. Em còn mệt nhiều không? - Eric đỡ cho My ngồi dậy, quay lưng dựa sát vào tường rồi tiếp tục gọt táo.

- Dạ, em khỏe rồi. Anh... đã cứu em? - My nói với vẻ hân hoan, khóe mắt ươn ướt, nhòe đi.

- Không, là thằng Vỹ đã tìm ra và đưa em vào đây. Sao để kiệt sức vậy?

- Thằng Vỹ sao? - My nheo mắt, nghiêng đầu hỏi.

- Ừm - Eric gật - Em ngồi được không, nằm xuống nhe?

- Không sao, em ngồi được.

My gật đầu ngoan ngoãn. Giờ này đang là buổi sáng, hai tên bạn có lẽ đang ngồi lợp ngáp dài rồi. Biết hai đứa nó quá mà.

- Em ăn táo không? - Eric chia ra cho My.

- Dạ. - My cẩn thận đón lấy miếng táo đã được gọt sạch sẽ. Cô không ăn vội mà nâng miếng táo lên, ngắm nghía có vẻ như rất trông trọng nó, thứ nhỏ nhoi ấy lại đặc biệt to lớn với My.

- Em mau ăn đi. - Eric phì cười - Nhanh rồi ăn mới cất nữa cho, ngoan.

- Dạ.

Eric xoa đầu Tố My. Phải rồi, đối với Eric, anh vẫn luôn xem cô là một cô em gái đáng yêu. My thường xuyên là một đứa em ngoan ngoãn. Nhưng không phải lúc nào cũng vậy. Cô nàng đồng đánh này cũng có một trái tim máu thịt, cũng biết yêu. Cô không muốn chỉ là một cô em gái bình thường.

Một ông sao sáng, hai ông sáng sao

Ba ông sao sáng, sáng chiếu muôn ánh vàng.

Eric khe khẽ hát. Giọng của anh trầm buồn hẳn, cổ họng nghẹn ứ. Anh lại nhớ đến cô nhóc tên Thiên Khởi. Rồi xa rồi mới thấy nhớ nhưng da diết. Cảm giác của anh đối với cô nhóc này không giống như khi anh thích Yuuki. Chẳng hiểu đó là thứ tình cảm gì mà làm tim anh quặn thắt lại, như rỉ máu.

- Anh - My ngậy người ra - Anh biết hát sao? Giờ em mới biết đó, anh hát hay lắm.

- Ừm - Eric mím môi, cố ngăn không cho tiếng nấc bật lên vô vọng.

- Em là người đầu tiên sao? - Cô tỏ ra hớn hờ.

- Không, là người thứ ba rồi.

Eric nhếch môi. Lập tức My xù mặt xuống. Cô không hỏi anh đã hát cho ai nghe trước cô. Vì My biết thừa hai người đó. Cái ngày ở bệnh viện đa khoa, khi Thiên Khởi bị gãy tay. Người còn lại, chắc chắn là Yuuki.

- Nhưng tại sao anh lại hát bài hát con nít?

- Không vì sao, anh chỉ thích thế. Thôi, em nằm xuống nghỉ đi. - Eric đứng dậy, đỡ My nằm xuống rồi kéo chăn lên cao đắp cho cô, cử chỉ vừa ân cần vừa dịu dàng. My muốn khóc quá - Anh hát ru em nha?

- Dạ. - My quay mặt vào tường, đắp khề nhưng cũng đủ để cho Eric nghe thấy. Anh ho khan, bắt đầu uốn lưỡi, đôi môi mấp máy.

Con cò be bé

Nó đậu cành tr

Đi không hỏi mẹ

Biết đâu đường về?

Eric ngân dài, lên giọng một chút. Lúc này, Tố My mới nhận ra vẻ u buồn phảng phất trên gương mặt của Eric. Cô nàng nhắm nghiền mắt lại, không muốn nhìn thấy. Chẳng hiểu lý do vì sao anh như thế. Có điều, chỉ cần nhìn anh thôi, My lại thấy nghẹt thở, tức ngực. Cô thực sự đau buồn.

"Anh, em thích anh..."

Tố My thì thầm trong giấc mộng, nước mắt giàn giụa.

...

Thế Vỹ còn chẳng thèm nhìn Đông lấy một cái. Cậu đang giận lắm.. Suốt ngày lo buồn bã vì gái mà quên mất bạn bè. Cho dù con bé vừa gặp tai nạn đó

có là vợ của Đông đi chăng nữa thì cũng đừng nên bỏ rơi bạn bè như thế chứ! Quen biết nhau đã bao nhiêu lâu rồi, có phải ngày một ngày hai đâu. Cơ mà, ấy là lần đầu tiên Vũ cư xử như thế với Đông.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Thương Nhớ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Trao Gửi

Đông báo theo Vũ suốt buổi sáng. Tinh thần hần vừa bắt đầu phấn chấn hơn lúc trước một chút thì lại đến lượt Vũ vu vơ. Đông hơi bất mãn.

- Eì, thằng kia. Ông bị cái gì vậy?

- ...

- Vũ, tự nhiên bị ma nhập hả?

- ...

- Vũ!!! - Đông hét lớn, bức xúc đến bứt nút.

- Tui không có thằng bạn như ông. - Vũ lạnh lùng.

- Tại sao? Tui có làm gì có lỗi với ông đâu chứ? - Đông cau mày hỏi lại. Quả thực là hần không biết Vũ giận vì cái gì.

- Ông là thằng tồ! Ông suốt ngày lo buồn bã mà quên mất hai đứa bạn như tui này. Hôm bữa tui qua nhà, ông không thèm tiếp thì thôi. Tui nhớ nhấn lại, sau đó ông cũng không hề gọi điện, không hề nhắn tin, không hề hỏi han thăm nom tui đến vì cái gì. Con My mất tích, đứa bạn như ông cũng không cần biết luôn. Bạn bè với nhau, chơi với nhau bao nhiêu lâu mà vậy hả?

- Ủa? Tui nhớ là tui nhắn tin cho ông chỗ của nó ở tạm vài ngày rồi mà. Còn chưa có nhận được nữa sao? - Đông ngờ ngác hỏi lại.

- Tin nhắn? Có... nhưng của một số lạ hoặc mà!! - Vũ cáu kỉnh.

- Số đó của một con bạn trong lớp mình, tên gì tao quên rồi. Bữa, tui hết tiền nên mượn tạm điện thoại bạn ấy nhắn qua. - Hần giải thích.

- Huh?? Vậy làm sao ông biết chỗ của My mà...?

- Thì nó nhắn tin báo cho tui biết chứ sao!! - Đông thần nhiên đáp.

Teng...

Có cảm giác như ai đó vừa phang cục đá vô đầu mình.

Con mắt trái của Vũ giật lia giật lia, mặt đỏ ra ngu không thể tả. Xem ra, hết tức giận cậu chàng này sẽ chuyển sang chế độ tự ái cho mà xem.

- Bạn bè kiểu đó á hả? - Vũ chun mũi, giận hờn nói nhanh.

Đông bật cười, đập vai thằng bạn rồi bỏ vô lớp trước.

...

Buổi trưa, khi tiếng chuông báo hiệu hết buổi vừa dứt, Vũ lẹ làng kéo tay Đông ra khỏi lớp. Đến bệnh viện nào!!

Bảo Hiền đứng đợi Đông trước cổng trường. Cô muốn cùng với hần đi đến một chỗ này. Các sinh viên túa ra đông đen đông đỏ. Hiền nheo mắt cố tìm bóng dáng của tên hôn phu. Hần kia rồi, đang choàng vai bá cổ với một tên con trai nữa. Hiền vội nép đứng nép vào một bên, đánh mắt nhìn theo. Xem ra, hôm nay không thể đi chung rồi.

Cô đã định quay về nhà, chờ Đông về rồi đi sau cũng được. Bây giờ, trông hần có vẻ có việc bận và gấp gáp lắm. Nhưng cô nàng vừa xoay người đi thì hình dáng ấy đã đập vào mắt Đông. Bóng dáng đó, dù có trải qua vài kiếp nữa Đông cũng nhất định nhận ra. Hần to tiếng gọi giật ngược Hiền lại.

- Bảo Hiền!! Đông ở đây nè.

Vỹ ngạc nhiên nhìn theo. Trông cô bé đó có vẻ quen quen. Đường như cậu đã gặp cô ấy ở đâu đây rồi thì phải. Hiền quay mặt lại, Đông dứt khỏi Vỹ, chạy nhanh về phía người đẹp. Bạn bè thế đấy, thấy gái là tơm tớp. Đồ trọng sắc khinh bạn, xớ!

- Hiền tìm Đông có việc gì hả?

- Ừm, có một chút. Nhưng cậu đang bận thì phải? - Hiền đánh cái nhìn sang Thế Vỹ, anh chàng đang một tay dứt túi quần, một tay vác cặp đứng đĩnh đi tới, mồ hôi sáo vang.

- Giờ Đông tới bệnh viện thăm bạn. Hiền đi chung đi. - Hấn mời mọc.

- Ai vậy? - Vỹ chun mũi, nói chen ngang vào.

- Phạm Bảo Hiền. - Giọng cô đánh lại, phun cái tên mình ra khỏi cửa miệng thật nhanh.

- Bảo Hiền sao? - Vỹ kinh ngạc tới cùng, quay sang Đông, lấp ba lấp bắp - Cô... sao có thể...??

- Chuyện dài lắm, đến bệnh viện trước đi, tui tám cho mà nghe.

Đông không bào chữa chi cả. Dù gì thì cũng phải nói chuyện này cho hai đứa bạn biết, chứ đâu thể giấu mãi được. Mất công tên Vỹ lại kỳ kèo "Bạn bè kiểu đó hả?" rồi giận lẫy nữa thì khổ đời. Vỹ neho mắt nhìn Bảo Hiền... Xung quanh cái tên BẢO HIỀN ấy có quá nhiều bí mật. Bảo Hiền trước đây đã quá đủ bí ẩn và ảo diệu rồi, bây giờ lại xuất hiện thêm một Bảo Hiền khác nữa. Cuộc đời thật là nhiều điều rắc rối. Ôi cái cuộc đời này...

1:00PM, bệnh viện Thành phố.

Về mặt của Vỹ và My đơ ra như cây cơ. My suốt nửa thì ngất đi khi nghe được hung tin. Cô dường như không tin vào tai mình nữa, đồng tử mắt co lại, khóe trót mi cay, lệ đầm nhòa.

- Không... không thể nào... không thể nào đâu! - My lắc đầu liên tục, gương mặt thất thần trắng bệch.

Tuy làm bạn với nhau chưa được bao lâu nhưng Tố My thực sự cảm thấy rất đau lòng trước hung tin về Thiên Khởi. Cô nương này mặc dù bình thường luôn thể hiện bản thân mình là một badgirl chính công, thực ra lại thật khác.

Vỹ không mấy để ý đến cô bạn thân đang dờ khóc dờ mếu. Ánh mắt cậu dán chặt vào cô gái tên Phạm Bảo Hiền vừa mới xuất hiện kia. Nếu tất cả những gì Đông nói đều là sự thật, nếu cô nàng Bảo Hiền này đã để cho cô em gái của mình biến thành vị hôn thê giả mạo trong lễ đính hôn thì quả là một tội ác.

Eric huych Đông, hất mặt ra hiệu cho hấn đi theo mình, rồi đứng dậy bỏ ra trước. Đông lưỡng lự nhìn Bảo Hiền. Cô gật đầu đồng ý, kín đáo liếc theo bước chân Eric. Đông theo Eric rời khỏi phòng bệnh.

- Những điều đó đúng là sự thật? - Vỹ neho mắt, đặt nghi vấn thêm lần nữa. Hiền gật thay cho lời đáp. Cô chăm chú nhìn vào Tố My, nhìn chăm chú một cách lạ thường. Cô không thể không tò mò.

- Đó là Tố My. - Vỹ khẽ giải thích - Là bạn thân của Bảo... à, của Thiên Khởi. Cho nên...

- Ông im đi!! - My gất gồng. Cô nàng ngồi nhồm dậy, hai tay chống xuống thành giường nhấc lưng lên, ánh mắt căm thù xoáy sâu vào Bảo Hiền.

- Không cần bức xúc vậy đâu. - Hiền điềm tĩnh chen vào.

- Là chị gái mà suốt ngày bỏ bê em của mình. Mà thậm chí còn chẳng quan tâm đến cảm giác của con bé nữa!! - My phẫn nộ - Mà xứng làm chị nó sao?

Khi nói những lời này, My nghĩ đến hình ảnh Thiên Khởi mỗi khi nhắc đến cái tên Yuuki. Trông con bé rất hạnh phúc, rất tự hào và mãn nguyện. Vậy mà chị nó thì sao? Xem đi! Dã tâm hơn toàn ác thú. Hiểu lầm to rồi. Hoàn toàn là hiểu lầm to. Nhưng Bảo Hiền chẳng buồn giải thích.

Trong khi đó, ở ngoài hành lang.

- Anh sắp phải đi rồi. - Eric thờ hất ra, dẩy ghế chờ càng thêm ảm đạm.

- Đi đâu? - Đông sừng sốt - Sao lại đi nữa vậy?

- Anh đến Sin để làm rõ vài chuyện, sau đó sẽ đến Beclin.

- Là Đức sao? Anh sẽ làm gì ở đó?

- Bí mật. Có lẽ tôi sẽ đi lâu đấy. - Eric cười.

- Khoảng sáu tháng không? - Thăng cu nhẩn nhó.

- Chắc hơn. Tôi muốn nhờ cậu một việc. - Anh thăm dò ý trước.

- Chuyện gì, anh cứ nói. - Đông gật.

- Thực ra... anh muốn tự mình bảo vệ tiểu thư, nhưng tôi không thể. Cậu giúp anh chăm sóc cho cô ấy. Mặc dù lúc nào cũng tỏ ra mạnh mẽ, nhưng trong lòng Yuuki rất dễ lung lay, rất yếu đuối.

- Anh nói y hệt Thiên Khởi. - Giọng Đông trầm hẳn xuống - Anh hiểu hai chị em nhà đó thật.

- Một chút. - Anh cười hiền hòa. Ấy là lần đầu tiên anh trưng bộ mặt thánh thiện đó trước mặt người khác ngoài hai chị em Yuuki - Cậu cố gắng đừng để cô ấy phải khóc. Anh tin, chỉ cần cậu cố gắng nhiều hơn một chút thì cô ấy sẽ mở lòng mình ra thôi.

- Đừng nói là anh thích Bảo Hiền nha? - Đông chợt nghĩ ra, hấn trừng mắt, sừng sộ nạt Eric.

- Haha, đã từng!

...

Eric quay gót bỏ đi sau khi nói lời từ biệt với Đông. Anh không muốn để Bảo Hiền biết lúc mình đi, còn sau đó thì sao cũng được. Lòng anh chợt dâng lên một nỗi thương cảm lạ lùng vô hạn.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Thương Nhớ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Hối Hận

Tròn một tháng kể từ lúc nhóc Khởi ra đi, My vẫn không thể tin nổi rằng con nhóc đã thực sự đi mất rồi. Đứa con gái đầu tiên làm cho My cảm thấy thích thú. Thế mà giờ đã nằm dưới năm mộ lạnh ngắt kia. Hồng nhan thường bạc mệnh. Nó còn bé như thế, còn đẹp như thế, còn chưa ăn chơi cho hết mọi lạc thú trên đời cơ mà...

Hôm nay, My chủ động gọi điện cho Bảo Hiền, rủ cô đi viếng mộ cho cô bé em gái. Tất nhiên, Hiền chẳng có lý do gì để mà từ chối cả. Đứng trước nấm mộ xanh của người trẻ, My không sao ngăn được hai dòng lệ nóng hổi lăn tròn dài trên gò má. Bảo Hiền không nói gì. Cô lặng thinh, còn đang mãi suy nghĩ về một chuyện rất khó hiểu.

- Con bé rất dễ thương. - My bắt chuyện trước. Cô sợ bầu không khí lạnh yên đáng sợ này.

- Đúng vậy. - Hiền gật đầu tán thành.

- Tui mong mình cũng có một đứa em như vậy.

Hiền khịt mũi. Cô lại để không gian chìm sâu vào trong im ắng. Một sự yên ắng đáng sợ.

My hít một hơi thật sâu. Đôi mắt cô khép hờ, từ từ đưa que hương đang bốc khói nghi ngút cắm vào bát nhang. Một mẩu đóm tàn rơi ngay vào ngón tay My làm cô giật nảy người. My lại nhắm mắt, thờ ra. Miệng cô lâm râm cầu khẩn điều gì đó, thầm kín, riêng tư, Bảo Hiền không thể nghe được.

Bất quá Hiền vẫn mãi miết theo đuổi những dòng suy nghĩ riêng. Mọi chuyện thật sự lạ lùng.

Mấy ngày trước, Hiền nhận được một thông tin khá quan trọng. Bên cơ quan chức năng đã ra soát lại hiện trường vụ án (tức nhà của hai chị em) thêm một lần nữa. Lần này, họ phát hiện ra được nửa thân trên đã cháy đen thui, đã gần như chỉ còn trơ lại bộ xương khô. Kỳ lạ là nửa cái thân xác ấy lại được tìm thấy ở tầng hầm, nơi được xác định là nguồn gốc của ngọn lửa.

Chính thế. Chính là kỳ lạ ở chỗ đó.

Nếu nửa cái xác ấy đã bùng cháy từ đây thì sao nhỉ? Không! Giả thiết này hoàn toàn vô lý. Vì nơi đây đặt quả bom hẹn giờ, nếu lúc này nạn nhân ở dưới tầng hầm thì đã nổ banh chành tan tành xác pháo rồi. Vì thế, giả thiết này bị loại ngay từ vòng gửi xe.

Có hai mối nghi vấn lớn nhất ở đây làm cho Hiền phải nhức óc, nghĩ mãi cũng không thể nghĩ ra. Thứ nhất, tại sao cái xác lại bị chia thành hai phần, và tại sao lại được tìm thấy ở hai nơi khác nhau? Thứ hai, mục đích của hung thủ là gì khi cắt cái xác ra rồi ném linh tinh như vậy? Là ném linh tinh hay có chủ đích?? Đó mới là vấn đề chính.

Tóm lại, xung quanh cái chết của nhóc Khởi vẫn còn rất nhiều uẩn khúc cần phải được lý giải. Bảo Hiền đã nhất định muốn làm cho ra nhẽ đến cùng thì

chẳng ai có thể ngăn cản được. Còn về hung thủ, Hiền có thể chắc chắn người ra tay nhắm tâm đến vậy chỉ có mình ông ta mà thôi! Nhất định Hiền sẽ hạ bực màn nhung và báo thù cho cô em gái xấu số của mình. Nhất định thế!

My hươu hươu bàn tay thon nhỏ của mình trước mặt Bảo Hiền để đến cả trăm lần ỏi mà cô vẫn không có phản ứng gì cả. My cau có, đập mạnh vào vai Hiền, lên giọng chanh chua.

- Dù có bị ma nhập cũng cố mà kéo hồn xuống đi. Đến giờ phải về rồi!

Hiền giật mình choàng tỉnh. Cái đập vai của My lúc này đã làm cô lóe lên một giả thiết khác trong đầu. Phải, như vậy cũng có thể lắm chứ!

"Đúng rồi... Sao mình không nghĩ ra sớm được chứ?"

Qua hai ngày, Bảo Hiền đến trình diện Sifu. Cô nàng này vẫn như xưa, không có thay đổi gì nhiều. Chỉ là... bà Ân càng ngày càng nhận thấy Bảo Hiền thêm lạnh lùng, xa cách hơn trước. Thoảng trong ánh mắt của cô có một nỗi buồn mênh mang không thể tả. Bà Ân biết nỗi buồn đó.

- Bây giờ mới nhớ đến tay. - Bà tỏ vẻ trách móc.

- Mong Sifu lượng thứ. - Hiền không động đồng tử mắt, nghiêm chỉnh nói.

- Con có bận bịu lắm không? - Bà Ân hỏi mà chẳng có vẻ gì là muốn biết câu trả lời. Bảo Hiền hiểu ý nên im lặng không đáp.

- Lần này đến tìm ta có việc gì? - Bà Ân trở lại sự nghiêm nghị sẵn có của mình.

- Con đã rút khỏi 2S.

- Vậy sao? - Trông bà đứng đưng như không quan tâm tới. Dường như bà đã đoán biết trước được việc này.

- Từ bây giờ, con sẽ đi học để tốt nghiệp đại học.

Bảo Hiền bất ngờ tuyên bố làm cho bà Ân sững người mất mấy giây. Một con nhóc từ xưa đến nay chưa bao giờ nghĩ đến việc cần phải đến trường để học mà lại tuyên bố kinh dị một cách minh bạch và rõ ràng như thế ắt hẳn phải có nguyên nhân sâu xa ghê gớm lắm.

- Tại sao? - Bà khó nhọc cất lời.

- Con muốn tốt nghiệp đại học, xem thử cái giắc nó ra sao.

Hiền đáp tỉnh bơ. Bất quá, bà Ân đọc được trên mặt nó rằng đó chỉ là cái cớ. Có khi nào nó muốn thừa kế cho Phạm lão gia không? Không! Không thể nào xảy ra chuyện đó được.

- Nếu ta không đồng ý thì sao? - Bà run giọng.

- Việc này, con không cần ai làm chủ cho cả. - Hiền khẳng khái đáp - Và từ nay Sifu không cần phải can thiệp vào bất cứ việc gì của con nữa.

- Hồn xược.

Bà Ân đập mạnh tay xuống bàn, hét lớn, mặt mày đỏ gay, đôi mắt bà ta long lên sòng sọc. Có lẽ là giận lắm. Mà không giận làm sao được. Đứa học trò duy nhất của ba, ba thương yêu nó hết mực, luôn coi nó như là con gái của mình, luôn chăm lo và dành cho nó những gì tốt nhất. Tất cả những gì mà bà làm đều là mong cho tương lai của nó thật sáng sủa. Vậy mà nó dám bình thân nói ra những lời đó... Thật không ra làm sao.

- Loạn rồi, trật tự loạn cả rồi. Phản rồi!! - Bà Ân kêu lớn.

- Tạm biệt Sifu.

Hiền không nói gì thêm. Cô nàng cúi gằm mặt xuống. Cô biết chứ. Cô biết Sifu biến cô thành như bây giờ cũng chỉ là vì muốn tốt cho nó và Thiên Khởi mà thôi. Nhưng trong lòng cô đang ân hận lắm. Hiền đã nghĩ, giá mà lúc trước cô mềm mỏng hơn một chút, chịu nghe lời ba hơn một chút thì có lẽ hôm nay sẽ không dẫn đến cơ sự này.

Đưa ra quyết định rút khỏi 2S, Hiền đã tự nhủ với lòng rằng từ nay sẽ không nghe lời của ai nữa hết. Cô sẽ chỉ hành sự một mình mà thôi, không làm cấp dưới hay đệ tử chân truyền của bất cứ một người nào nữa. Sau này, không biết Hiền có ân hận vì quyết định này hay không, nhưng cô đã đi lạc lối một lần rồi. Và nhất định Hiền sẽ không lặp lại một sai lầm đến hai lần, sai lầm của quá khứ sẽ không bao giờ đến thêm một lần nữa trong đời cô.

- Cô mau bước khỏi đây đi! - Mặt bà tối sầm lại - Từ nay không cần tới đây nữa!!

Hiền lạnh lùng gập người lại rồi quay gót bước thẳng đi không ngoảnh lại. Không hồi tưởng đến quá khứ nữa.

Bà Ân ngồi thụp xuống, hai tay đặt trên bàn run run, đôi mắt gần như bốc hỏa. Con bé đó... dám phản bà sao? Đệ tử yêu quý nhất của bà lại dám phản trắc như vậy, nói không cần là sẽ không cần sao? Không có dễ như vậy đâu!!

Chương 21: Cô Bạn Thân

Eric đi mà không thông báo gì cho ai cả, My hơn shock. Nhưng điều đó không thể lán át được nỗi buồn về nhóc Khởi ra đi. My về nhà của mình. Bà mẹ ngồi ôm đầu, rũ rượi trên ghế. My ôm chăm lấy bà trong nước mắt. Giận ai thì giận, nhưng con cái không bao giờ có thể giận người mẹ hai mươi năm bốn ba vì mình. Cô khẽ thì thầm.

- Mẹ, con xin lỗi.

Kỳ nghỉ hè trôi qua một cách bình lặng. Đông khá bất ngờ trước cái tin mà Bảo Hiền vừa tuyên bố, cô sẽ tiếp tục đi học. Bất quá, hẳn vui nhiều hơn. Lúc trước, nhóc Thiên Khởi không có đi học. Con bé toàn ở nhà đi chơi, Đông có hơi ganh tị một tí tẹo. Hiền quyết định đi học là Đông có thể ở cạnh cô gần như 24/24 rồi. Bởi vì khoa mà Bảo Hiền đăng ký theo là cùng khoa với Đông.

Trước ngày nhập học độ một tuần, Bảo Hiền bay sang nhật. Không phải là để đi gặp Phạm lão gia, tạm thời cô không muốn nhìn mặt ông ta chút nào. Cô sang đây là vì cô bạn Vidia đang ở Nhật. Hiền đến để gặp Vidia.

Vidia là một cô gái người Đức, cùng tuổi với Hiền. Cô ấy là chiến hữu và cũng là người bạn thân nhất đối với Hiền. Cả hai cùng tham gia vào 2S năm mười tám tuổi. Lúc đầu, hai người không hề có cùng chính kiến và chỉ hướng nên chẳng mấy lần nói chuyện với nhau. Nhưng từ sau vụ xích mích của cô và BYAA, Hiền và Vidia đã trở nên thân thiết với nhau hơn trước, rồi dần dần tìm được những điểm chung hiếm hoi để có cơ hội gần bó chặt chẽ.

Không hiểu từ đâu mà Vidia lại có số điện thoại cố định của nhà họ Huỳnh. Càng khó hiểu hơn khi Vidia không trực tiếp gọi vào di động của Hiền mà lại phải gọi vào số cố định ở nhà kia. Hiền đoán, có lẽ cô nàng lại bắt đầu vướng vào một rắc rối nào đó rồi.

Bảo Hiền nheo mắt nhìn vào địa chỉ mà Vidia nhắn lại. Cách không xa trung tâm thành phố Tokyo. Cô nàng ấy vẫn cứ thích làm những việc không giống ai thế này đây.

Phòng 47-01, Takai Hotel.

Là đây rồi. Gặp rắc rối mà vẫn hoành tráng thế này chỉ có thể là Vidia.

Không để cho Bảo Hiền phải gọi cửa đến lần thứ hai, một cô gái nhỏ thó, nhanh nhẹ tiến ra mở cửa.

- Nice to meet you, Vidia! - Hiền lên tiếng trước, giọng đều đều chẳng có vẻ gì là vui mừng cả.

- Hey, Yuuki. - Vida nhoeo miệng cười - Rất vui gặp lại cậu!

- Cậu... nói được tiếng Việt sao? - Thoáng một chút ngạc nhiên, Bảo Hiền mím môi hỏi.

- Mình mới học gần đây. Cậu vào trong đi. - Vidia hé rộng cửa. Sau khi Bảo Hiền vừa bước chân vào trong thì lập tức sập nhanh lại.

Chỗ này, quả nhiên là khách sạn cao cấp có khác. Căn phòng này, vừa nhìn Hiền lập tức choáng ngợp vì sự sang trọng của nó. Có điều, căn phòng sang trọng ấy không thể che lấp được cái bất cập đang sờ sờ trước mắt mà Bảo Hiền đã nhận thấy.

- Tại sao lại bị thương vậy? - Đây chính là câu hỏi mà Vidia ngán ngẩm nhất. Quả nhiên là Yuuki có khác, không gì có thể qua mắt cô được cả.

Thấy Vidia im lặng không nói, Hiền tiếp.

- Các cử động vai và cánh tay của cậu không bình thường đó. - Cô ngồi bắt chéo chân này lên chân kia, dựa hẳn người vào salon - Mau nói xem nào.

- Aiz. Cậu nhanh mắt thật đấy. - Vidia chớp chớp đôi mắt, khẽ buông tiếng thờ dài.

- Là "tình mắt" chứ. - Hiền chỉnh.

- Whatever! Mình đã bảo là mới học gần đây thôi. - Vidia chun mũi, chu cặp môi căng mọng ra. Cô nhe răng cười - Sao nói chuẩn như cậu được.

- Trở lại vấn đề chính đi nào. - Hiền lạnh lùng, hai tay khoanh trước ngực, tỏ ra ngán ngẩm cái trò đánh trống lảng của Vidia. Có điều, Vidia vẫn chần chừ không lên tiếng.

Từ trước đến nay, Vidia chưa bao giờ giấu giếm Yuuki bất cứ chuyện gì cả. Bất quá... việc này, nếu nói ra thì cô vẫn cứ cảm thấy ngại ngại thế nào ấy. Đúng ra nên nói là xấu hổ mới phải. Bảo Hiền vẫn trong tư thế chờ đợi.

- MMM... mình... bị bắn. - Vidia đỏ mặt thú nhận. Ánh mắt Yuuki xoáy sâu vào khiến cô không thể quay co thêm nữa.
- Mình biết. - Hiền nhún vai.
- Mình biết là cậu biết mà. - Vidia hờn dỗi trách móc.
- Quan trọng là kẻ nào đã bắn lên cậu? - Hiền liếm môi, cặp chân mày hơi nhíu lại.
- Cậu đúng là không thay đổi gì mấy! - Vidia nhoen miệng cười.

Những suy đoán của Bảo Hiền chưa bao giờ là vô căn cứ cả. Vidia xưa nay vốn là không có đối thủ trong võ thuật. Không phải vì sức lực cô nàng dồi dào, mà chủ yếu Vidia dựa vào kỹ thuật để chiến thắng, dùng nhu khắc cương. Chính là môn nhu đạo. Vết thương lại có thể khiến cho Vidia phải cử động khác thường như vậy, chắc chắn phải rất đau, chỉ có thể là do vật sắc nhọn gây ra. Hoặc là đạn! Nếu Vidia đã không có đối thủ có thể đánh bại cô trực tiếp, thì nguyên nhân chỉ có thể là do bị bắn lên. Thương tích này có vẻ khá nặng đây. Nhưng Bảo Hiền không đoán được là ai? Và làm như thế để làm gì? Vidia xưa nay vốn hòa nhã, thân thiện, cô không bao giờ tự gây thù chuốc oán với bất cứ một kẻ nào. Trừ phi, là bị ganh ghét.

- Là ai nào?
- Mmm... - Vidia vẫn ậm ừ không nói rõ.
- Đến cả mình, cậu cũng không tin tưởng sao? - Hiền đứng phắt dậy.
- No, don't.. - Vidia đứng dậy theo, vội xua tay - Chỉ là... mình xấu hổ.
- Xấu hổ? Không phải là bị bắn lên sao?
- Ừm - Vidia cúi gầm mặt, hàng mi sụp xuống - Là BYAA.
- BYAA? - Hiền nghiêng đầu hỏi lại.

Cô nghiêng rằng ken két, ánh mắt sắc lẹm đằng đằng sát khí khiến Vidia phải kính nể vài phần. Phản ứng của Hiền, Vidia đã dự đoán trước được.

Vidia rất thích tính cách của Bảo Hiền. Theo như cô nói thì "Bảo Hiền rất là hay!". Can thiệp tuy sâu nhưng lại biết cách dừng lại đúng lúc. Luôn cho người ta cảm giác được quan tâm chứ không phải là bị soi mói. Vidia nhận xét vậy.

Bảo Hiền trầm ngâm, tay chống cằm, tay vẫy vò vạt áo. BYAA mà cô biết, BYAA mà cô thấy, về bản chất thì thực sự đúng là một thủ lĩnh máu lạnh. Chỉ là, không ngờ ông ta còn dám xử ác ngay cả đối với Vidia nữa. Con người này thật khó lường, khó đoán, khó nghĩ.

...

Trụ sở chính 2S, Beclin.

Eric hăm hập xông vào văn phòng tổng, vẻ mặt đầy bức xúc. Có vẻ như anh vừa khám phá ra một chuyện kinh thiên động địa gì đó.

- Eric? - BYAA ngược mặt nhìn anh, sau đó bình thản hỏi - What are you doing here?
- I've something to talk with you! - Eric không giấu vẻ cáu giận.
- Ok. Sit down plz.
- Why did you shoot Vidia? What is her crime?
- You dont need to be know about that. What else? - Thủ lĩnh phẩy tay.
- Ok, so, what did you do to Yuuki retreat from establishment? - Tạm bỏ qua vấn đề về Vidia, Eric hỏi câu này trong trạng thái đang bốc hỏa.
- Nothing's grave. I just lie something. - Người đàn ông mày râu nhún vai, thản nhiên đáp không do dự.
- Lie... what?
- I promised her sister's safe.

Cuộc đối thoại nhanh chóng đi vào bế tắc. Trong khi Eric đang giận dữ tột cùng thì BYAA lại tỏ ra điềm tĩnh nhưng chưa hề có việc gì xảy ra. Ông ta lúc nào cũng thế. Tuy rất thản nhiên vô tư nhưng bên trong giấu sự lạnh lùng băng giá, nhân từ mà tàn độc, hiền hòa mà nhẫn tâm.

Lương tâm của lão già này có lẽ bị chó tha đi mất tiêu rồi, cho nên mới có thể cảm sủng mà chữa thẳng vào người Vidia. Dẫu sao thì cô ấy cũng là giọt máu duy nhất của ông ta trên thế gian này cơ mà. Hồ dữ còn không ăn thịt con, đến cầm thú còn không nỡ làm hại con mình nữa là loại người.

Eric không biết nói gì thêm với ông. Anh lắc đầu, buồn bã thờ dài.

- I'll retreat frm 2S.

Eric quyết định nhanh, sau đó vội vã bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Thương Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Lá Thư

Bảo Hiền thẳng thắn đề nghị Vidia cùng với mình trở về Vietnam. Ít ra còn có thể tương trợ lẫn nhau lúc hoạn nạn khó khăn. Và ít ra có thể cô sẽ được an toàn hơn khi ở bên cạnh Hiền. Tất nhiên là Vidia đồng ý. Cô chẳng có lý do gì để mà từ chối lời đề nghị béo bở ấy cả. Thế là hai nàng quyết định rời khỏi đây càng sớm càng tốt. Ai cũng biết, nếu ở lại thêm nữa, lúc nào tính mạng của Vid đều có thể bị đe dọa. Tình thế của cô bây giờ là nghìn cân treo sợi tóc. Rời đi sớm là sự lựa chọn duy nhất và đúng đắn nhất.

Trong khi giúp Vidia thu xếp hành lý thì điện thoại Bảo Hiền bỗng rung lên liên hồi. Là số liên lạc Arita - tâm phúc đắc lực nhất bên cạnh Phạm lão gia. Bảo Hiền định không nghe máy, nhưng nghĩ sao lại chấp nhận cuộc gọi.

- Có chuyện gì? - Cô nói chuyện bằng tiếng mẹ đẻ.

- Vâng, tiểu thư. Lão gia nghe nói cô đã đến Tokyo nên muốn gặp cô ạ. - Đầu dây bên kia phát lên giọng nói ngọt ngào.

- Có gì không? - Hiền nghe tiếng mình lạnh tanh.

- Cái đó... tôi không biết ạ!

Bảo Hiền ngần ngừ. Lúc này cô vẫn chưa sẵn sàng để đối mặt với con người đó, gặp rồi không khéo lại phát sinh thêm nhiều chuyện rắc rối nữa thì phiền phức lắm. Bên kia nói tiếp.

- Hình như việc đó rất quan trọng ạ.

- Hum... Thôi được. - Hiền vẫn đắn đo lắm, cô miễn cưỡng - Khi nào có thể gặp được?

- Ngày mai ạ. Lão gia muốn cùng với tiểu thư dùng bữa rồi. - Arita đáp nhanh.

- Được.

Hiền đáp gọn lỏn, sau đó gấp gấp gác máy. Vậy là tối nay sẽ phải đối mặt rồi. Không biết lão già lại muốn giờ trò gì nữa đây.

Không hiểu có phải do quá đa nghi hay không, Bảo Hiền cảm thấy lần gặp mặt này không chỉ để cùng nhau ăn một bữa là xong. Linh cảm của cô chưa sai bao giờ. Hắn, lão già ấy ắt đang dàn dựng một âm mưu nữa.

- Who called? - Vidia bước ra từ trong phòng tắm, tóc vẫn còn ẩm nước. Trên thân thể cô nàng quấn độc mỗi chiếc khăn trắng.

- Người nhà. - Bảo Hiền phát âm thật mạnh, sau đó nhếch mép khinh bỉ.

- Ba cậu sao? - Vidia nheo mắt hỏi lại.

- Arita. Cô ta nói ông già muốn gặp. - Bảo Hiền tiếp tục xếp đồ vào vali cho Vidia, nói mà không nhìn cô - Mặc đồ vào đi.

- Cậu cứ như có phép thần ấy. - Vidia cười mỉa mai.

- Tối mai mình phải đi gặp lão già, cậu đặt vé sớm sáng ngày mốt đi. - Hiền không để ý đến lời bông đùa của cô bạn, tiếp tục công việc của mình.

- Ok guy! - Vid đá lông nheo, toe toét cười rất thoải mái.

Buổi sáng, Hiền thức dậy khá sớm. Chỉ là một thói quen tốt hằng ngày, có muốn nướng thêm cũng khó. Nhưng hôm nay, cô dậy sớm vì còn có một lý do khác nữa.

Lúc tối, khoảng mười một giờ, Eric gọi điện cho cô.

[- Sáng mai, em gặp anh được không? - Giọng anh vai nài rất tha thiết.

- Tôi không có lý do để gặp. - Giọng cô đều đều - Còn nữa, đừng tự tiện xưng hô thân mật như vậy.
- Em đừng ra lệnh cho anh. - Eric đáp nhàn nhạt - Bây giờ em không còn là cấp trên của anh nữa rồi.
- Vậy thì tôi càng không có lý do gì để gặp. - Hiền dứt khoát.
- Là liên quan đến Thiên Khởi - Anh nói gấp - Đến hay không tùy em.

Bảo Hiền hơi khựng lại. Là chuyện liên quan đến nhóc Thiên khởi. Eric xưa nay vốn là người nghiêm túc, lại có tình có nghĩa, và thẳng thắn. Có lẽ anh sẽ không việc có này nọ chỉ để gặp mặt Hiền, lợi dụng Thiên Khởi để làm cái cớ thì lại càng không. Có điều, liên quan đến Thiên Khởi ngoài cái chết của con bé ra thì còn vấn đề gì? Không lẽ anh tìm ra được manh mối nào? Dù sao thì Hiền cũng không thể bỏ qua được.

- Gặp nhau ở đâu? - Hiền hỏi lại.
- Anh sẽ chờ em trên cầu vượt, chỗ lúc nhỏ anh em mình thường đến.]

Hiền bần thần cả người. Lúc tối cô lại quên mất phải hỏi sẽ gặp nhau vào lúc mấy giờ. Cô không muốn lãng phí thời gian chờ Eric, cô không muốn là người phải chờ đợi. Lúc này mới chỉ là bốn giờ sáng thôi.

Có điều, Eric đã trở nên lạnh lùng và biết nói lại với Hiền từ lúc nào vậy chứ?

9:30AM.

Hiền đã sắp xếp xong tất cả những gì cần thiết, nhưng Vidia nói là phải mang theo hết nên cô phải lôi ra xếp lại cho đúng từng loại. Kể cả những thứ linh kinh, linh tính vớ vẩn nhất, Vidia cũng nằng nặc đòi đem cùng cho bằng được. Đôi khi Hiền cảm thấy cô bạn của mình thật đáng khâm phục. Ngay cả lúc tính mạng đang treo lơ lửng trên cao bằng một sợi dây mong manh mà Vidia vẫn có thể đem theo bên mình đến ba chiếc vali bự tổ chim. Thật chẳng biết sợ là gì!

Hiền nhìn đồng hồ. Đã mười giờ kém rồi, không biết tên Eric đó đã đến chưa nữa? Ngần ngừ thêm một lát, Hiền với tay lấy cái điện thoại, quay số gọi cho Eric. Chuông đổ thật lâu sau đó tín hiệu bị ngắt bởi tiếng tút ngắn và liên tục. Không trả lời.

"Có lẽ đi rồi."

Hiền cau mày, khề lâu bầu. Cô vợ với cái áo khoác chạy ra ngoài, không quên nói vọng lại.

- Minh ra ngoài chút đây. Ở nhà chờ mình đây.
- Ồ.

Vidia đang tắm. Cô gái này chẳng có vẻ gì như đang lo lắng đến sự an toàn của mình cả. Vô tư thật.

Trong khi ấy, Hiền co giò chạy thục mạng lên cầu vượt. Cô nàng thở hồng hộc, mặt mày nhăn nhó, mồ hôi mồ kê nhễ nhại hai bên thái dương.

10:00AM

- Anh ta chưa đến.. - Hiền bực dọc lắm lắm.
- Em mới là người đến muộn đó.
- Eric bất thành linh đập vai Bảo Hiền. Cô xoay người quay lại. Nhìn thấy anh, cơ mặt cô có phần thư giãn hơn.
- Đến lâu chưa? - Hiền lạnh nhạt hỏi. Eric nhìn đồng hồ, sau đó cười nói.
- Vừa đúng sáu tiếng.
- Sáu tiếng? - Hiền sững sốt - Bị điên à?
- Chắc vậy. - Eric lại cười, nụ cười khiến gương mặt anh hiền hơn.
- Gặp tôi rồi, có gì mau nói đi. - Cô gạt phăng cuộc đối thoại ngoài lề, bắt đầu đi vào vấn đề chính của cuộc gặp này. Eric đáp.
- Trước khi mất, Thiên Khởi có nhờ anh gửi cho em một bức thư.
- Một bức thư?? - Bảo Hiền nhúm mày.
- Ừm. - Eric gật nhanh.

- Thư gì?

- Anh không biết! - Eric vừa đáp, vừa lục lọi túi áo ra một phong thư, trao cho Hiền - Của em này.

- Con nhỏ này... - Hiền khịt mũi.

Cô lật đi lật lại phong thư được dán rất kỹ. Lần này cô thực sự không hiểu. Chẳng lẽ con bé Thiên Khởi đã đoán biết trước được cái chết sẽ xảy đến.

Nếu đúng thực như vậy, thì nhóc Khởi quả thật không đơn giản chút nào.

Cảm xúc dâng trào, nhưng về mặt Bảo Hiền vẫn tỉnh bơ. Eric nhìn cô với đôi mắt đầy thông cảm, như ban phát thương hại vậy. Hiền không thích thế. Cô lạnh lùng nhìn Eric.

Mùa thu ở Nhật, tiết trời thật mát mẻ, không ẩm ẩm ương ương như ở nhà. Lúc còn bé, khi còn sống ở đây, Hiền rất thích mùa thu. Bây giờ, cũng thích... nhưng không nhiều như hồi đó.

Yuuki đứng tì sát người vào lan can cầu vượt. Dòng xe qua lại tấp nập, vô cùng hối hả. Trong lòng nó lại rỗng tuếch. Bây giờ đã là mùa thu rồi, lại một mùa thu nữa trôi qua.

Lá phong đỏ khắp trên các con đường lớn của thành phố, mùa thu trong mắt Yuuki là mùa đẹp nhất. Ngày xưa, nó chỉ được gặp mẹ và em trai vào các ngày đầu mùa thu. Đầu thu rất đẹp, tiết trời mát mẻ, không khí trong lành rất dễ chịu. Khí trời mùa này luôn làm dịu tâm hồn người ta khỏi những cơn giận bất chợt. Yuuki lang thang trên phố một mình. Năm ngoái, nó vẫn còn được gặp mẹ vào đầu thu. Vậy mà đầu thu năm nay, mẹ đã ra đi.

Yuuki vừa tròn mười lăm tuổi.

Hòa mình vào dòng người đông đúc, Yuuki cắm earphone, bật nhạc thật to và chậm từng bước trên phố. Nó chỉ mới mười lăm tuổi thôi, tại sao lại bắt nó trưởng thành sớm như vậy?

Những ngày thơ ấu rất êm đềm bên mùa thu. Yuuki nhớ, lúc bé thường cùng với Eric và Thiên Khởi chơi ở trong vườn, cạnh hồ cá la hán quý báu của ba. Yuuki bị ngã trầy gối chân, Eric lo quỳnh cả lên. Thằng bé Khởi thì rom róm nước mắt. Chỉ bị trầy da chút xíu thôi mà. Yuuki cố trấn hai tên con trai, mắng cho một trận vì cái tội mıt ưót. Nó bị đau, nó còn không khóc nữa là.

Từ bé, Yuuki là một đứa bé gái rất vui vẻ, và lạc quan. Những vết thương tâm thường kiểu đó, làm sao làm khó được nó! Bó lại xong, Yuuki lại tiếp tục rượt đuổi những thú vui giản dị cùng hai tên con trai bên cạnh.

Bây giờ, Yuuki lúc nào cũng sẵn sàng làm mặt lạnh với người khác. Thật tâm nó không muốn vậy, không quen chút nào. Nhưng Sifu bảo, nếu muốn trả thù cho mẹ, phải làm một nhân vật lớn. Muốn làm nhân vật lớn, phải thật lạnh lùng, thật khép kín.

Đôi khi Yuuki cảm thấy thật mệt mỏi, nhưng nó không nói ra. Sifu sẽ mắng, sẽ đánh nó. Nó sợ. Sợ người phụ nữ nghiêm khắc ấy. Nó biết là Sifu chỉ muốn tốt cho nó thôi, nhưng lại không thể ngăn được nỗi sợ đang lớn dần lên. Nó vẫn chỉ là một con bé ăn chưa no, lo chưa tới. Chỉ vì cái chết của mẹ mà phải thay đổi hoàn toàn như vậy, thực sự rất khó.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Thương Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Em Gái

Chị Yuu thương

Không biết lúc chị đọc được thư này, em đã ở tận đâu rồi! Em xin lỗi chị, vì tất cả những gì em làm với chị lúc trước.

Em đã đoán trước thế nào em cũng phải chết. Em đã chết hụt một lần vì tai nạn giao thông rồi, nên không còn thấy sợ cái chết nữa. Chuyện tai nạn đó, chị đừng giận. Là em không cho Vô Thường và anh Đông nói với chị, em sợ chị lo. Em đi rồi, chị đừng khóc cũng đừng buồn gì nha. Chị phải mở lòng ra với ba, vì em nghĩ ba không ghét em đâu. Chị cũng phải sống thật hạnh phúc đó nha. Em sẽ luôn nhìn về chị.

Yêu chị

Em gái

Yuuki hừ một tiếng. Đã mất rồi vẫn còn bày ra thật lăm trờ. Cô không khóc, cũng không tỏ ra đau buồn gì hết. Eric biết rõ là cô chỉ đang cố gắng ra vẻ vậy thôi. Nhìn Yuuki như vậy, anh thực sự rất đau lòng. Eric cảm thấy đôi tay cô hơi run rẩy, nhưng không biết nói gì cả.

- Tại sao giờ anh mới đưa ra? - Hiền hỏi, giọng trầm.

- Em đã nói không muốn gặp anh. - Eric nhếch môi, trông anh hơi kiêu ngạo rồi đó - Anh chỉ chờ em bớt giận thôi.
- Ừm.
- Anh sắp phải đi rồi. - Không để cho không gian kịp tĩnh lặng, Eric chợt thiếu não.
- Đi đâu? - Hiền nhìn anh nheo mắt, hỏi nhỏ.
- Nam cực!
- Nam cực? Điên à? - Yuuki tỏ thái độ. Từ hai năm nay, rất ít khi thấy một Yuuki như thế, có lẽ cô đang kinh ngạc lắm.
- Đùa thôi. - Eric trầm ngâm - Anh... có lẽ không còn là anh nữa.
- ... - Hiền phóng mắt xuống phố. Vãn dòng xe, dòng người đông đúc. Nhưng lòng cô hôm nay không rộng tuếch như hôm ấy.
- Anh rút khỏi 2S rồi.
- Lý do gì? - Yuuki khịt mũi. Trời se lạnh.
- Anh sẽ đi làm người mẫu. - Eric nhướn mày gian xảo.
- Chắc người mẫu chim cánh cụt.
- Haha...

Eric cười lớn. Lâu rồi mới có thể nói đùa với một Yuuki như thế này. Yuuki chỉ nhếch mép. Cô dường như không biết đùa là gì.

- Đừng tự lý tưởng hóa bản thân quá đấy. - Yuuki dặn dò.
- Yuuki này, anh thích em

Bỗng Eric hết sức nghiêm túc, Yuuki nhận thấy các tế bào cảm giác của mình tê rần cả. Luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

- Chuyện đó... tôi biết. - Yuu chớp nhẹ hàng mi cong - Nhưng bây giờ hết rồi, đúng không?
- Không hẳn. - Eric ngửa mặt lên trời, hai tay đút vào túi quần - Chỉ không còn được như xưa thôi.

Eric cười nhạt. Đúng là Yuuki có khác, rất thông minh. Nhưng anh lại thấy sợ Yuuki này, cô ta quá sắc sảo, quá lạnh lùng, cứng rắn và quyết đoán. Còn "Bảo Hiền" thì lại khác. Cô bé Bảo Hiền mà anh quen biết, rất dễ thương, đáng mến. Nghe thì có vẻ mâu thuẫn, nhưng sự thật là trong con người cô đã hình thành và tồn tại hai nhân cách hoàn toàn đối nghịch nhau.

- Tôi về đây, Vidia đang chờ.
- Tạm biệt. - Eric gật đầu, anh vẫy tay cho đến khi bóng cô gái khuất hẳn.

Thực ra mà nói thì Bảo Hiền thất vọng lắm. Chỉ tại cô không biểu lộ ra mà thôi. Cứ tưởng Eric tìm được manh mối gì trong vụ nổi, vậy mà tất cả những gì cô nhận được từ anh chỉ có một lá thư... và một lời tỏ tình muộn. Thật không ra làm sao!!

Vidia đang nghiền ngẫm một quyển manga. Thật đúng là hết nói nổi được cô nàng này rồi. Không biết cái này gọi là lạc quan hay chủ quan đây nữa. Người gì mà vô tư quá xá...

Buổi chiều hôm ấy trôi qua một cách bình lặng.

7:00PM, nhà Kimura.

Tất cả gia đình trong nhà xếp thành hai hàng thẳng hai bên lối đi chính giữa được trải thảm đỏ. Tất cả, nam thì vận vest đen thẫm calavat với sơ mi trắng, nữ thì trong trang phục maid.

Yuuki trở lại thành một Yuuki nghiêm nghị trong bộ quân phục màu xanh lục mướt của Vidia. Mặt cô lạnh ngắt như tiền, thẳng băng như đồng xu. Trong bối cảnh này, Yuuki có lẽ là kẻ kỳ cục nhất. Hình như trong nhà đang tổ chức tiệc tùng gì đó. Dù sao thì cô cũng vốn chẳng quan tâm, và sẽ chẳng bao giờ quan tâm. Cô chỉ quan tâm đến mục đích, và kết quả.

Yuuki kếp sụp mũ xuống, thẳng tiến vào bên trong. Không ai ngăn cản. Khách mời xúm xít xì xào xôn xao với nhau. Có người còn chỉ trỏ Yuuki nữa, thật bất lịch sự hết chỗ nói. Yuuki mặc kệ hết. Cô vốn đâu quan tâm người khác nói gì về mình!

- Oh hey, Yuuki. - Giọng nói lãnh lút vừa vang lên bên tai sao nghe quen thuộc quá vậy?

- Vidia? - Hiện ngoảnh ra, ngạc nhiên - What are you doing here?
- Phạm lão gia kêu gọi mình tới. - Vidia nhe răng cười thoải mái.
- Là "mời" chứ không phải "kêu gọi". - Yui cau mày chỉnh lại.
- Whatever. - Cô bạn phẩy tay - Mượn quân phục để đến đây sao?
- Mình nói với cậu rồi đấy thôi! - Cô chun mũi, đáp.
- Định làm cho ông ấy mất mặt sao? - Thề là chưa bao giờ mặt Vidia đều như lúc này. Cô cười rất xấu.
- Thậm chí mình còn không biết hôm nay ông ta mở tiệc nữa! - Yuuki cau bần - Chào đón mình trở về à? Vớ vẩn thật!!

Vidia chun mũi, lắc đầu. Lúc nào Yuuki cũng như vậy hết, chẳng nghe lọt tai lời của người khác nói về ba cô bao giờ.

Phòng khách của tòa dinh thự to lớn như một hội trường sâu thẳm. Mà còn chẳng biết đó có phải là cái phòng khách không nữa. Đây là một bữa tiệc đứng lịch sự và khá là trang nhã. Phong cách trang trí của bữa tiệc cũng rất bắt mắt nhưng Yuuki không có tâm trạng để ý.

Vidia cứ kè kè đi kè bênh Yuuki để chứng tỏ cả hai là bạn rất thân. Cứ như sợ người ta không biết là hai đứa có quen nhau vậy.

Một tên gia nô, còn khá trẻ (hoi đẹp trai một chút) tiến đến gần Yuuki. Hắn giữ một khoảng cách nhất định, cúi người thi lễ.

- Tiểu thư, lão gia cho gọi tiểu thư vào phòng sách.
- Vidia bỗng thoáng nhăn trán.

Yuuki ngằn ngừ. Cô không muốn đối diện riêng với lão già trong phòng đọc sách gia đình. Cảm giác căm ghét hấy còn nguyên.

- Xin tiểu thư khăn trương.

Yuuki thờ ra nhè nhẹ. Cô mất mặt, miễn cưỡng đi theo tên gia nô đến phòng đọc sách. Đường từ phòng khách đến đây khá khó nhớ. Nhà gì mà như cái mê cung, đáng ghét. Cánh cửa phòng đọc sập nhẹ lại khi cô đã hoàn toàn lọt vào trong. Phạm lão gia ngồi chống cằm, nhìn cô trù mến.

- Con vẫn không thay đổi gì cả.
- Lão gia gọi tôi có việc gì không? - Yui lạnh lùng, phớt lờ lời mở thoại.
- Khoan vội, lát nữa ba sẽ thông báo cho tất cả mọi người.
- Tôi phải đi gấp, xin nói luôn.

Hiện vẫn giữ thái độ cứng rắn. Dường như Phạm lão gia đương khẽ run lên, nhưng ông cố nén, nuốt con giận vào người.

- Tôi được, ba có một việc thôi. Thực ra, ba muốn nói là... em gái con đã xuất hiện rồi.
- Em gái??

"Là Thiên Khởi sao?"

Yuuki đứng sững người một lúc. Vậy ra, ông già này đã biết giới tính thực sự của nhóc Thiên Khởi rồi...

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Thương Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Ngộ Hậ

Bảo Hiện sững sờ, toàn thân đơ ra. Các tế bào giác quan của cô dường như không hoạt động trong phút chốc. Hình như... cô vừa nghe nhầm.

- Em gái... là ai? - Giọng cô run run.
- Con bé tên là Arita Skii, là em gái cùng cha khác mẹ với con. - Lão gia từ tốn đáp. Ông đọc được cái hoảng hốt trong ánh mắt của con gái.

- Skii? Em cùng cha khác mẹ sao?

Phạm lão gia đúng là đã đưa Hiền đi hết từ bất ngờ này sang đến bất ngờ khác. Ý muốn của ông không rõ ràng chút nào.

- Vậy, bữa tiệc hôm nay là để công bố thân phận của mẹ con đó sao? - Bảo Hiền trở về thái độ bình thản. Cô lập tức đáng ghét hơn.

- Chỉ Skii thôi. Con bé đã không còn mẹ nữa rồi.

- Ngài nói với tôi điều đó để làm gì? - Hiền đứng bật dậy.

- Ba chỉ mong con coi nó như em gái, đối xử với nó giống như với Thiên Khởi là được... - Ông hạ giọng, nói như năn nỉ.

- Tức là, Ngài đang bù đắp cho tôi sao? Lấy đi của tôi một đứa em, nên bây giờ đền lại cho tôi một đứa khác? - Hiền nghe giọng mình trầm và lạnh, tàn nhẫn hơn. Ánh mắt cô xoáy sâu vào làm tim ông đau nhói.

- Con đừng xem các em như đồ vật. - Ông cũng lạnh lùng không kém gì con gái - Ba đã nói rồi, ba không hại chết Thiên Khởi.

- Ngài không phải biện minh với tôi. - Cô đứng đưng. Đôi khi thái độ của cô rất tàn nhẫn và khó hiểu.

Bảo Hiền quay lưng bỏ đi trong tức tối. Lúc này cô không muốn nói thêm bất cứ điều gì với lão già nữa. Đợi đến lúc tìm ra chứng cứ, cô sẽ đập bẹp ông già như đập gián. Hiền chỉ sống vì nhóc Khởi mà thôi. Di nguyện của mẹ là muốn hai chị em chăm sóc tốt cho nhau.

Vidia không lấy gì làm lạ khi thấy vẻ mặt thân nhiên của Yuuki. Vid hiểu cô bạn quá mà, nên Vidia vẫn đoán được tâm trạng tức giận của Yuuki thông qua ánh mắt. Hẳn là hai cha con đó vừa cãi nhau một trận ghê gớm.

Bảo Hiền, mặt hầm hầm, bước mạnh ra ngoài. Cô muốn lập tức rời khỏi nơi này, càng sớm càng tốt. Vidia trốn một góc nhìn theo, đôi môi khẽ cong lên. Về mặt và hành động của Hiền chẳng ăn khớp gì với nhau cả.

Sự xôn xao xào xáo say sưa xí xà xí xọn lập tức xí xóa khi Phạm lão gia bước ra ngoài đại sảnh. Bên cạnh ông là một cô gái trẻ, đương đi song hành và khoác tay ông một cách thân mật. Thân mật chứ không hề là tình tứ. Vidia nhận ra đó không phải là một cặp nhân tình của nhau. Có trò vui gì đây nhỉ?

"Ái chà chà... có khi nào Yuuki là vì cô gái đó mà tức giận nhỉ?"

Xem ra Vidia không có ý thắc mắc gì cho lắm. Cô nằng nheo mắt thăm dò. Cô gái đi kế bên Phạm lão gia trông quen quen, dường như đã gặp ở đâu đó rồi thì phải.

...

Thời gian thấm thoát trôi qua. Cuối cùng rồi cũng đến ngày tựu trường. Bảo Hiền sắp xếp làm hồ sơ giả cho cả Vidia nữa. Cả hai cùng học chung một lớp. Tình cờ, lại cho lớp với cả Đông và Vỹ. Xem ra, có người chắc chắn rất vui mừng rồi đây.

Vidia không tỏ vẻ quan tâm nhưng trong lòng cũng có chút ngạc nhiên. Từ năm mười hai tuổi đến giờ, cô mới được đi học lại. Trường lớp bây giờ còn khang trang gấp vài lần so với hồi đấy nữa. Bất quá, cô nàng lại quên mất cô sinh sống và học tập ở một quốc gia khác, còn đây lại là một quốc gia khác nữa.

- Đừng quan tâm đến chuyện gì nữa. - Hiền ho húng hắng - Tạm thời BYAA chưa thể tìm được cậu đâu.

- Ừm. - Vidia gật đầu, nhoen miệng cười khoe hàm răng đều tắp.

- Vậy cậu sẽ ở chung với mình hay ở khách sạn?

- Hotel à? Thôi, chung nhà đi. - Vidia búng tay tanh tách, quyết định nhanh.

Bảo Hiền gật đầu. Cô đương định quay đi tìm Đông, thông báo cho hắn biết việc Vidia sẽ ở chung nhà luôn, bảo hắn lúc về chú ý sắp xếp thêm một phòng tử tế. Vidia định lên tiếng nói thêm gì đấy, nhưng nghĩ sao rồi lại im lặng. Có lẽ... chưa phải là lúc.

Buổi tối, thay vì ở nhà, Bảo Hiền đưa Vidia đến bar Sky-G. Vidia khá nhón nháo, thích nhất là những nơi ồn ào như thế này. Bắt cô phải đêm nào cũng chôn chân ở nhà, chắc chắn sẽ không chịu nổi mà chết vì buồn chán mất thôi. Hơn nữa, bây giờ Eric không còn ở đây. Dầu sao Bảo Hiền cũng từng là người quản lý giấu mặt, bây giờ xuất hiện công khai cũng chẳng mất đi miếng thịt nào. Thôi thì tiếp tục công việc đang dở này cũng được.

- Chào cậu. - Vidia mỉm cười thân thiện với Tô My.

- Chào. - My gật gù đáp lại. Cô vốn là người không lễ độ như thế đấy.

- Mình nghe nói, cậu là bạn thân của Thiên Khởi?

My cau mày. Cái tên Thiên Khởi nghe làm sao thật xa lạ quá. Đúng ra, trước đây cô gọi con bé đó là Bảo Hiền, không ngờ cái tên Bảo Hiền lại thuộc về

cô nàng Yuuki đáng ghét kia. Càng nghĩ càng thấy lúng búng. Vidia nhanh chóng đoán được tâm trạng của My, nói tiếp.

- Mình là bạn của Yuuki, cũng là chị của Khởi. Sau này, nhờ cậu giúp đỡ.

- Tại sao tôi phải giúp đỡ mấy người? - My sỗ sàng, quắc mắt nhìn Vidia hung tợn.

- Calm down! - Vidia nhếch khóe môi - Con gái của Ngài đại sứ sao lại thô lỗ như vậy chứ? Lợi dụng mâu thuẫn giữa cha con mà làm ông ấy mất mặt sao? Thế thì thật là không tốt đâu đó nghe!

Trông Vidia không có vẻ gì là hù dọa, chỉ là hai người bạn gái ngồi lại với nhau, trò chuyện tâm tình thôi. Nhưng sao My lại cảm thấy rùng mình. Cô gái này, cách nói chuyện sắc mùi kinh dị... thực ra là ai? Vid lại nhếch mép. Gương mặt xinh xắn của Tổ My thoáng biến sắc. "Mâu thuẫn" mà Vidia nhắc đến là một miền ký ức đáng sợ và nhục nhã. Làm sao cô gái xa lạ này có thể biết được trong khi mà My đã cố tình ếm nhem đi với người đời chứ?

- Thực ra... mày là ai? - Giọng My run run.

- Tôi... - Vid cười mĩa mai - ... là thần chết!

Tổ My tròn tròn mắt nhìn cô nàng đối diện, nói chuyện cứ như đùa. Hay cô ta đang đe dọa My, muốn My phải làm cho cô ta việc gì? Sắc mùi đe dọa, chết chóc, Vidia đặt tay lên vai My, thông cảm hỏi.

- Sau này, cố giúp nhau nhé? - Đôi bờ môi căng mọng kia lại cong lên một lần nữa. Ánh mắt của Vidia bỗng trở nên sắc lẹm như muốn cửa vào cổ My một nhát cho máu tuôn ra. Không đợi Tổ My cho câu trả lời, Vidia đứng dậy bỏ đi nhanh chóng như lúc đến. Có lẽ cô nàng này nguy hiểm hơn về ngoài non choẹt của mình. Và có lẽ có hơn cả Yuuki không chừng?

"Nó là ai chứ? Làm sao mà biết được...?"

Tổ My hoang mang tự vấn. Cô gái đến nhanh tự gió thoảng, mà đi cũng nhanh trong chớp mắt, không có vẻ gì là đang nói dối chỉ để hù dọa. Nhưng... đến cả mẹ của Tổ My cũng không biết được mâu thuẫn giữa hay cha con là gì.. thì làm sao mà cô gái đó có thể nắm được thông tin? Ash!!

Đôi khi, Vidia cảm thấy thật tự vào về bản thân. Ngay cả Eric cũng nằm dưới cơ của cô, chẳng còn gì để mà nói nữa. Vidia, có lẽ chỉ thua hai người. Một là BYAA - cha ruột của cô. Người còn lại, chính là Yuuki.

Thật ra Eric cũng khá lợi hại. Tuy anh thường có những biểu hiện khá rõ ràng, nhưng nếu không để ý thì sẽ không thể nào đoán ra được những suy nghĩ trong anh. Bất quá Vidia lại có thể đọc được tâm trạng của con người này. Bất cứ ai cũng dễ dàng bị cô đoán trúng... Chỉ có Yuuki là rất hiếm khi.

Nói tóm lại, đây cũng không phải là lúc để khoe tài. Mục đích của Vidia khi tiếp cận với Tổ My là gì, cô cũng không biết rõ nữa. Chỉ có thể nghĩ đến mình sẽ có lúc cần đến cô nàng đó, thế là Vidia làm tới. Cô mở điện thoại, bấm số. Chuông đổ thật lâu, thật lâu.

- Young lady, what do you want from me? - Giọng nói ồm ồm như của một gã đàn ông trung niên vang lên ở đầu dây bên kia.

- Carry out an investigation about the girl whose name's Phuong To My. Concentrate on her contradiction with her dad.

- Ok. I'll be back soon.

- Oh, continue. Kimura's company... the girl who appear that night, who is she? - Vidia chợt nhớ ra còn một vấn đề cô chưa thể giải quyết.

Tiếng nhạc xập xình không át đi được tiếng nói của cô do tập trung quá cao độ. Vidia bình thường vô tư là thế, có ai ngờ cô cũng có khi nghiêm túc thế này được chứ? Quả là bất bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Thương Nhớ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Thanh Mai Trúc Mã

"Mọi chuyện sáng tỏ rồi..."

Đạo gần đây, trông thằng con trai của mình có vẻ mệt mỏi, ông Nam có phần hơi lo lắng. Chẳng lẽ thằng bé vẫn còn luyến tiếc cô con dâu trước của ông hay sao chứ? Không thể nào! Hay là đang bất hòa với Bảo Hiền nhỉ? Đường như không phải là như vậy.

- Xin chào Ngài, chủ tịch Huỳnh. - Một giọng nữ mỏng manh nhưng rắn rỏi vang lên.

- Cô là ai? Sao lại có mặt trong nhà của tôi? - Ông ngược lên, cau mày nhìn cô gái trẻ.

- Tôi là Vidia, từ 2S. - Cô đồng đặc đáp - Tôi đã ở đây hơn một tuần, ông không có ở nhà nên không biết là phải.

- Là bạn của Bảo Hiền sao? - Ông nheo mắt.

- Vâng. Tôi đi thẳng vào vấn đề nhé. Tôi muốn Ngài hợp tác với tôi! - Vidia nhếch mép đầy tự tin.

- Chuyện gì?

Cô nàng không chút lưỡng lự mà rất thẳng thắn. Nếu có cả chủ tịch Huỳnh cũng đồng ý tham gia vào cái gọi là "hợp đồng" mà Vidia muốn hợp tác, thì đó là kế hoạch nhất định thành công.

...

Trong khi ấy, cách nhà vài con phố, tên Đông đang cố gắng lôi kéo, năn nỉ Bảo Hiền.

- Cho Đông theo với mà!! Đông cũng muốn đi... - Hấn nhõng nhẽo như đứa trẻ, làm mặt buồn.

- Không là không, mau về nhà đi. - Hiền lạnh lùng.

- Đông không về đâu. Đông cũng muốn biết nữa!! - Anh chàng phụng phịu.

- Đồ phiền phức! - Hiền cau bẳn - Đừng làm vướng tay chân người khác nữa!!

Cụm từ đầu tiên mà Hiền phát ra làm Đông xụ mặt xuống ngay tức khắc. Hấn ngồi phịch xuống, giận dữ chẳng thèm đuổi theo nữa. Đi một quãng khá xa rồi, Hiền mới quay đầu lại. Tên rắc rối ấy vẫn ngồi chồm hồm bất động trên vỉa hè trước cửa nhà người ta. Trông cái tướng hấn ngồi cũng tội tội. Hiền bực dọc cảm râm.

- Em gái oi là em gái. Sao em có thể chịu nổi cái thằng còn rắc rối hơn cả lũ con nít ở cô nhi thế này chứ?

Bảo Hiền gãi gãi đầu, một hành động chưa bao giờ có ở cô. Hiền quay lại chỗ Đông ăn vạ, đá nhẹ vào chân hấn.

- Sao kêu muốn đi chung mà? Lẹ lên coi.

- Thiết hông? - Đông ngược lên, đôi mắt tràn trề hi vọng - Cho Đông đi theo thiết hả?

- Đứng dậy lẹ đi trước khi tui đổi ý. - Hiền quay mặt đi chỗ khác.

Đông đứng bật dậy ngay lập tức, cứ như là sợ Hiền đổi ý thật vậy. Hấn nhảy cẫ tung, sau đó ôm Hiền để biểu lộ niềm vui sướng. Lại quá lố rồi.

"Càng ngày mình càng giống má cậu ta..."

Hiền thờ dài, bóp trán. Đúng là nhưc đầu kinh niên với thằng này. Nói đi cũng phải nói lại, Hiền suốt ngày tỏ ra lạnh lùng, Đông cũng ức chế lắm đó chứ. Có cơ hội, hấn lập tức phải tận dụng thôi.

Nhắc đến vấn đề, Hiền đang trên đường đến sân bay, dù cô chẳng muốn đi chút nào. Bất quá, bị ép buộc phải đi, cô cố tình ung dung thả bộ đến đó, chả mõi chân đâu vì cô đã quen rồi, đến đón cô em gái cùng cha khác mẹ tên Skii mà Hiền chả bao giờ muốn thừa nhận. Cô đang nung nấu trong đầu một ý nghĩ táo bạo. Con bé tên Skii đó hôm nay đến Việt Nam.

Không phải mất quá nhiều thời gian, Bảo Hiền đã nhận ra con nhỏ đó. Nó nổi bật giữa đám đông.

- Skii? - Đông ngạc nhiên. Hấn hét tướng lên thật to - Có phải là Skii Hiểu Nhi không?

Con bé tên Skii Hiểu Nhi nhìn về hướng phát ra âm thanh. Đông tươi cười, vẫy tay. Bảo Hiền hơi thối mặt một chút, cô huých cùi chỏ Đông.

- Quen à?

- Ừm. Đó là bạn thân của Đông từ nhỏ mà!

Trông thẳng nhóc lộ vẻ hân hoan khi được gặp lại cô bạn thanh mai trúc mã, Hiền chợt thấy bực bội trong lòng. Cảm giác của Hiền cho biết sau này sẽ có nhiều phiền não đây. Mà như đã nói trước, Hiền chưa bao giờ linh cảm sai điều gì.

- Hi sis. - Cứ tưởng là con bé sẽ không thèm nhìn mặt Hiền, ai ngờ lại chào rất lễ phép. Bất quá, Hiền lại không ưa gì mấy.

- Ủa? Nhi quen Hiền sao? - Đông lầy lăm lăm.

- Là em cùng cha khác mẹ với tôi. - Hiền nói nhanh. Skii mỉm cười, gạt đầu để khẳng định lại.

- Woa, trùng hợp quá ta! - Đông tròn mắt.

Bảo Hiền liếc hần một cái sắc lẹm. Người gì mà...

...

Ba người ngồi trong một quán cà phê sang trọng. Đồng ngồi bên cạnh Hiền, còn Skii Hiểu Nhi thì ngồi ở phía đối diện. Tên oắt già này cứ hết nhìn Bảo Hiền lại nhìn sang Skii, chớp chớp mắt tinh nghịch, tay vầy vò vạt áo của Hiền.

- Đừng có ngăng nữa! - Trong khi con bé Skii vô cùng ngạc nhiên thì Hiền bực bội quát Đông. Cậu chàng giật mình, vội rút cả hai tay lại.

- Chị. - Skii thò thè - Ba dặn chị em mình sống tốt với nhau. Chị sẽ tốt với em chứ?

- No! - Hiền lạnh lùng khẳng định - Dù là có chung dòng máu, chung huyết thống đi chăng nữa thì cũng chỉ là người dưng, đừng tưởng bở!

Skii siết chặt nắm tay, giận đến run người. Con nhỏ đã cố gắng hạ mình, cố gắng nịnh chị một chút theo lời dặn dò của ba, vậy mà cô chị cùng cha không cùng mẹ kia lại chẳng có tinh thần hợp tác chút nào. Con bé nhếch môi.

- Đi chết em, chị mãi nguyên được sao?

- Of course. - Hiền nhướn mày, thần nhiên đáp.

- Haiz. - Biểu hiện khá nặng nề, Skii đứng dậy với vẻ mặt không hài lòng. Con bé thở dài.

...

Lúc này, tại ngôi nhà của bà Ân - Trịnh Sifu.

Sau khi đưa ra hàng tá lý do để thuyết phục ông Nam tham gia vào hợp đồng đỡ người của mình, Vidia nhận được câu trả lời "Đợi tôi suy nghĩ.", sau đó cuộc trò chuyện kết thúc và đường ai nấy đi. Vidia chuyển hướng tấn công sang Trịnh Hồng Ân - Sifu của Yuuki. Cô không có ý định mời bà Ân tham gia vào kế hoạch, chỉ là cô một tìm hiểu một vài chuyện trước khi triển khai tác chiến. Vidia xưa nay vẫn làm việc lộn xộn, không tuân theo bất cứ một qui tắc qui củ nào cả. Thế nên khó mà đoán được những hành động của cô mang hàm ý gì.

- Cô là Vidia? - Bà Ân nheo mày, nghi ngờ hỏi - Từ 2S?

- Vâng, chính tôi! - Vidia gật đầu, khẳng định thêm một lần nữa. Cô đưa thẻ căn cước của mình ra.

- Cô muốn gì ở tôi? - Bà Ân nhìn như sẫm soi vào tấm thẻ.

- Tôi muốn biết... - Vidia ngắc ngứ, cười mĩa mai - ...làm sao mà bà lại có được lòng tin tuyệt đối của Yuuki vậy?

- Cô... có ý gì? - Bà Ân giật nảy người. Lẽ nào... cô gái này biết gì đó? Bà cố trấn tĩnh mình, không thể nào có chuyện cô ta biết chuyện gì bí mật của bà được.

- Phạm Thiên Khôi... - Vidia nhắc đến cái tên, rồi dừng lại.

- Làm sao? - Bà Ân nóng lòng, vẻ mặt bà đã không còn giữ nổi bình tĩnh nữa.

- Con bé đó... rất quan trọng đối với Yuuki, nhỉ? - Vidia liếm môi. Vẻ mặt cô hiện rõ hai chữ KHINH BÍ.

- Cô... muốn gì? - Bà toát mồ hôi.

- Sifu và cái chết của em gái. - Vidia vẫn cố tình lấp lửng - Yuuki mà biết được thì sẽ chọn bên nào đây? Ái chà chà...

RẦM!

Bà Ân đập mạnh tay lên bàn, đứng phắt dậy. Trông bà tức giận tột cùng.

- Ý cô là sao hả?? - Bà gần như gầm lên.

- Không phải nóng đầu. - Vidia từ tốn đứng dậy, tay vẫn chống lên bàn - Bà cứ từ từ suy nghĩ lại. Nếu đã nhớ ra thì liên lạc với tôi nhé! - Cô gái ghé sát mặt bà Ân, thì thầm - Yên tâm đi, đây sẽ là một bí mật.

Vidia nhìn bà Ân, mỉm cười. Nụ cười vốn rất kỳ lạ, giờ càng thêm phần khó hiểu. Cô quay lưng bước ra ngoài, bỏ lại Trịnh Hồng Ân một mình giận run lên, có phần khiếp sợ. Thì ra... bộ hạ của BYAA cũng có người lợi hại như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Thương Nhớ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

